

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 567

Η ΟΜΟΡΦΙΑ
ΕΙΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΟΥ/ΑΤΡΟΣ
Κ. ΛΑΔΑ

‘ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ.,

Εβδομαί

Μεσημέρι, 2 μ.μ.

Δύο ή ώρα. Φλόγες άναψε τὸ θέρος
τῇ Γῇ, τοῦ Ἥλιου τὴν πυρπόλησεν ὁ Ἔρως,
ὅλα πυρώνουν, δὲ φυσάει οὐτ', ἀμυδρῶς,
ρευστοποιεῖ τὴν ὑπαρξή μας ὁ ἰδρῶς.

Εἶνε κι' ἡ ἀσφαλτος ἡ δόλια «τετηκυῖα»,
βλέπεις τακούνια πού ἀπάνω τῆς κολλᾶν
καὶ φουστανάκια τῆς ἀράχνης γυναικεῖα
πού ἀπ' τὸν ἰδρῶτα ὅλα γίνονται «κολάν».

Λυώνουν οἱ πάντες στὰ γραφεῖα μέσα δπου
βγάζει «τὸν ἄρτον», ὁ «ἰδρώτας τοῦ προσώπου»
ὅστις ἀφθόνως ἀπ' τὰ πρόσωπά τους ρέει,
καὶ οἱ δανδηδες τῆς Τραπεζῆς οἱ ὠραῖοι
στὶς δακτυλὸ τολμοῦν σιγὰ νὰ ψιθυρίσουνε
λόγια θε ρ μ ἂ κι' ἀποπειρῶνται... νὰ τὰ ψ ῆ σ ο υ ν ε !

Μὰ μὲ τὴ ζέστη, πᾶει ἔρως φλογερὸς;
Μόλις τολμῆσουνε νὰ μποῦνε στὴν οὐσία,
τοὺς ἀπαντάει ἕνας σφάλιαρος γερὸς,
καὶ μιὰ ἐπικάιρη πολὺ ψυχρολουσίαι.

Μ' ἂν αὐτὸ θᾶταν τὸ Νοέμβριο καὶ μὸς,
τώρα τὸν Αὐγουστο δὲν εἶνε κἂν πικρία.
Σ' ἐνθουσιάζει ὁ... ψυχρὸς χαιρετισμὸς
καὶ ἡ ἐρωμένη σου νὰ εἶνε πρέπει κ ρ ὕ α !

Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη πού τὰ πάντα σιγοψήνει
καὶ τὸ μελτέμι μεταβάλλει σὲ χαμψίνι,
ὅσο κι' ἂν εἴσαστε κι' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι
στὸ ραντεβαῖ ὅταν θὰ βρεθῆτε ἰδρωμένοι,
θὰ προσπαθῆτε
νὰ ψυχραθῆτε !

Δύο ἡ ώρα. Φλόγες ἀναψε τὸ θέρος.
τῇ Γῇ, τοῦ Ἥλιου τὴν πυρπόλησεν ὁ Ἔρως,
ὅλα πυρώνουν, δὲ φυσάει οὐτ' ἀμυδρῶς,
ρευστοποιεῖ τὴν ὑπαρξή μας ὁ ἰδρῶς,
γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ συγχωρήσετε καὶ μένα,
πού σᾶς σερβίρω καλαμπούρια παγωμένα!

Εβδομαδιαίος

ΤΕΤΑΡΤΗ

10

Αὐγούστου 1938

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΣΗΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρόικα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Ψέμματα... ψέμματα...

Αυτή η 'Αμερική! Δεν έννοει, τέλος πάντων, να μάς αφήσει ήσυχους με τα παράδοξά της. Δεν πήνε πολλές ημέρες που ο τηλεγράφος μάς έπληροφόρησε ότι κάποιος άγνωστος μέχρι την ημέρα εκείνη αεροπόρος, που τον λέγανε Κόρριγκαν, ανέβηκε σ' ένα παμπάλαιο και χιλιοπαλαιμένο αεροπλάνο, πέταξε πάνω από τον 'Ατλαντικό οσάν να έκανε ταξιδάκι αναψυχής, και έφθασε φρέσκος-φρέσκος και χαρούμενος στο Δουβλίνο της 'Ιρλανδίας.

Μά θα μου πητε, τί σχέση έχει η ιστορία αυτή με τα ψέμματα. Μήπως δεν είναι αληθινή;

Θεός φυλάξοι! 'Αληθινή είναι και με το παραπάνω μάλιστα. Και όμως, μ' όλο που είναι αληθινή, ένα άλλο τηλεγράφημα, πάλι από την 'Αμερική, μάς πληροφορεί ότι ο ρολομητής αεροπόρος Κόρριγκαν άεγκυρήθη ισοβίως επίτιμον μέλος της... «Λέσχης των Ψευτών»!

Θέλετε να μάθετε γιατί;
Γιατί η πρώτη του κουβέντα μόλις αποβιβάστηκε στον αερολιμένα του Δουβλίνου, ήταν ένα τεράστιο ψέμμα!

— Τι λέτε, βρε αδερφέ, στο Δουβλίνο βρίσκουμε; Κι' εγώ νόμιζα, ότι βρίσκουμε στο... Σάν Φραντσίσκο!...

Καταλαβαίνετε τί ψέμμα είναι αυτό; Σάν να σ' έλε ένας δικός μας αεροπόρος ότι έφτασε στην Ζάκυνθο με την ιδέα πώς βρίσκεται στην Θεοσαλονίκη.

Ο Κόρριγκαν είχε ξεκινήσει από την 'Αμερική όχι μόνον χωρίς άδεια αλλά και με ρητή απαγόρευση να πετάξει πάνω από τον 'Ατλαντικό, για τον απλούστατο λόγο ότι με το αεροπλάνο που είχε η απόπειρά του αυτή έμοιαζε με απόπειρα αυτοκτονίας.

Αυτός όμως επέταξε. Και για να μη τον μαλώσουν ύστερα για το εξαιρετικό του κατόρθωμα, είπε το γοντρό ψέμμα ότι κατά λάθος έγινε ήρωας και μιά και τ' είχε καταφέρει τόσο καλά, όλοι κάνανε πώς τον πίστεψαν.

Όλοι έκτος από τα μέλη της Λέσχης των Ψευτών, που τον ανέκηρυξαν κι' αυτά ήρωα, μα κατά τον δικό τους τρόπο.

Δεν ξέρουμε ακόμη αν ο Κόρριγκαν αποδέχτηκε την μεγάλη τιμή που του έκανε η παράξενη λέσχη της 'Αμερικής.

Φανταζόμαστε όμως ότι τίποτα δεν θα τον έμποδισε να δεχτεί τον τίτλο του αρχιψεύτη, γιατί το ψέμμα του ήταν τιμίο και αντρίκιο και δεν είχε σκοπό να βλάψει κανέναν άλλον εκτός το πολύ-πολύ από τον ίδιο τον εαυτό του.

Υπάρχουν, αλήθεια, τόσων είδων ψέμματα, που αν ήθελε κανείς να τα κατατάξει θα χρειαζότανε χρόνος και τόμους ολόκληρους.

Πολλοί άνθρωποι λένε ψέμματα έτσι, για να περνά η ώρα ή για να βρίσκονται σε κουβέντα.

— Θυμάμαι λοιπόν που λέτε, μιά φορά...

Και σ'ας δραδιάζουν μιάν ολόκληρη φανταστική ιστορία, χωρίς κανένα εξαιρετικό ενδιαφέρον, χωρίς απίστευτες υπερβολές, που θα μπορούσε μιά γαρά να ήταν αληθινή. Τους ικανοποιεί η ιδέα ότι λένε ψέμματα.

Άλλοι πάλι λένε ψέμματα για να σ'ας την σκάσουν. Τις πιο πολλές φορές είναι και αυτοί άθωοι ψεύτες, διάφορο αν αυτός που την παθαίνει γίνεται θηρίο, γιατί πιάστηκε κορόιδο.

— — —

Πολλοί από τους ψεύτες που λένε ψέμματα από συνήθεια, την παθαίνουν πολλές φορές κι' οι ίδιοι με τα ψέμματά τους για τον απλούστατο λόγο ότι δεν θυμούνται πιά τί από όσα είχαν διηγηθεί ήταν αληθινό και τί ήταν ψέμμα.

Λένε ότι κάποιος περιβόητος ψεύτης σ'ε μιά ελληνική επαρχιακή πόλη που δεν είχε άρσει άνθρωπο για άνθρωπο που να μη τον κοροϊδέψει, την έπαθε τόσο άσχημα κάποιαν ημέρα από ένα δικό του ψέμμα, που αναγκάστηκε να φύγει για πολύν καιρό από τον τόπο του.

Στην ίδια πόλη ζούσε μιά όχι πολύ νέα, όχι πολύ έξυπνη, όχι πολύ όμορφη και τέλος πάντων με πολλά «όχι» προικισμένη κοπέλλα, που εκτός από κάτι λίγα παραδάκια που-γε, ήτανε κάθε άλλο παρά περιζήτητη νύφη.

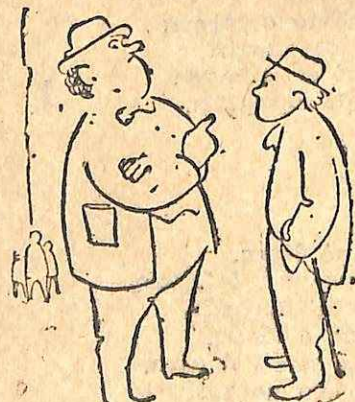
— Τι νέα; ρώτησε ένα πρωινό κάποιος γνωστός του τον ψεύτη.

— Άρραβωνιάζομαι, του είπε εκείνος, για να πη ένα ψέμμα.

— Τι λές, μαρέ; Και ποιά είναι η τυχερή;

— 'Η... του είπε ο ψεύτης, αναφέροντας το όνομα της ώριμης κοπέλλας.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΡΟΚΑΝΕ

— "Όποτε ήσουν και τενόρος στα σου..."

— Κι' από τους σπουδαίους μάλιστα! Φαντάσου ότι ένα βράδυ ή δρχήστερα ήταν ακόμη στη μέση της πρώτης πράξεως κι' εγώ είχα κιάλας τελειώσει τη δεύτερη!

Ο άλλος μπήκε άμέσως στο νόημα. Χωρίς να χάσει καιρό, του εγχήθηκε «ταχείαν την στέψιν» και άμολήθηκε να το διαδόση σε όλη τη πόλη.

Ός το μεσημέρι, ο φίλος μας ο ψεύτης δεν πρόφτανε να δέχεται συγχαρητήρια, τρίβοντας τα χέρια του για την μεγάλη επιτυχία της ψευτιάς του. Μα όταν κατά το άπογευματάκι ήλθε ο πατέρας του κοριτσιού — συνεννοημένος κι' αυτός με τους άλλους — για να του δώσει την ευχή του και να συζητήσει μαζί του τις λεπτομέρειες του γάμου, άνοιξε η γη και τον κατάπιε!

— — —

Στη Λέσχη των Ψευτών, για την οποία μιλήσαμε πιο πάνω, έδινε μιά μέρα εξετάσεις κάποιο καινούργιο υποψήφιο μέλος. Οι εξετάσεις αυτές γίνονται φυσικά με ένα μεγάλο ψέμμα, που λέει ο υποψήφιος μπροστά σε μιάν επιτροπή από ψεύτες, που άποφαινεται αν ήταν αρκετά γοντρό ή όχι.

— Λέγετέ μας το ψέμμα σας, κύριε, άρχισε ο πρόεδρος της επιτροπής.

— Μιά φορά κυνηγούσα στην ζούγκλα άγρια θηρία, άρχισε ο ψεύτης. "Άξαφνα βλέπω μπροστά μου έναν τεράστιο άγριοβούβαλο, έτοιμο να γυμρίξει άπάνω μου και να με σχίση με τα κέρατά του. Τον έξεζω από τα κέρατα και όταν άρπάζομουν να τον τινάξω τότε σάν χταπόδι, βλέπω πίσω μου ένα λιοντάρι που έρχότανε κατ' έπάνω μου. Τι να κάνω; Να πιάσω το λιοντάρι, θα με κατασπάραζε το βουβάλι. Να κρατήσω το βουβάλι, θα μ' έτρωγε το λιοντάρι. Τότε με μιά μοναδική ταχύτητα τραβάω το πιστόλι μου, σημάδεύω το λιοντάρι, ξαναβάζω το πιστόλι στην τσέπη μου και ξαναφτάσει να καταλάβη ότι δεν είχε προάψει. Μα όλα αυτά έγιναν τόσο φτασε να βγη από το πιστόλι την ώρα που σημάδευα το λιοντάρι, και έτσι καθώς το ξανάβαζα στην τσέπη μου. Είχα αυτοτραυματισθώ στο χωρίς να θέλω και χωρίς να σκεφτώ τί κάνω, άφισα το βουβάλι να σκεφτώ να να κυττάξω το τραύμα μου.

Αυτό ήταν η σωτηρία μου. Την ίδια στιγμή το λιοντάρι, που είχε πηδήξει κιάλας για να με ξεσπίση, πέρασε καθώς έσκυφα από πάνω μου και βρέθηκε καρφωμένο άπάνω στα κέρατα του άγριοβούβαλου!

Λίγη ώρα αργότερα τα δύο θηρία είχαν αλληλοεξοντωθεί. "Όταν βεβαιώθηκα πώς είχα γλυτώσει από κάθε κίνδυνο, έτριβα τα μάτια μου. Μου φαινότανε... σάν ψέμμα...

— "Άξιος, άξιος!" φωνάζει η επιτροπή και η Λέσχη των Ψευτών πλουτίστηκε με έναν ακόμη αρχιψεύτη.

Μά για την Λέσχη αυτή αξίζει να ξαναμιλήσουμε σε άλλο φύλλο.

K.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΝΟΙΒΕΛΛΑ Η ΤΖΕΝΗ ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

(Η σημερινή συνέχεια της
νουβέλλας μας είναι γραμ-
μένη από τον κ.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΝ

50Ν

Πρώτη φορά στη ζωή της η Τζένη αισθανόταν το δάγκωμα της ζήλειας.
"Ενοιωσε το αίμα της να της φλο-

ύγη το πρόσωπο, κι' οι παλμοί της καρδιάς της έγιναν δυνατοί κι' άτακτοι.
Η πρώτη της σκέψη ήταν να όρμηση έξω, να τους βρίση, να κάνει έπεισόδιο. Μά συγκρατήθηκε γρήγορα.

Δεν ήταν σωστό. Θα γινόταν γελοία. Εκείνο που πρέπει μόνο να κάνει ήταν να φροντίση να την δη αυτός.

"Εβαλε όλη της τη δύναμη να φανη ψύχραιμη κι' έβγαλε το κεφάλι της από το παράθυρο φωνάζοντας μ' ένα σπασμωδικό γέλιο:

— "Ε, τί λέτε; Νά το πάρομε στην πλάτη;

Ο Μπελέρης, που έκανε πώς άσχολεϊται με τη μηχανή, ενώ πραγματικά παζιζιζι για ν' αντιπώς ήταν καιρός να «έπεισοδιωθή» το αυτοκίνητο.

— Μπα, δεν ήταν τίποτα. Τώφτιαξα, είπε σηκώνοντας το κεφάλι του με ίκανοποίηση.

Κι' ήταν πράγματι άπόλυτα ίκανοποιημένος. Η σκηνοθεσία του Δρομάκη είχε πετύχει θριαμβευτικά! Η Τζένη είχε δη τον «άγαπημένο» της άγκαλιασμένο με μιάν άλλη! Μέρες τώρα κυνηγούσαν να πετύχουν αυτή την ευκαιρία της σκηνοθετημένης συμπτώσεως.

"Ανέβηκε γρήγορα στο βολάν, πήδησε δίπλα του κι' έκίνησε, κι' η κόυρσα ξεκίνησε με άξαφνο φίνις.

Η Τζένη δεν άντεξε να μη γυρίση το κεφάλι της καθώς έφευγαν. Μόλις πρόφτασε να τους δη. Μά πηρε το μάτι της πώς αυτή τη φορά δεν ήσαν άγκαλιασμένοι. Ο Στάθης είχε φάνηται θορυβηθεί απ' την εμφάνισή της και διέκοψε τις τρυφερότητες. Εκτός αν δεν την είχε δη. Μά δεν ήταν δυνατόν. Στεκόντουσαν έντελώς μπροστά τους και χωρίς να θέλη το μάτι του θάπρεσε άπάνω της.

Ο Μπελέρης την κύτταζε μ' ένα περιεργο ύφος. Κι' εκείνη σημάτισε δικαιολογημένα την εντύπωση, πώς θά φαινόταν ταραγμένη.

— Γιατί με κυττάτε; τον ρώτησε άπλά.

— Μά... για τίποτα. "Ετσι σ'ας κυττάζω! είπε ταραγμένος ο βιομήχανος, που την είχε πάρει από φόβο κι' έτρεμε μην ύποστη κανένα καινούργιο καταγισμό νεύρων.

Μεσολάβησε μιά λιγόστιγμη σιωπής.

Η κόυρσα έτρεχε προς τη Γλυφάδα.

— Είσατε πολύ έρωτευμένος μαζί μου, κύριε Μπελέρη; ρώτησε ξαφνικά η Τζένη άφελέστατα, σά νάκανε την πιο κοινή κι' άσημάντη έρώτηση.

Του Μπελέρη τούφυγε το βολάν άπο τα χέρια!

Τ' αυτοκίνητο τρίκλισε κάνα δυό φορές και πειθήνιο σ' ένα άπτότομο φρενάρισμα του βιομήχανου, στρίγγυλισε ανατριχιαστικά καθώς σφίχτηκαν οι ρόδες του πάνω στην ασφαλτο...

Η Τζένη έσκασε στα γέλια.

— Καλέ, μά τί πάθατε; είπε.

Ο Μπελέρης δεν εύρισκε τί ν' άπαντήση. Ήταν μόνο κατακόκκινος

Μόλις η Τζένη έβρισε μόνη της, η καυχήρα μπήκε μέσα μ' ένα σημείωμα...

ἀπ' τὴν ταραχὴ τοῦ καὶ στὸ φαρδύ τοῦ κοῦτελο εἶχαν φυτρώσει οἱ χοντροὶ θρόμβοι τοῦ ἰδρώτα τῆς ἀμυχῆς. Χοντροὶ σὰν τὸ μπριγιάν πού φοροῦσε στὸ μικρὸ τοῦ δαχτύλου. "Ε-κανε μὴ ἀόριστη κίνησις τῶν χερῶν καὶ χωρὶς νὰ φταίῃ καθόλου, φέρθηκ' ἐξυπνά :

— Δὲν τὸ περίμενα αὐτό, τραύλι-σε. Καί... τάχασα λίγο!

"Η Τζέννη ἐξακολούθησε νὰ γελάει, μὰ τῆς φάνηκε σχεδὸν συμπαθητικὸς τῇ στιγμῇ πού ὡμολογοῦσε τὴν ταραχὴ τοῦ.

"Εκεῖνος ἔκανε νὰ ξεκινήσει.

— Μὴν ξεκινᾶτε, τὸν πρόλαβε.

— Γιατί;

— Γιατί ἂν ξεκινήσετε, αὐτὴ τῇ φορᾷ θὰ σκοτωθοῦμε!

— "Εχετε νὰ μοῦ πῆτε καὶ τίποτ' ἄλλο; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ βιομήχανος, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μαντέψῃ τίποτα.

— Ναι, Θέλω νὰ σᾶς προτείνω νὰ μὲ παντρευθῆτε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπελέρη πούμοια ζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ μοῦτρο τοῦ φεγγαριοῦ, πλάτυνε ἀπὸ ἓνα κωμικώτατο γέλιο ἀξαφνῆς χαρᾶς.

— Κοροϊδεύετε; ψιθύρισε.

— Μιλῶ πολὺ σοβαρά.

«Μωρέ, μπράβο Δρομάζη!» εἶπε ἀπὸ μέσα τοῦ ὁ Μπελέρης, πού δὲν περὶμενε ποτὲ τόσο κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα.

Μὰ πάλι σὰ νὰ μὴ εἶχε πεισθῇ ἐντελῶς :

— Τὸ σκεφτήκατε καθόλου αὐτό, πού εἶπατε; ρώτησε.

"Η Τζέννη ἔκανε πὼς ἐκνευρίζεται :

— Μ' αὐτὲς τὶς γελοῖες ἐρωτήσεις σας θὰ μὲ κάνετε νὰ τὸ σκεφτῶ, καὶ τότε θὰ μετανοιῶσω, τοῦ εἶπε. "Εσᾶς σᾶς συμφέρει νὰ μὴν τὸ σκεφτῶ.

Δὲν τὸ καταλαβαίνει;

— Μὰ μὴ θυμῶνετε! "Εγὼ εἶμαι λιγὰκι ἐκπληκτός, ἔ;

— Μπᾶ; Περύγου! ἔκαν' ἡ Τζέννη πού εἶχε ἀξαφνα νευριάζει στ' ἀλήθεια καθὼς τὸν κύτταζε.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν τὸ πειστέψω! ἔκανε πάλι ὁ Μπελέρης, ἀφοῦ εἶπε πρῶτα τὴ φράση ἀπὸ μέσα τοῦ καὶ τῇ βοήκῃ πολὺ ἐπιτυχημένη.

— "Ε, μὲ τὸ δίκιο σας! ἀπάντησε ἡ Τζέννη. "Αλλά θὰ γίνῃ ὅμως.

— Θὰ γίνῃ ἔ;

— Θὰ γίνῃ μάλιστα! Μόνον πού θὰ δεχθῆτε μερικὸς δρους μου ἢ μάλ-λον ἓνα.

— "Ο, τι θέλετε.

— Πῶς δ, τι θέλω; Μπορεῖ νὰ σᾶς πῶ καὶ τίποτα ἐξωφρενικό!

— "Εστω.

— "Ωραὶ. Θὰ τὰ ποῦμ' αὐτὰ. Ξεκινῆστε ὅμως πιά. Τώρα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὰ χάσετε πάλι.

— Λέτε;

— "Ε, τὰ εἶπαμε ὅλα, τελείωσε.

— Κι' ὁ ὅρος;

— "Α, δὲν εἶνε τίποτα σπουδαῖο.

— Πότε θὰ τὸν μάθω;

— "Αμέσως τώρα. Πᾶμε κάπου νὰ καθήσουμε καὶ θὰ σᾶς τὸν πῶ.

— "Ο Μπελέρης ξεκίνησε.

— Σὲ λατρεύω! τῆς ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή.

— "Αν μὲ λατρεύετε πραγματικὰ, νὰ μὴ μοῦ τὸ λέτε, γιατί μ' ἐνοχλεῖ.

— "Ὅπως θέλετε. "Αλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά. Νὰ κάντε αὐτὸ πού σᾶς λέω.

— Ναι, μα...

— Τίποτα!

Φτάσανε σ' ἓνα μικρὸ κέντρο, ποὶ δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ.

— "Εδῶ νὰ καθήσουμε, εἰπ' ἡ Τζέννη.

Καὶ κατέβηκαν.

"Ο Μπελέρης δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγωνία τοῦ καὶ μόλις κά-τσανε στὸ τραπέζακι :

— Λοιπόν; "Ο ὅρος; ρώτησε.

— Βιάζεσθε τόσο νὰ τὸν ἀκούσετε;

— Πολύ.

— Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς

Ἡ Τζέννη κάνει μεγάλη ζωὴ

θὰ γίνονται ὅλες μου οἱ ἐπιθυμίες, εἶπε ἡ Τζέννη.

"Ο βιομήχανος ἀνάνευσε μ' ἀνακούφιση :

— Αὐτὸ ἦταν; Μὰ δὲν ὑπῆρχε λό-γος νὰ μοῦ τὸ πῆτε κάν!

— Ναι, μὰ σταθῆτε, δὲν τελείωσα.

Δὲν ἐννοῶ νὰ μ' ἀγωνιάζετε μιτζοῦ καὶ γούρες, καὶ νὰ μὲ πηγαίνει σ' ὅποια ξένη λουτρόπολιν μ' ἀρέσει...

— "Αλλά;

— Βλέπετε πού δὲν μὲ καταλαβαί-νετε; "Εσεῖς ἔτσι τὶς ἐννοεῖτε τὶς γυ-ναικεῖες ἐπιθυμίες. Οἱ δικές μου ὁ-μως εἰν' ἀλλοιώτικες. Θὰ θέλω νὰ ζῶ ἴσως μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ μὴ δέγωμαι, νὰ μὴ βλέπω κανένα, νὰ μὴν ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τίποτε... Μ' ἀ-ρέσει νὰ εἶμαι μόνη μου, ἥσυχη, ἀνεξάρτητη, χωρὶς καμμία κοινωνι-κὴ ὑποχρέωση. Γι' αὐτὸ σᾶς παντρεύομαι. Μοῦ τὴν ὑπόσχεσθε αὐτὴ τὴ ζωὴ;

— "Αμα σᾶς ἀρέσει... "Αλλά...

— "Α, ἔχει κι' ἐδῶ ἀλλά;

— Δηλαδή... Θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ πλῆξετε.

— Μὴ φοβάστε. "Αν πλῆξω, θὰ τὴν ἀλλάξω. Πάντως δὲν ἔχω τὴν ἀ-ξίωση νὰ ζῆτε κι' ἐσεῖς ἔτσι. Θᾶσα-στ' ἐλεύθερος νὰ βγαίνετε, νὰ πηγαί-νετε μὲ τοὺς φίλους σας, μὲ τὶς πα-ρέες σας. Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει...

"Εγὼ ὅμως δὲ θάχω κανένα δεσμό στὴ ζωὴ μου μαζὶ σας, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὑποχρέωση : Νὰ σᾶς εἶμαι πιστή.

Σᾶς φτάνει;

— "Απολύτως. "Ὅμως...

— Τί; "Ὅλο «ἀλλά» καὶ «ὅμως» εἴ-σαστε!

— Νά, ὁθῆλα καὶ κάτι ἄλλο. Δη-λαδὴ ὁθῆλα νὰ σᾶς παρακαλέσω...

— Τί; Πέστε το!

— Νὰ προσπαθήσετε καὶ σεῖς λι-γάκι νὰ μ' ἀγαπήσετε...

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι κι' αὐτό. Μὰ δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ μένα. "Εσεῖς πρέπει νὰ τὸ φροντίσετε ἂν σᾶς ἐν-διαφέρει. "Αν κάνετε ὅ, τι μ' ἀρέσει, καὶ κυρίως ἂν δὲν κάνετε ὅ, τι δὲν μ' ἀρέσει, θὰ σᾶς συμπαθῶ πολὺ γρήγορα.

— Θὰ μὲ συμπαθήσετε;..

Μόνον;

— Θέλω νὰ εἶμαι εὐκρινῆς μαζὶ σας. Σήμερα ἔτσι σκέπτομαι. Αὔριο μπορεῖ νὰ σκέπτομαι ἄλλοιως. Τίπο-τα δὲν ἀποκλείεται.

— Εἰμ' εὐναριστήμενος πού μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια. εἶπε σοβαρὰ ὁ βιομήχανος.

Κι' ἔσκυψε μὲ μιὰ κίνησις αὐθόρ-

μητὴ καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Μέσα τοῦ ἐνοιῶθε ἓνα δυνατὸ θαυ-μασμὸ γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι. "Υπῆρχαν λοιπὸν τέτοιες γυναῖκες;

Αἰσθάνθηκε μιὰ ἐλαφρὴ τύψη γιὰ τὸ κῶλο τοῦ Δρομάζη. Μὰ γρήγο-ρα δικαιολόγησε τὸν ἑαυτοῦ. "Α-φοῦ τὴν ἀγαποῦσε; "Εκανε ὅ, τι ἤ-ταν δυνατό γιὰ νὰ τὴν κερδίσει. "Ο καθένας τὸ ἴδιο δὲ θάκανε;

"Ο Στάθης ὅταν εἶδε τὴ Τζέννη στὸ μπᾶρ τοῦ Φαλήρου θορυβήθηκε πραγ-ματικὰ πολὺ. Κι' ἡ πρώτη τοῦ κί-νησις ἦταν νὰ τραβήχῃ ἀπ' τὴν ἀγ-καλιά τῆς Φωφῶς.

"Εκείνη τὴν περίμενε αὐτὴ τὴν συ-νάντησι. Σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολές τοῦ Δρομάζη εἶχε ἀφήσει πιά τὰ κῶλα πού εἶχαν ξετρελλάνει τὸ Στάθην κι' ἔκανε τὶς τελευταῖες μέρες τὴν ἐ-ρωτευμένη.

Πήγαιναν μαζὶ σὲ διάφορες ἐρη-μιές καὶ κάθε φορὰ ἡ Φωφῶ εἰδο-ποιοῦσε τὸ Δρομάζη γιὰ τὴν ὥρα καὶ τὸ μέρος. "Ο Μπελέρης τὰ μά-βαινε ἀπ' τὸ φίλο του καὶ προσπα-θοῦσε νὰ πετύχῃ ἓνα περίπατο μὲ τὴν Τζέννη τὴν ἴδια ὥρα. Δυὸ τρεῖς φορὲς πού τῆς τηλεφώνησε ἡ Τζέννη εἶχε ἀρνηθῇ ὅπως συνήθως. Μὰ ἐπὶ τέλους τὴν τέταρτὴ ἡ τύχη βοηθήσε.

"Η Φωφῶ εἶδε μ' ἀνακούφιση πὼς

τέλειωσε πιά ὁ ρόλος τῆς. Κατὰ θά-θος τὴν εἶχε κουράσει αὐτὴ ἡ ἀνι-αρχὴ ἐπαγγελματικὴ ἀποστολῇ. Καὶ

νὰ τῆς ἄρεσε τουλάχιστον ὁ Στά-θης; Τὸν ἔβρισκε κουτό, ἀκαλλιέρ-γητο καὶ γεμάτο μπαναλίτε. Γιὰ τὴν Φωφῶν μποροῦσε νὰ ἦταν κοκότα

μὰ δὲν ἦταν οὔτε ἀγράμματη οὔτε ἀξεστη, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπο-φῇ τὶς γειτονίστικες στενοκεφα-λιές καὶ τ' ἀγαρμπα φερσίματα τοῦ

καυμένου τοῦ Στάθην πού γι' αὐτὸν ὅλος ὁ κόσμος ἦταν τὸ καφεενάκι

τῆς Κολοκυνθοῦς! "Εκείνη εἶχε ζή-σει μὲ κόσμον ραφιναρισμένο κι' ὁ

Ντεκομπρά μὲ τὴν Βίκου Μπάουμ

τῆς εἶχαν δώσει ἀρκετὰ «ἀνώτερα

μαθήματα» ζωῆς.

"Εκείνο τὸ ἀπόγευμα κι' ὅλας

προσποιεῖτο ἀξαφνα ἀδιαθεσία κι' εἶπε τοῦ Στάθην «νὰ γυρίσουνε».

Πῆσαν τὸ Λεωφορεῖο κι' ἀνέβηκαν

στὴν "Αθήνα. "Ο Στάθης ἦταν μέσα

τοῦ εὐχαριστήμενος. «"Ετρεχε ἀπὸ

δῶ κι' ἀπὸ κεῖ μὲ τοὺς ἐρωμένους

τῆς, σκεπτόταν γιὰ τὴν Τζέννη, καὶ

μὲν μὲ εἶχε γιὰ πασατέμπο!»

Χώρισαν μὲ τὴ Φωφῶ μπρός

στὴν τῆς ἀφοδιδῶσανε ραντεβού

γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Μὰ ἡ Φωφῶ φυσικὰ δὲν πῆγε.

"Ο Στάθης πέρασε τὴν ἐπομένη

ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς μὰ ὄρῃ κλειστά.

— Λεῖπει ἀπ' τὸ πρῶτ', τὸν πληρο-φόρησε μιὰ γειτονίσσα, ἡ κυρία Μα-ριάνθη.

Ξαναπέρασε καὶ τὴν ἄλλη μέρα.

— Εἶνε μέσα ἡ Φωφῶ;

— "Η Φωφῶ; "Αμπα. "Εφυγε.

— Θάρθῃ γρήγορα;

— Δὲ θάρθῃ πιά. Πῆρε καὶ τὰ πράγ-ματά τῆς.

— Δὲ σᾶς εἶπε πού πάει;

— Μωρ' οὔτε μ' ἀποχαιρέτησε!

"Ὁρῶ δῶ μ' ἐν' αὐτοκίνητο ντυμένη

μέσ' τὸ μετάξι κι' οὔτε καταδέχτη-κε

νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ... Νὰ δῆς λου-σο καὶ καὶ ὁ Φωφῶ, νὰ χάσῃς τὰ

μυαλά σου!...

— "Α... ἔτσι; ψιθύρισε ὁ Στάθης.

— "Εἶσι γυνίκα μου, ἔτσι, εἰπ' ἡ

κυρία Μαρριάνθη. Κρίμα τὴν κοπέ-λα. Καὶ φιλοσόφησε :

— "Ο παρὰς εἶνε μεγάλος διαφθο-ρέας. Θὰ πῆς γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ δρόμο. Τῶς μέσα τῆς. Μὰ τέλος πάντων.

— Χαίρετε... εἰπ' ὁ Στάθης ξερά κι' ἔφυγε σέρνοντας τὰ βήματά του.

"Η φιλοσοφία τῆς κυρίας Μαρριάν-θης τοῦχε κάνει θαθεῖα ἐντύπωση.

«"Ο παρὰς εἶνε μεγάλος διαφθορέ-ας», ἐπαναλάμβανε μέσα του καθὼς περπατοῦσε. Καὶ τὸν μισοῦσε τώρα

τὸν παρὰ γιὰτὶ αὐτὸν ἔβλεπε γιὰ ἀντεραστὴ τοῦ. Αὐτὸς τοῦχε κλέβει

τὴν Τζέννη, αὐτὸς τώρα τοῦκλέβε καὶ

τὴ Φωφῶ..

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες.

"Ο Στάθης αἰσθανόταν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ πολὺ μονάχο. Καὶ τὸ μῖσος τοῦ γιὰ τὸν παρὰ ὅσο πῆγαινε καὶ θέ-ριεψε. "Ο ἄτιμος ὁ παρὰς! "Αν δὲν ἐμπαινε αὐτὸς στὴ μέση, τώρα ἡ Τζέννη δὲν θάχε ἀκριβὰ φουστάνια κι' αὐτοκίνητα. Θὰ φοροῦσε ἀκόμα τὴ μπλε ἀλμπαγαδένια ποδίτσα καὶ θὰ πῆγαινε — τὸ πολὺ — μὲ τὸ λεωφορεῖο... Κι' οὔτε θάχε προέι-θασθῇ σὲ Τζέννη. Θᾶτανε πάντα ἡ Εὐγενίτσα...

"Ὅλο σ' αὐτὴν τριγυρίζ' ὁ νοῦς

τοῦ. Τὴ Φωφῶ τὴν εἶχε κι' ὅλας ξε-χάσει. Τὴν ἄλλη ὁμῶς, ὅχι, μπορεῖ

νὰ τὴ μισοῦσε κι' αὐτὴν ὅπως καὶ

τὸν παρὰ. Μὰ καὶ τοὺς δύο ἤθελε νὰ

τοὺς ἀποκτήσῃ! Κι' ὁ φθόνος τοῦ

ἀνίσχυρου γιὰ τὸν ἰσχυρὸ πού γε-νιέται πάντα στοὺς ἀνθρώπους πού-

χουν ζήσει σὲ στενὸ περιβάλλον,

στὴ μιζέρια τῆς αὐλῆς, μέσ' τὸ κου-τομπολιό καὶ τὴ στενομυαλιά τῆς

γειτονιάς, εἶχε μέσα τοῦ γίνεи

κυρίαρχος ἀπόλυτος.

Κάρφωνε μὲ φθονερὸ βλέμμα ὅλες

τὶς κοῦρσες πού περνοῦσαν ἀπὸ

μπρός τοῦ κι' ἐνοιῶθε τὴν ἀνάγκη

νὰ ἐσκήσῃ τὰ μεταξωτὰ φουστάνια

πού φόραγαν στὸ δρόμο οἱ καλον-τυμένες γυναῖκες!..

Τὴν Τζέννη δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὴν

δῇ. Τότε, μετὰ τὴν συνάντησι τοῦ

Φαλήρου, δὲν εἶχε πάει τὸ ραντε-

βού πού εἶχαν δώσει. "Ηταν βέβαιος

ὅδὸ πού εἶχε δώσει. "Ηταν βέβαιος

ὅμως πὼς οὔτε κι' ἐκείνη θὰ πῆγε.

Σκεπτόταν νὰ τῆς ἔγραφε, μὰ ὅλο

τ' ἄφηνε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα "Ὅπου

ἓνα πρῶτ' — κι' ἐντελῶς τυχεῖα γιὰ-

τι αὐτὸς δὲ διάβαζε ποτὲ του γά-

μους κι' ἀρραβῶνες — ἔπεσε τὸ μά-

τι τοῦ στὸ γάμο τοῦ Μπελέρη

μὲ τὴν Τζέννη. Εἰν' ἡ ἀλήθεια ὅμως

πὼς ἦταν τυπωμένος καὶ μὲ χοντρά

μαῦρα γράμματα. Σὰν πένθιμα τοῦ

φανήκανε τοῦ Στάθην. Καὶ, τί παρὰ-

ξενό! "Ενῶ τὴν εἶχε χάσει καιρὸ τώ-

ρα τὴν Τζέννη, τοῦ φάνηκε πὼς μόλις

κείνη τὴ στιγμή τὴν ἔχανε!

Αὐτὸ τὸ ὄραδὸ τὸ πέρασε στὴν

ταβέρνα μὲ κάτι φίλους. "Ηπτε σὰν

κτῆνος. Καὶ τὸ πρῶτ' δὲν πῆγε στὴ

δουλειά του. "Εστειλ' ἓνα σημείωμα

μ' ἓνα μικρὸ τῆς γειτονιάς λέγοντας

πὼς «ἀσθενεῖ» καὶ ξανάπεσε στὸ

κρεβάτι.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸν ξανα

άγωνία ο Στάθης της τὰ εἶπε ὅλα, ὅπως τοῦ τᾶπε κί' ἐκείνου ἡ Φωφώ, προσθέτοντας τώρα καί τή δική του ἀπολογία: «Αντράς ἦτανε, ἔρθηκε στό δρόμο του μιά νόστιμη κί' εὐκόλη κοπέλλα, τί ἤθελες νάκανε; Πήγε μαζί της γιά τόν ἴδιο σκοπό πού θά πήγαινε ὁ καθένας...

Ἡ Τζένη τόν ἄκουγε κάτωρη. Τῆς εἶχε κάνει τόσο φρικτή ἐντύπωση ἡ σατανική σκηνοθεσία τοῦ ἀντρός της, ὅση ἀηδία τῆς εἶχε φέρε κί' ἡ χτεσινή νύχτα στό κρεβάτι του. Καί πήρε ἀμέσως τή μεγάλη ἀπόφαση.

—Θά μείνω μαζί σου. Δέ θά γυρίσω καθόλου. Θά τοῦ στείλω μόνο ἕνα γράμμα...

Μόλις ὁ Μπελέρης πήρε τὸ γράμμα ἔτρεξε σάν τρελλὸς στοὺς Φαρμάκηδες. Καί τοὺς εἶπε ὅλο τὸ ἱστορικό.

Ὁ γέρο - Φαρμάκης δὲν εὗρισκε καθόλου «τρομερὸ» τὸ τέχνασμα τοῦ Μπελέρη, ἀφοῦ εἶσι εἶχε σωθῇ ἡ κόρη του ἀπ' τὰ δίχτυα «αὐτουνόου τοῦ παληόπαιδου». Τὸ ἴδιο κί' ἡ γυναίκα του. Τρομερὸ εὗρισκαν κί' οἱ δύο τοὺς πῶς ἡ Τζένη εἶχε φύγει τῶρα μαζί του. Καί δὲν ἤξεραν οὔτε πού ἔβρισκονταί!

Χάλασαν τὸν κόσμο γιά ν' ἀνακαλύψουν τὸ κρησφύγετο. Ἐπὶ τέλους δύο μέρες ἀργότερα, τοὺς ἔρρηκνε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Κηφισιάς. Ὁ Φαρμάκης τῆς εἶπε πῶς ὁ ἀντράς της ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴ συγχωρήσῃ. Μὰ ἡ Τζένη ἦταν ἀνένδοτη. Κί' ἡ προθυμία τοῦ Μπελέρη νὰ τὴ δεχτῇ πίσω, πού προερχόταν μόνο ἀπ' τὸν τρελλό του ἔρωτα, τὴν ἔκανε νὰ τὸν σιχαθῇ πῖτο πολύ.

—Τότε ἔλα σπῖτι, τῆς πρότεινε ὁ πατέρας της.

—Ἐρχομαι, ἀλλὰ μόλις πάρω διαζύγιο, θά παντρευτῶ τὸ Στάθη.

—Αὐτό, ποτέ! εἶπ' ὁ Φαρμάκης μὲ πείσμα.

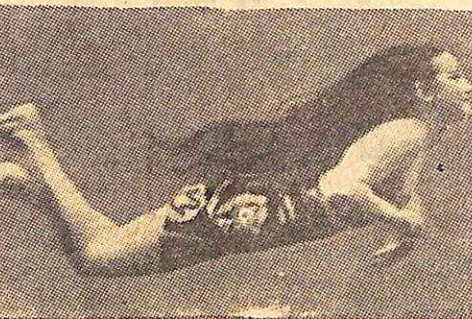
—Τότε δὲν ἔρχομαι! ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο πείσμα κί' ἡ Τζένη.

Καί δὲν ξανάδε πιά τὸ θετὸ της πατέρα πού εἶχε πληγωθῇ πολύ, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε καί νὰ κάνῃ γαμπρό του τὸ «μπακαλόγατο» ὅπως ἔλεγε τὸ Στάθη.

Τοῦστελε μ' ἀξιοπρέπεια καί τ' αὐτοκίνητό του καί σὲ λίγες μέρες ἡ Τζένη Φαρμάκη, ξαναφοροῦσε πάλι μιά μπλε ὀλυμπιασθένια ποδίτσα καί ξαναγινόταν ἡ Εὐγενία Στάλη, ἡ κόρη τοῦ μπάρμπα Χαράλαμπου,

πού τῶρα δούλευε ταμίος σ' ἐμπορικὸ τῆς οἰοῦ Ἑρμού ἀντὶ σὲ μπακά- λικο τῆς Κολοκυθοῦς, κί' ἦταν σχεδὸν βέβαιη πῶς μὲ τὰ προσόντα πού

Ὁ δηλυκὸς Ταρζάν

Ἀνίχνευσις

Ἐξοδός

Νίκη

Τὴν ξέρετε. Εἶναι ὁ θηλυκὸς Ταρζάν, πού κάνει θραύση τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν ὕδνη τοῦ κινηματογράφου. Εἶναι ἡ περίφημη γιά τὴν πλαστικότητα τῆς Ντόροθυ Λαμούρ, ἡ ἀγυνὴ αὐτὴ «στάρ» ἀποφάσισε, ὅπως θά διαβάσατε ἤδη, νὰ ντυθῇ πιά, νὰ μὴν παριστάνῃ δηλαδὴ τὸ ἐξῆς τὸν Ταρζάν μέσα στὰ παρθένα δάση... τῶν Ἀμερικανικῶν στούντιο. Οἱ πολυπληθεῖς θαυμασταὶ τῆς ὥραιας γοήσεως θά θρηνήσουν ἀσφαλῶς, ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, μποροῦν, οἱ ἐν Ἑλλάδι τούλάχιστον, νὰ ἀποθαυμάσουν τὴν Ντόροθυ, ἀληθινὴ νεράιδα, σὲ μιά... ὑπερδύο ἐρωτικὴ τῆς ἐπίδοξη, μὲ μιά ἀπὸ τῆς «συμπάθει» της. Σὺς τὴν παραδίδουμε, θριαμβεύτρια, —στὴν τρίτη μας εἰκόνα — ὅπως τούλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ φωτογραφικὸς καλὸς, πού τὴν «πῆρε» στὰ ξαφνικά.

εἶχε, γρήγορα θάβρισκε μιά θέση καλὴ σὲ γραφεῖο.

Ὅχτῳ μῆνες ἀργότερα ἄκουγε γιά δευτέρη φορά τὸ «στέφεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ» σ' ἕνα μικρὸ ξεκιλήσι στὸ Χαλάντρι, καί γινόταν ἐπίσημα κυρία Μαρκίδη, ἀκριβῶς μὲ μὲς ἀρχίζε νὰ νοσταλγῇ τὴν παλιὰ τῆς ζωὴ καί νὰ διαβάξῃ μὲ κάποια προσοχὴ τὰ καθημερινὰ γραμματάκια πού τῆς ἔστελνε στὸ μαγαζί ὁ Μπελέρης!...

Ἡ ζωὴ της κυλοῦσε ἄσχημα. Σηκωνόταν στὶς ἑπτὰ, ἔπλενε τὸ σῶμα της σὲ μιά σκάφη μ' ἕνα σφουγγάρι, σκούπιζε τὰ παπούτσια τοῦ Στάθη, ἔσκόνηζε τὰ μοναδικὰ του ρούχα πάντα γεμάτα λεκέδες, τοῦψηνε καφὲ στὸ καμινέτο κί' ἔφευγε πάντα ἀργοπορημένη γιά τὸ μαγαζί.

Τὸ μεσημέρι, γύριζε, μαγείρευε κάτι πρόχειρα, τρώγανε καί ξανάφευγε γιά τὴ δουλειά.

Τὸ βράδυ ἔπλενε τὰ πιάτα, καί πολλές φορές τοῦ Στάθη τὰ πούκα- μισα καί τὶς κάλτσες, κί' ὕστερα ἔπεφτε σάν πτώμα στὸ κρεβάτι. Κί' ὅμως ὁ Στάθης εἶχε ὄρεξη γιά χάδια, καί δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια. Τὴ μεταχειρίζονταν σὰ δούλα τοῦ πό- θου του κί' ἡ Τζένη δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὶς λεπτότητες τοῦ Μπελέρη πού φαινόταν χοντράνθρωπος καί πρόστυχος κί' ὅμως δὲν ἦταν παρὰ καλὸς κί' εὐγενικὸς τὸν ἑαυτὸς. Κί' ἔπειτα ὁ Μπελέρης μύριζε «σῦπρ» ἐνῶ ὁ Στάθης ἔρωμοῦσε ξυτισμένους ἰδρώτες...

«Ἀρχισαν κί' οἱ γκρίνιες κί' οἱ σκη- νές κί' ἡ ζωὴ ἔγινε σωστὸ μαρτύ- ριο. Κί' ἕνα μεσημέρι πού ἐκεῖνος σήκωσε τὸ χέρι του καί τῆς ἔδωσε μιά στὰ μούτρα, ἡ Τζένη ἔφυγε γιά νὰ πάῃ στὸ μαγαζί, ἀλλὰ πῆγε στὸ Μπελέρη κί' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ τὰ κλάμματα...

—Μὲ θέλεις;
—Ἄν σὲ θέλω;

Λίγους μῆνες μετὰ, ἡ Εὐγενία Στάλη Μαρκίδη, ξαναγινόταν κυρία Τζένη Φαρμάκη καί σὲ λίγες μέρες —ὀριστικὰ πιά — κυρία Τζένη Μπελέρη. Μέσα της εἶχε σχηματίσει τὴν προτιμώτερη ἀπ' τὸ νεροχύτῃ... Κί' ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἄδικο....

ΤΕΛΟΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΒΕΒΑΙΩΘΩ

—Τί ὥρα εἶναι;
—Δὲν ξέρω.
—Μὰ ἦσαν ἔτοιμος νὰ βγάλετε τὸ ρολόι σας.
—Ναί, γὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἦταν στὴν ἰσχύ μου.

Τὰ ἀερόλουτρα

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

Εἰς τὸ ἐδῶλιον κάθεται ἡ συνω- φρωμένη ἀξιοπρέπεια ἐν τῷ προσώπῳ κυρίου καθὼς πρέ- πει. Οἱ ἀνεμοὶ πενήντα φθινοπώρων, πού ἐπνευσαν εἰς τὴν ὑπαρξίν του ἀ- φίνουν εἰς τὸ πρόσωπό του ἴχνη, πού προδίδονται, παρὰ τὸ φρέσκο ξύρι- σμα καί τὴν σπατάλην τῆς πούδρας, ἐνῶ ἐπάνω στὸ κεφάλι του μονομα- γοῦν ἀπεγνωσμένως ὁ χρόνος καί ὁ Μποτσαράκος.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει. Ὁ πολὺ κα- θὼς πρέπει κύριος καταβάλλει κάθε προσπάθειαν ὥστε νὰ διατηρήσῃ ἀ- πολύτως τὴν παραδειγματικὴν ψυ- γραιμῖαν, μὴ τὴν ὁποῖαν παρακολου- θεῖ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Μονάχα πού καί πού ἐλαφρὸν ἐρύ- θθημα ροδίζει τὰ μάγουλά του καί ζητεῖ εὐγενέστατα τὸν λόγον ἀπὸ τὸ δικαστήριον:

—Ἐπιτρέπετε, παρακαλῶ;
—Τί θέλεις;
—Δύο λόγια.
—Ἐπὶ τῆς καταθέσεως;
—Μάλιστα. Ἐὰν εἶχατε τὴν εὐγε- νίαν καλωσύνῃ νὰ μὲ ἀκούσετε, κ. πρό- εδρε, θά ἔκανα μίαν παρατήρησιν ἐπὶ τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς ἀξιοπρέπειας κυ- ρίας. Τὰ ἡλιόλουτρα καί τὰ ἀερόλου- τρα, κ. πρόεδρε, δὲν ἀποτελοῦν οὔ- τε μὸσαν, οὔτε διαφθοράν, οὔτε ἐκ- φυλισμόν, ὡς κακῶς ἰσχυρίζεται ἡ ἀξιοπρέπεια κυρία, ἀλλὰ εἶδος θερα- πείας, συνιστωμένης ἀπὸ τὴν σύγχρο- νον ἱατρικὴν ἐπιστήμην.

Ἀλλὰ ἡ κυρία παρεμβαίνει:
—Ἐπ' αὐτὴν τὰράτσα;
—Πῶς εἶπατε, κυρία μου;
—Εἶπα, μήπως ἡ σύγχρονη ἱατρι- κὴ ἐπιστήμη, ἀξιότιμε κύριε, συ- νιστᾷ νὰ γίνωνται τὰ ἀερόλουτρα καί τὰ ἡλιόλουτρα ἐπάνω στὴν τὰράτσα, ἀνάμεσα στὸν κόσμον, γὰ νὰ ἔχουν μεγαλύτερη ἀπόδοσιν εἰς ὠφέλιμα ἀποτελέσματα.

—Παρακαλῶ...
—Ἀπαντήστε μου!
—Παρακαλῶ!...

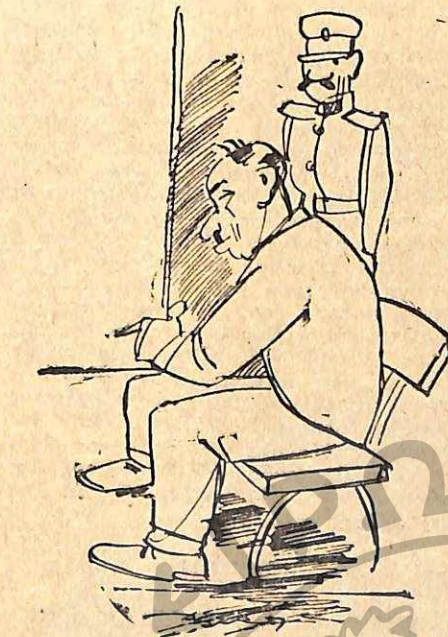
Κοκκινίζει περισσότερο ὁ πολὺ καθὼς πρέπει κύριος καί ψάχνει νὰ βρῇ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀπάντησιν. Εὐτυχῶς πού παρεμβαίνει ὁ πρό- εδρος, τοῦ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον κί' ἔ- ται βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον. Ἐν πά- σῃ περιπτώσει. Ὁ πρόεδρος ξαναδι- δει τὸν λόγον στὴν κυρία:

—Ἐξακολουθήστε, κυρία μου!
—Μερσί, τί ἔλεγα;
—Ὅτι ἕνα μεσημέρι ἡ κόρη σας...
—Ἄ, ναί, ἡ Λελὲ. Ἐρχεται, κύ- ριε πρόεδρε, ἕνα μεσημέρι ἡ κόρη μου ἡ Λελὲ καί μοῦ λέει μ' ἕνα ὕψος τρομερὰ ταραγμένο: Μαμά, βενὲ βουάρ ὅν σπεκτάκλ ἀφρέξ!
—Δὲν ἔφερε ἑλληνικὰ ἡ κόρη σας;
—Πῶς!
—Ἐσεῖς;
—Πῶς, κ. πρόεδρε!

Τότε ἔχετε τὴν καλωσύνῃ νὰ μὲ ταφράξετε εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὅτι ἡ κόρη σας σὰς λέει εἰς τὴν γαλλικὴν. Εὐχαρίστως, κ. πρόεδρε. Μαμά, ἔλατε νὰ δῆτε ἕνα θέαμα φοβερό! Δὲν ὑποπτεύθηκα τί συνέβαινε. Πη- γαίνω στὸ δωμάτιο τῆς Λελὲ καί βλέ- πω...

πῶ ἀπέναντι στὴν τὰράτσα τὸν κα- τηγορούμενο. Τὸ θέαμα ἦταν πράγμα- τι φοβερό, κ. πρόεδρε. Ἦταν ἀκρι- βῶς ὅπως ὁ Ἀδάμ εἰς τὸν παράδει- σον.

—Τόσο εὐτυχής;
—Ὅχι. Τόσο γυμνός!
Αὐτὰ καί ἄλλα πολλὰ λέει ἡ κυ- ρία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει. Καί ἄλ- λοι μάρτυρες καλοῦνται, κάτοικοι ὁ- λοὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς πο- λυκατοικίας τῆς Νεαπόλεως, πού ἐ- γειτόνευε μὲ τὴν σκανδαλώδη τὰρά- τσα τοῦ κατηγορουμένου. Σαφέστε-

Στὸ ἐδῶλιον: ἡ συνωφρομένη ἀξιοπρέπεια...

ρος, ἂν καί λακωνικὸς ὅμως, ὑπῆρ- ξε ἕνας κύριος ἐξηγῆς, νευρικός, μάλλον κακὸς καί δηλητηριώδης.

—Ἐκαίμε ἐπιδείξεις;
—Τί εἶδους ἐπιδείξεις;
—Γυμνισμοῦ.
—Νομίζετε;

—Βεβαίως. Καί μὲ ὅλο τοῦ τὸ δι- κη. Ἐν ὥραῖο σῶμα πρέπει νὰ ἐκτίθεται γυμνὸν εἰς τὸν κοινὸν θαυ- μασμόν.

—Αὐτὸ ἐπέδωκε;
—Ἀσφαλῶς. Καί γι' αὐτὸ τὸν εὐ- γνωμόνουμε, κ. πρόεδρε, διότι δὲν μᾶζεστέρας πολυτίμου ἀπολαύσεως νὰ δοῦμε ζῶντα τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους...

Σεκλετίζεται ἡ ὑπεράσπισις:
—Εὐτυχῶς, κ. μάρτυς, ἐπὶ μᾶς δι- δεκε καί ὁμῆς αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ὑψηλὴν εὐτυχίαν νὰ θαυμάσωμεν τὸν ἔφηβον τῶν Ἀντικυθέρων ἔσω καὶ τινεμένον.

Θυμηδία. Ὁ δηλητηριώδης γέρων ρίχνει βλέμματα ὀργῆς στὸν κ. συ- νήγορον, πού στρίβει μὲ κίνησιν θρι-

άμβου τὴν ἄκρη ἀστείου μύστα- κος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει. Λήξαν θε- ωρεῖται τὸ ἐπιεσθῆναι μὲ μίαν αὐ- στηρὰν παρατήρησιν τοῦ προέδρου, καί καλεῖται τελευταία μάρτυς κα- τηγορίας, γυνὴ δευδερκῆς, ἡ κ. Μα- ριγώ, κάτοικος γειτονικῆς οἰκίας:
—Ἦταν ἐκεῖ δά, τσιτσοῖς ὁ ἀδι- ἀντροπος, ἔτσι ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του, παιδί μου, γέρος ἄνθρω- πος, δὲν ντρέπεται!

—Τὸν εἶδες καλά;

—Ἀυέ! Κοντά-κοντὰ εἶνε οἱ δύο τὰράτσες. Ἐβαλα τίς ῥωνές, πῶ-πῶ τρομάρα μου! Μὰ δὲν ἦταν γιά εἶ- να, τελοσπάντων, γρηά γυναικία εἶ- μαί, εἶδανε πολλὰ τὰ μάτια μου. Ἐ- γὼ καί κορίτσια πρᾶγματα, γυιόκα μου, καταλαβαίνει.

Ἐξετάζονται οἱ μάρτυρες ὑπερα- σπίσεως. Ὁρρίζονται νὰ πούν τὴν ἀ- λήθειαν.

—Εἶνε καθὼς πρέπει!
—Τί ἐννοεῖτε;
—Λαμπρὸς ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ ὁ εἰσαγγελεὺς διαφωνεῖ.

—Μὲ συγχωρεῖτε. Ὁ λαμπρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὅταν γυνώ- νεται δημοσίᾳ γάνει, ὑποθέτω, κάτι ἀπὸ τὴν λαμπρότητά του.

Ἀπολογία:
—Μάλιστα, κύριοι δικασταί. Ὑ- ποθέτω ἀπὸ διάφορα νοσήματα διὰ τὰ ὁποῖα τρεῖς ἱατροὶ μοῦ συνέστη- σαν ἀερόλουτρα καί ἡλιόλουτρα. Ὅ- χι θαλάσσια λουτρά. Αὐτὰ μοῦ ἀπη- γορεύθησαν. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι, θά ἤμπορῶ νὰ κάνω τὰ ἀερόλουτρά μου ἐπάνω εἰς τὴν τὰράτσα τοῦ σπι- τιοῦ μου, τὴν τρίτην μεταμεσημβρινὴν ὥρα, δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν εἶνε κλειστά ὅλα τὰ παράθυρα, διότι κοι- μάται ὅλος ὁ κόσμος. Ἐπὶ μίαν ἐ- βδομάδα δὲν μὲ ἀντέληθη κανεὶς.

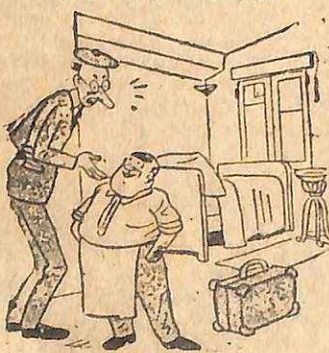
Ὅταν ὅμως μὲ ἀντέληθη πρώτη ἡ κυρία Μαρτιγώ, δὲν ξέρω κατὰ ποίαν σατανικὴν σύμπτωσιν, στίς τρεῖς τὸ μεσημέρι συνέβαινε νὰ σπεύδουν ὁ- λές οἱ γυναῖκες τῆς γειτονίας νὰ κρεμᾶνε τὰ σενδόνια τους. Στὸ τέ- λος ἡ ἔρημη τὰράτσα κατήντησε τὸ πρόσφιλέστερον ἐντευκτήριον τῶν γυ- ναικῶν τῆς γειτονίας. Τὸ ἴδιο συνέ- βαινε καί ἀπὸ τὴν πολυκατοικίαν.

Αὐτὸ πλέον δὲν ἦταν ἀπολογία. Ὡς πρόκλησις ἐγκατακρήνησθαι. Καί ὁ δυστυχὴς πάσχων παρ' ὅλον ὅτι ἡ ὑπεράσπισις τὸν παρουσίασεν ὡς ἐ- τοιμοθάνατον, κατεδικάσθη εἰς φυ- λάκιον ἐνὸς μηνός, πρὸς μεγάλην λύπην, φαγνάζομαι, τῶν θηλέων τῆς γειτονίας. Διότι ἡκούσθη ἀπὸ τὴν αὐστηροτέραν μάρτυρα κατηγορίας περιέργως ἀναστεναγμὸς οἴκτου καί μεταμελείας!

—Τὸν καυμένο! Ἐπὶ τέλους μπο- ροῦσαν νὰ τοῦ βάλουν ἕνα πρόστιμο γιά νὰ μπορῇ νὰ συνεχίσῃ τὴν κού- ρα του. Ἀρρωστος ἄνθρωπος εἶνε!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΦΟΡ

—Δὲν μὲ χοραεῖ, σὰς λέω, τὸ κρεβ- βάτι. Ἀμα ξαπλώσω, τὰ πόδια μου θά βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο!
—Γι' αὐτὸ σιγάτε; Σὺς πληροφοροῦ ὅτι τὸ παράθυρο δὲν ἔχει τζάμια.

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

(τα προηγούμενα)

Η Βίλμα Ζαμάνου, μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, αγαπά τρελλά τον καθηγητή της Νίκο Μαρά, έναν κοσμικώτατο κύριο και συγγραφέα με πολλή επιτυχία. Ταυτοχρόνως όμως, σχεδόν, ερωτεύεται την Βίλμα, ο μεγαλύτερος αδελφός του καθηγητού Κώστας Μαράς, διάσημος γιατρός των Αθηνών, που είναι παντρεμένος. Ο Κώστας Μαράς είναι έτοιμος να χωρίσει την γυναίκα του για να πάρει την Βίλμα, όποτε διαπιστώνει ότι αυτή έχει σχέσεις με τον αδελφό του. Η Βίλμα όμως, δεν άργεί να μάθει το φριχτό μυστικό της ζωής της. Είναι κόρη του Κώστα Μαρά καρπού παρανόμου έρωτος με την μητέρα της που εγκαταλείφθηκε κατόπι. Η αποκάλυψη αυτή την ζαλίζει, αλλά δεν στέκεται ικανή να την κάνει να ξεχάσει τον Νίκο Μαρά, τον αδελφό του πατέρα της. Τον αγαπά πάντα τρελλά. Έν τώ μεταξύ ο Κώστας Μαράς μαθαίνει κι' αυτός ποιά ήταν η Βίλμα και ύστερ' από μια συνκινητική σκηνή με την άλλοτε έρωτή του, την μητέρα της Βίλμας, Πόπη Ζαμάνου, της προτείνει να παντρευτούν την ζωή που είχαν άλλοτε διακόψει, αφού αυτός πάρει το διαζύγιο του από τη γυναίκα του. Η Πόπη δέχεται. Η Βίλμα έντοια, εξακολουθεί να αποκοιμάται, να αντράει, να προσφέρει την αγάπη του, όπως ο τραπέζιτης Γριμάλδης, και ν' αγαπά τρελλά τον καθηγητή Νίκο Μαρά. Σε μια συνάντησή της μαζί του, τον πείθει να κλεφτούν. Ο Νίκος όμως δεν έρχεται στο ραντεβού. Είχε μάθει εν τώ μεταξύ, από την Νόρα Γεράνη την συγγενειά του με την Βίλμα. Αυτή δεν άργει να καταλάβει ότι ο Μαράς την γέλασε και όπως δεν μπορούσε πια να ξαναγυρίσει στο σπίτι, όπου είχε αφήσει γραμμά, αποφασίζει να αυτοκτονήσει. Καθώς πηγαίνει να πάρει τον ηλεκτρικό για να κατέβει στο Νέο Φάληρο πέφτει άθελά της επάνω σ' ένα κουμπό νέο κύριο, που επίσης θα έπαιρνε τον ηλεκτρικό. Ο νέος αυτός κατεβήνει κι' αυτός στο Φάληρο. Εκεί η Βίλμα μπαίνει σ' ένα ξενοδοχείο ζητά ένα δωμάτιο και γράφει της μητέρας της. Κατόπι βγαίνει έξω χωρίς καπέλλο, με ύφος αδιάφορο. Σαφηνά άκουσε πίσω της θόρυβο. Στρέφει. Ήταν ο νέος του τραίνου. Η Βίλμα διευθύνεται στην εξέδρα και μένει εκεί κυττάζοντας τη θάλασσα. Μια μεγάλη πάλη γίνεται μέσα της. Ο νέος είναι πάντα εκεί και την παρακολουθεί. Σαφηνά την πλησιάζει και αρχίζει να της κοινοποιεί. Υστερα της προτείνει να κάνουν έναν περίπατο μαζί. Η Βίλμα είναι κατάπληκτη για το θάρρος του αλλά και δεν μπορεί να το αντισταθί. Ένα αυτοκίνητο ταξιδεύει σε λίγο. Η Βίλμα θέλει πάλι

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ρίζετε μόνο στην
— Μά πιστεύα
τε ότι σας έλε
γα;
— Δεν είπατε
πώς είσατε είν
κρινής;
— Τό είπα πέν
ματα, "Ολ" σ
φεύτε έτοι λένε.
Πώς είναι ειλκρ
νείς.
— Είσατε λοι
πόν ψεύτης;
— "Οχι πάντα.
— Φοβερό.
— Φοβερό μόν
— Κάτι χειρό
τερο. Συνθισμέ
νοι "Ολος ο κό
σμος έτοι είναι.
Λέει ψέμματα μ

δχι πάντα.
— "Ελάτε. Κατεβαίνουμε και πλη
ρώνουμε κάτω, είπε η Βίλμα, που
δεν μπορούσε τώρα να εξηγήσει πώς
αυτός ο άγνωστος κ. Παυλίδης ήξε
ρε τ' όνομά της.
Να την είδε κάπου, να τούκανε' έν.
τύκωση και να ρώτησε;
Μάλλον.
Στο θυρωρείο τους περίμενε μια
δυσάρεστη έκπληξη.
Μπρος στο μικρό γραφείο στεκόν
τουσαν δυο άνθρωποι που ξεφύλλι
ζαν σοβαροί το «Βιβλίο άφίξεων και
αναχωρήσεων».
— "Ορίστε οι επιβάται! Έκαν' ο θυ
ρωρός μόλις τους είδε.
Κι' οι δυο άγνωστοι γύρισαν άμέ
σως προς το μέρος τους.
— "Ο κύριος Γριμάλδης; Είπε στον
Παυλίδη ο ένας.
Κι' ο Παυλίδης ταράχθηκε λίγο.
δεν διαμαρτυρήθηκε.
— Ναί, ψιθύρισε.
— Είμαι αστυνομικός. Η δεσποινίς
είνε μαζί σας;
— Μάλιστα.
— Θά έξερετε φυσικά πώς λέγεται.
— Βεβαίως.
— Μπορείτε να μās τó πήτε κι' έ
μας;
— Είνε η δεσποινίς Ζαμάνου.
— Γιατί έδήλωσε ψεύτικο όνομα;
— Γιατί... δεν ήθελε να έκτηθι.
— Μόνο;
— "Αλλά τί άλλο; πετάχθηκε η Βίλ
μα, μόλις συνήλθε απ' την αποκάλυ
ψη τού Παυλίδη που λεγόταν Γρι
μάλδης.
— Δεσποινίς, έχετε φύγει από τó
σπίτι σας και οι γονείς σας είδοπι
ησαν την άστυνομία. Σας παρακαλώ
να μās ακολουθήσετε, είπ' ο αστυ
νομικός.
Και γυρίζοντας στο Γριμάλδη:
— Και σεις, κύριε, πρόσθεσε.
Η Βίλμα ταράχθηκε πολύ.
Θα τους πήγαιναν τώρα στην άστ
νομία, κι' ο πατέρας της, ο Νίκος, ή
μητέρα της, θα μάθαιναν πώς τους
έπιασαν μαζί σ' ένα ξενοδοχείο;
Αυτό θα τους φαινόταν φοβερό!
Μά και μήπως δεν ήταν;
Τώρα μόλις τó καταλάβαινε κι' ή
idia!
Τί θα φανταζότανε όποιος τ' άκου
γε; Θάχε όλο τó δικαίωμα να ύπο
θέσει πώς μεταξύ τους έγιναν τά
πάντα.
Και θαχε δίκιο δηλαδή. Γιατί σ χ
δόν έγιναν.
"Ενωθε τά γονατά της να λυγι
ζουν κάτω απ' τó βάρος τού κορμιού
της, που της φαινόταν άξαφνα όγκος

280N

— Επ'ί τέλους, τ'άποφασισατ
— Καίρως ήταν.
— Να σας συνοδεύσω;
— "Αν θέλετε.
Χτύπησαν τó κουδοβί και ζήτη
σαν τó λογαριασμό.
"Ο υπάλληλος τους έρριξε μια πο
νηρή ματιά και ρώτησε δίδεν αδιά
φορα:
— Μαζί ή χωριστά;
— Χωριστά φυσικά, είπ' η Βίλμα.
"Όταν σε λίγο ήλθαν οι λογαρια
σμοί, κι' η Βίλμα πήρε στά χέρια της
τόν δικό της, εκείνος έσκυψε από πά
νω της σά ναθελε κάτι να διαβάσει.
— "Αν κυττάζετε τ' όνομα, σας
πληροφορώ πώς είναι ψεύτικο. τού εί
πε η Βίλμα.
— Τό ξέρω. Κυττάξα μόνο να δώ
άν είνατε δηλώσει τó αληθινό.
— Μά τέλος πάντων με έξερετε ή
δεν με έξερετε; τόν ρώτησε.
— Νομίζω πώς σας ξέρω.
— Για να δούμε. Πέστε μου ποιά
είμαι;
— "Η δεσποινίς Ζαμάνου, υποθέτω!
Η Βίλμα ήταν ός τη στιγμή βέ
βαιη πώς δεν ήξερε τ' όνομά της.
Κι' έμειν' έκπληκτη με την άπάν
τηση.
— Τότε τί μου λέγατε πώς με γνω

αβάσταχτος γιά τ' αδύνατα πόδια
της.
— Γύρισε και κύτταξε τó Γριμάλδη.
— Πάμε, της είπ' εκείνος. Δεν μπο
ρεί να γίνει αλλιώς.
Και ξεκίνησαν όλοι μαζί.

Στό σπίτι της Πόπης είχαν ξενο
γήσει κι' οι τρεις περιμένοντας.
Ο Νίκος καθόταν σε μια πολυθρό
να, με τó κεφάλι μέσα στά χέρια
του.
Η Πόπη ήταν εξαπλωμένη σ' έναν
καναπέ, σωστό πτώμα. Πότε-πότε έ
κανε κανένα διάλειμμα σ' αναφυλλη
τά της και μύριζε λίγο αϊθέρα.
Ο Κώστας σουλατσάριζε νευρικά
καπνίζοντας.
"Ετσι πέρασε δλόκληρη ή νύχτα,
ή μαρτυρική νύχτα.
"Απ' την ώρα που γύρισ' ο Νίκος
και τούς είπε πώς θα τηλεφωνούσαν
απ' την άστυνομία, έν είχαν άλλά
ξει λέξη.

Μόνον ο Κώ
στας στάθηκε σά
μια στιγμή μπρο
στά στο Νίκο
και τού είπε σι
γά, μά άγρια:
— "Εσύ φταίς!
— "Εγώ! παρα
δέχθηκε κείνος,
με μια φωνή γε
μάτη σπαραγμό.
Κι' ο αδερφός
του δεν άντεξε
να τού πη πιά τί
ποτ' άλλο.
Τό πρωί ή ά
γωνία τους είχε
πνίξει όλους.
Κάθε ώρα που
περνούσε τούς
φαινόταν πώς
τους έπαιρνε κι'
από μια έλπίδα.
Κι' όταν είδαν
τόν ήλιο να χρυ
σώνει τις μισά
νοιχτες γριλλίες,
νόμισαν πώς χά
σανε και την τε
λευταία.
Κείνη την ώρα
χτύπησε τó τη
λέφωνο.
"Ετρεξαν κι' οι
τρεις σάν τρελ
λοί.
Τ' άκουστικό
τό πήρε ο Κώ
στας.
— "Ορίστε, λέ
γετε... "Α, είναι
καλά; Τή βρή
κανε; είπ' άμέ
σως μ' άκράτη
τη χαρά.
— Δόξα σοι ο
Θεός! φώναξ' ή
Πόπη κάνοντας
τό σταυρό της.
Κι' ο Νίκος άρ
παξε τó άκουσι
κό απ' τά χέρια
τού αδελφού του.
— Μαράς έδω.
"Εσ' είσαι, Χρή
στο; Λέγε μου.
Πώς; Σε ποιά ξε
νοδοχείο;... "Αί!
Κι' ήταν μαζί
του; Τό έξακρι

βωσες αυτό;... Βεβαίως, πολύ περι
εργο μου φαίνεται. Άπίστευτο μάλι
στα... Πώς λέγεται αυτός; Γριμά
νης; "Α, Γριμάλδης!
— Τί συμβαίνει, κύριε Μαρά; ρώ
τησε μ' άγωνία ή Πόπη.
— Καταπληκτικά νέα. Τώρα θα
σας πω. άπάντησ' ο Νίκος κλείνον
τας για μία στιγμή με τó χέρι του
τό άπαρέιν.
Κι' άμέσως άποχαιρέτησε τόν άστ
νομικό κι' έκλεισε τó τηλέφωνο.
— Μά, τί έγινε; Τί σούπε; ρώτησε
κι' ο Κώστας άνήσυχος.
— Τή βρήκανε, λέει, σ' ένα ξενο
δοχείο τού Φαλήρου με κάποιο Γρι
μάλδη!
— Τή Βίλμα; Έκανε ήλθια ή Πόπη.
— Φυσικά. Τ' έν' αυτός ο Γριμάλ
δης; Τόν έξερετε σεις;
Οί άλλοι δυο κυττάχθηκαν χωρίς
να πούνε λέξη.
— Ποι έίνε τώρα ή Βίλμα; ρώτη
σε ο Κώστας άντί γι' άπάντηση.
— Στην άστυνομία τού Φαλήρου...
"Εκεί τούς έχουνε και τούς δυο. Τώ
ρα θα τούς φέρουν έδω, στην Άσφα

λεια. "Ομολογώ πώς έγώ δεν έχω
καμιά έπιθυμία να πάω. "Αν θέλης
έσύ πήγαινε.
— Μοφ φαίνεται άπίστευτο αυτό,
που σου τηλεφώνησαν, είπ' ο Κώ
στας.
— Καί μένα. "Εν τούτοις είναι γε
γονός.
— "Ελπίζω να μην είναι.
— Μακάρι.
— "Αλλ' άν είναι όμως; συνέχισε ο Κώ
στας Μαράς. Αυτό θα πη πώς ή κό
ρη μου έν' άρκετά διεφθαρμένη.
Κι' έρριξε μια σημαντική ματιά
στην Πόπη.
— "Εσύ φταίς! Είπε τώρα με τη σει
ρά του κι' ο Νίκος.
— "Εγώ, παραδέχτηκ' ο άλλος
ξερά.
"Η Πόπη άκουγε σάν άποχαινωμέ
νη. "Η Βίλμα με τó Γριμάλδη σ' ένα
ξενοδοχείο! "Ηταν δυνατόν; Και μά
λιστα τή βραδυά πουδ' έτοιμαστή να
φύγει με τόν άγαπημένο της;
— Κι' έμεις τρέμαμε μήπως αυτο
κτονήσι! Έκανε σαρκαστικά ο Νί
κος.

— "Ελα τώρα
πάμε στην άστ
νομία, είπε ο ά
δερφός του. "Ε
κεί θα τά ξεδια
λύνουμε.
"Ο Νίκος δέ μί
λησε. Και τόν ά
κολούθησε. Μά
μόλις θήκκανε
στο δρόμο:
— "Εγώ δέ σκέ
πτομαι νάρθω
τούπε. Θά πās
μόνος σου. "Αλ
λά πάλι... ως τί
θα πās;
— Τί έννοεις;
— "Ως... συγγε
νής, ως φίλος,
ως τί τέλος πάν
των;
— "Ως πατέρα
είπ' απλά ο Κώ
στας. Δεν είμαι
πατέρας της;
— Πολύ άργά
τό σκέφτηκες.
— Γιατί;
— Γιατί δεν τó
ήξερα!
Κι' ο Κώστας
Μαράς όρθηκε την
εύκαιρία να πη
στον αδερφό του
όλο τó ιστορικό.
Βιαστικά βέβαια,
μ' άταχτες φρά
σεις κι' άνακα
τεμμένες έννοιες,
μ' άρκετά καθα
ρά για να κατα
λάβει ο άλλος.
— Κι' είσαι βέ
βαιος πώς ή Πό
πη σου είπε την
άλήθεια; ρώτη
σε ο Νίκος.
— Βεβαίωτατος.
— Από τί βε
βαιώθηκες;
— Απ' τη δι
αίσθησή μου.
— "Οπωσδήπο
τε και ν' άμφι
θάλης δεν έχεις
να κερδίσεις τί
ποτα. Γιατί κα

"Η Βίλμα έπεσε στην άγ καλιά της μητέρας της...

ΕΝΑ — ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ —

λά αν δεν είχε. "Αν είχε όμως;
—Είπε, είπε σταθερά και τονισμένα ο Κώστας. Δυστυχώς είναι. Γιατί αυτό το κορίτσι με τρομάζει ειδικά μ' αυτά που κάνει. Ξέρεις ποιος είναι αυτός ο Γριμάλδης;

—Ποιος;
—Ο φίλος που είχε η μητέρα της. Ένας γέρος τραπέζιτης που μάς έπιασε μαζί την πρώτη μέρα που τ' ξαναφτιάξαμε και φυσικά δεν ξαναπάτησε το πόδι του στο σπίτι. Φαίνεται πως ενόσω είχε σχέσεις με τη μητέρα, δεν άφηνε και την κόρη.

—Λές...
—Τώρα θα δούμε...
—Είχαν φτάσει πιά στην αστυνομία.

—Εγώ θα σε περιμένω εδώ, ελπ' ο Νίκος δείχνοντας ένα κοντινό καφε-νεδάκι.

Κι' άφησε τον αδερφό του ν' ανέβη άπάνω μόνος του.

Μέσ' το κρανίο του οι σκέψεις χοροπηδούσαν ανάκατεμένες, άπει-θάρχητες, χωρίς να καταφέρνουν να πιάσουν ησυχία.

Στην αστυνομία η Βίλμα ταραχτηκε πολύ που είδε τον πατέρα της.

Και ντράπηκε φοβερά.
—Τί άκριβώς συμβαίνει; τη ρώτησε' εκείνος ήσυχος. Μίλησέ μου καθαρά. Θέλεις να μου τ' πεις ιδιαίτε-
—Λές;
—Αν είναι δυνατόν.

—Ο αστυνόμος τούς άνοιξε ένα μικρό γραφείο και μπήκαν μέσα μόνοι τους, οι δυο τους. Ευτυχώς ο Μαράς είχε μόνο πώς ήταν αδερφός του Νίκου κι' ο αστυνόμος που είχε καταλάβει ότι η Βίλμα είχε με τους Μαράδες κάποια συγγένεια, δέ-
—Αλλάς τε δεν τον ένδιεφερε ούτε ως άνθρωπο ούτε ως αστυνόμο. Τό καθήκον του ήταν να την παραδώσει στους συγγενείς της.

Εκεί μέσα στο μικρό γραφείο της αστυνομίας, η Βίλμα ρίχτηκε με κλάμματα στην άγκαλιά του πατέρα της και τού τ' είπε όλα, καθαρά, τολμηρά, με θάρρος, χωρίς να τού κρύψει τίποτα.

Ο Κώστας Μαράς είχε περάσει όλη του τη ζωή προσπαθώντας να φωτίσει τα σκοτάδια της ανθρώπινης ψυχής, μελετώντας τον αντίκτυπο που είχαν στο συναισθηματικό κόσμο και στη λογική, οι τρελλές συμβουλές της άτιθασσης σάρκας. Την καταλάβαινε πολύ καλά την κόρη του. "Ενοιωθε πως δεν ήταν καθόλου υπεύθυνη γιατί έπεσε στην άγκαλιά του άγνωστου καθαλιέρου. Και πάλι θαύμαζε τη δύναμη που είχε η αντίδρασή της έστω και την τελευταία στιγμή. Ακόμη εδρρισκε αληθινή και λογική όλη την πάλη που κάνει με τον εαυτό της τη

φοβερή αυτή νύχτα. Και της τώπε καθαρά:

—Εγώ σε νοιώθω. Μά δεν ξέρω αν είναι σε θέση να σε νοιώσουν κι' οι άλλοι. Γι' αυτό θα τούς πω ένα φέμπα. Ένα ψέμμα που επιβάλλεται. Πώς αυτός ο νέος Γριμάλδης σε παρακολούθησε, έμεινε μαζί σου στο ίδιο ξενοδοχείο και άπλωσε σουβιν' ένοχλητικός. Τού μίλησες θέβαια, μά τίποτ' άλλο. Όταν είδε πως έτοιμάστηκε να φύγει, έτοιμάστηκε κι' αυτός. Κι' ενώ κατεβαίνατε τη σκάλα, σ' άσταμάτησαν οι άστυνομικοί. Έτσι;

«Ναι» έγνεψ' η Βίλμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

—"Ελα πάμε, τώρα, ελπ' ο πατέρας της χαμογελώντας της τρυφερά.

Μέσα του, στη συνείδησή του, η κόρη του είχε άνεση πολύ ψηλά. Θαύμαζε την τόλμη που είχε να προφέρει την Αλήθεια, πράγμα που φανέρωνε πως σε τίποτα δεν ήταν πραγματικά ένοχη.

Η Βίλμα έκανε μια δειλή κίνηση να τόν άγκαλιάσει.

Κι' ο Μαράς την άρπαξε στην άγκαλιά του και την έσφιξε δυνατά, πολύ δυνατά.

Τώρα πιά δεν αισθανόταν ούτε την παραμικρή συγκίνηση στην έπαφή της. "Ενοιωθε καλά πως άγκαλιάζει το παιδί του που γι' αυτόν δεν ήταν γυναίκα.

—"Ελα, σκούπισε τ' ματάκια σου και πάμε... της είπε πάλι.

—Θέλω να σε ρωτήσω κάτι...

—Τί;

—Λές... πως θα πιστέψουν ό,τι τούς πής;

Ο Μαράς κατάλαβε πως εκείνος που την ένδιεφερε ήταν μόνον ο Νίκος. Κι' άλλωστε τού τώχε πη-
—Θαρά πριν: "Ενοιωθε πως δέ θ' άντεχε να ζήσει μακριά του.

—Ποιοί; τη ρώτησε.

—Ο Νίκος! ψιθύρισε η Βίλμα πο-
—Νομίζω, ναι.

Κι' έκανε ν' άνοιξη την πόρτα.

Η Βίλμα τόν σταμάτησε πάλι.

—Δεν ήταν καλύτερα να μην είμαι κόρη σου; ψιθύρισε.

Ο Μαράς της έρριξε' ένα γλυκό βλέμμα.

—Όχι, της είπε. Καλύτερα που είσαι!

Όταν βγήκανε, ο αστυνόμος ρώτησε τον Μαρά αν υπάρχει καμιά έκκρεμότης με το Γριμάλδη.

—Καμιά, ελπ' εκείνος. Άπλωσε τη συνάδευε ο άνθρωπος και έρριξε άδικα το μπελά του.

—Όποτε δεν έχετε τίποτα έναντι-
—Απολύτως.

Κι' ο Μαράς άφοδ' εδχαρίστησε τον αστυνόμο για όλες του τις ένέργειες, πήρε την κόρη του κι' έφυγε.

—Τό ξέρεις, της είπε, κατεβαίνοντας, πως πρέπει αυτές τις μέρες να σε υιοθετήσω;

—Για ποιά λόγο;

—Μά... και για να πάρης τ' όνομά μου ακόμα.

—Φαντάζεσαι πως θα χρειαστεί να με υιοθετήσης γι' αυτό; τόν ρώτησε σημαντικά η Βίλμα, σταματώντας στο σκαλοπάτι.

Κι' ο Μαράς δεν άπάντησε! Κατέβασε το κεφάλι και προχώρησε. Μέσα του είχε πιά λυγίσει. Η χτεσινή νύχτα και τó σημερινό πρωί τούχαν κάνει σαλάτα τις πεποιθήσεις. Κι' ένοιωθε τώρα πως είχε τόση άδυναμία στην κόρη του που δ,τι κι' αν τού ζητούσε, όσο έξωφρενικό και νάτανε, θα τώκανε. Φτάνει ν' έφερε πως θα την ευχαριστούσε.

Στην πόρτα σταμάτησε.

—Ο Νίκος περιμένει εκεί, της

είπε.

Η Βίλμα ξαφνιάστηκε.

—Πού;

—Στο καφενείο.

Τό βλέμμα της έφαξε γρήγορα.

Κι' άμέσως είδε τó Νίκο, που κι' αυτός τούς είχε δει και σηκωνόταν για να πλησιάσει.

(Η συνέχεια εις τó επόμενον)

"Οπως στα παραμύθια της Χαλιμάς...

Δυο βασιλικές κουκλες

που στοιχίζουν 4 εκατομμύρια δραχμές

Φορέματα τού Λυσιέν Λελόγκ. Τό πιοτερό από κρέπ-ντέ-νίν αόβ και πράσινο, τó δεξιό από κρέπ-ντέ-σίν ρέζ. Γάντια της Αλεξανρίν. Κάπα με έρμίνια τού Μάξ.

Δύο ανσάμπλ για την πλάξ, της Μαρσέλ Ροσά. Τό άριστερό άποτελείται από ένα πράσινο μαντώ και μεταξοτό φόρεμα μπέξ και πράσινο. Σ τó δεξιό τó μαντώ είναι πράσινο με κόκκινα πουά.

Βραδυό φόρεμα της Μάγκν Ρούφ, από μουςελίνα άσπρη κεντημένη με χρυσό. Λευκά γάντια κεντημένα με χρυσές μέλισσες. Η καπελίνα είναι τού Μοννιέ.

Οι Γάλλοι έπωφελήθησαν της ευκαιρίας τού τελευταίου ταξιδίου των Άγγλων Βασιλέων για να στείλουν στις Άγγλίδες πριγκηπο-
—Πούλες δυο περίφημες κουκλες, την Φοράνς και την Μαριάνν.

Οι κουκλες αυτές καμωμένες από πορσελάνη των Σεδρών, είναι οι ωραιότερες κουκλες που έγιναν ποτέ στον κόσμο.

Οι μεγαλύτεροι ράφτες της Γαλλίας, οι περίφημοι Πατού, Λελόγκ, Ροσά, Ρούφ και άλλοι άσχολήθηκαν έβδομ'άδες όλόκληρες για να έτοιμάσουν τις τουαλέτες που θα φορέσουν

Η Μαριάνν με φόρεμα τού Πατού για γάργεν-πάρτυ, κεντημένο με λουλούδια προσθετά. Η Φοράνς φορεί ένα ανσάμπλ για πλάξ.

Οι δυο χαριτωμένες άγγλίδες πριγκηπο-
—Πούλες ή πριγκηπίσες της Ουαλλίας Έλίζαμπετ— οι άγγλοι την άποκαλούν χαϊδευτικά Λίλιπυθ— και ή πριγκηπίσας Μάργκαρετ—Ρόξ παίζουν, στον Ζωολογικό Κήπο τού Λονδίνου με δυο μικρούς κουνιούς.

στην Άγγλία οι δυο έξαιρετικές αυτές κουκλες. Δεκαπέντε φορεσιές για την Φοράνς, δεκαπέντε φορεσιές για την Μαριάνν, είκοσιπέντε ζευγάρια παπούτσια για την κάθε μια, δεκαπέντε καπέλλα, τέσσερα μαντώ και γούνες, πανάκριβα κοσμήματα και αληθινές νταντέλλες, γάντια, όμπρέλλες, τσάντες, βεντάνιες, λουλούδια, άσπρόρρουχα, ταξειδωτικοί σάκκοι, ακόμα και ένα μικρό μα τελειότατο μοντέρνο αυτοκινητάκι, άποτελούν τ' άπρ'οκ'ι'ά που οι δυο θαυμαστές αυτές κουκλες πήραν μαζί τους στην Άγγλία!

Η Φοράνς και ή Μαριάνν φορούν πολυτελέστατα μαντώ από έρμίνια τού Οίκου Βάι. Φορέματα άπό μουςελίνα της Μάγκν Ρούφ.

Η Μεγάλη Κυρία της Διέππης

Μιά ρωμαντική ιστορία για μιά σύγχρονη πλάζ

Μία από τις πιο ξεκουσμένες και τις πιο αγαπημένες γαλλικές λουτροπόλεις είναι η Διέππη που συγκεντρώνει κάθε «σαιζόν» την αφρόκρεμα της γαλλικής Κοινωνίας αλλά και ένα σωρό έπισκέπτες από το εξωτερικό.

Η Διέππη είναι φυσικά σήμερα μιά έντελως μοντέρνα λουτρόπολη, με πολυτελέστατα κέντρα και ξενοδοχεία με όλες τις «σουπερμοντέρνες» εγκαταστάσεις της πλάζ και με το απαραίτητο καζίνο που φημίζεται σαν ένα από τα πιο πολυτελή καζίνα της Ευρώπης.

Ένας θαυμάσιος δημόσιος δρόμος την συνδέει με την γαλλική πρωτεύουσα πάνω στον οποίο κυλάνε πολυτελέστατα αυτοκίνητα κυβαλώντας το πολύτιμο φορτίο τους στην ωραία νορμανδική ακτή.

Έννοείται όμως ότι η Διέππη δεν ήταν πάντοτε η ξεκουσμένη λουτρόπολη. Πριν απόφαση η Δούκισσα Μπερρί να την αγαπήσει και να την λανσάρη ήτανε μιά ήσυχη μικρή πόλη, μιά σαν τις τόσες και τόσες άλλες μικρές νορμανδικές πόλεις που βρίσκονται σαν ξεχασμένες στην ωραία γαλλική παραλία.

Η δούκισσα του Μπερρί, μιά γυναίκα πολύ πλούσια, πολύ έκκεντρη και πολύ αγαπητή σε έναν μεγάλο κύκλο που την ακολουθούσε πιστά παντού και πάντοτε την είδε, την συμπάθησε και αποφάσισε να την λανσάρη.

Μόλις μαθεύτηκε ότι η Δούκισσα διάλεξε την Διέππη για να περάσει το καλοκαίρι της άνοιξε μαγαζιά, ξενοδοχεία και εστιατόρια και φυσικά δεν έλειψε η συρροή του κόσμου που παρευρίσκονταν παντού όπου έμπαινε η Δούκισσα.

Η «σαιζόν» ξεκινάει πάντοτε από την ίδια την Δούκισσα και μάλιστα με έναν τρόπο εξαιρετικά μεγαλοπρεπή.

— — —

Η Δούκισσα έμπαινε μέσα στην θάλασσα με το κουστούμι του μπάνιου της εποχής αυτής, που δεν είχε καμιά σχέση με τα σημερινά μαγιώ, και συνοδευόμενη από τον προσωπικό της Ιατρό, δόκτορα Μουγκέ, που είχε άγνωστο για ποιό λόγο τον τίτλο «Ιατρός-επιθεωρητής».

Τα χρονικά της εποχής αυτής περιγράφουν με ενθουσιασμό την εξαιρετική στιγμή που μερικές κανονικές αναγγέλλανε σε όλη την Διέππη ότι η Μεγάλη Κυρία— όπως την τιτοφορούσαν όλοι— παίρνει το πρώτο της μπάνιο δίνοντας έτσι το σύνθημα της ανάρξεως της «σαιζόν»!

Η κυρία — έγραφαν — φορούσε

μιά φαρδιά κορδέλλα από ταφτά μπλεγμένη γύρω-γύρω στο κεφάλι σε σχήμα... σαρκιού. Κάτω από την μακριά φούστα πρόβαλλαν οι δαντέλες του πανταλονιού που σκέπαζε όλο το πόδι μέχρι κάτω από τον αστράγαλο, ενώ το έπάνω μέρος του κορμιού ήταν σφιγμένο μέσα σε μιά μπλούζα χωρίς κανένα κέντημα ή άλλη διακόσμηση.

«Ο δόκτωρ Μουγκέ την συνωδευε... επίσημο ένδυμα περιπάτου και προσφέροντας το γαντοφορεμένο χέρι του στην «Κυρία» προπορευότανε ένα βήμα σαν για να κάνει τα κύματα να παραμερίσουν για να περάσει η Κυρία».

Η σκηνή μπορεί να ήταν μεγαλοπρεπέστατη για την εποχή της Δουκίσσης Μπερρί μα σήμερα μόνον γέλοια θα μπορούσε να προκαλέσει ή να θεωρηθεί το πολύ-πολύ μιά μεγάλη διανοητική αν όχι τρέλλα.

— — —

Μετά το έναρκτηριο μπάνιο της «Κυρίας» έρχονταν η σειρά των άλλων που έπαιρναν και αυτοί το μπάνιο τους τουλάχιστον τόσο παράξενα όσο και η Δούκισσα.

Πρώτα-πρώτα απαγορευότανε να «βουτήξουν» οι λουόμενοι μόνοι τους στο νερό. Κάθε καμινία είχε και από έναν ρωμαλέο υπάλληλο που έπερνε τους τελάτες στις πλάτες και τους... έβγαζε στ' άνοιχτά. Έκεί τους βουτούσε πρώτα το κεφάλι και ύστερα ολόκληρους μέσα στο νερό και κατόπιν τους έστηνε όρθιους επιτρέποντάς τους να γυρίσουν σιγά-σιγά περπατώντας στα ρηχά, όπου άρχιζαν τα παιχνίδια του νερού.

Τα παιχνίδια αυτά περιοριζόντουσαν σε μερικά πισπιλάματα στα όποια έλάμβανε μέρος με μεγάλη ευχαρίστηση η Δούκισσα. Τόσο της άρεσαν μάλιστα ώστε όταν κάποτε η Κυρία ντ' Αγκού την περιέλουσε για καλὰ με δυο χούφτες γεμάτες νερό ή «Κυρία» την εξετίμησε φοβερά και την έκανε την πιο καλή και αχώριστη φίλη της.

Η επανάσταση του 1830 φάνηκε για μιά στιγμή ότι θα έπαιρνε την ωραία λουτρόπολη στον λαιμό της. Όλοι φαντάστηκαν για μιά στιγμή ότι όταν θα έλειπαν η Δούκισσα και η συνοδεία της θα άκολουθούσε μοιραία η παρακμή.

Μα γρήγορα βρεθήκανε οι επιχειρηματίες που ήρθαν να εκμεταλλευθούν την «μόδα» που είχε επικρατήσει στην «καλή τάξη» που θεωρούσε το ταξίδι στην Διέππη ως απαραίτητο συμπλήρωμα της κοσμικής ζωής, που ζούσε το χειμώνα.

— — —

Τον ρόλο της Δουκίσσης ήρθε να

Η Δούκισσα έμπαινε μέσα στην θάλασσα συνοδευόμενη από τον προσωπικό της Ιατρό, δόκτορα Μουγκέ.

συνέχισαν ένας νεόπλουτος, ο κύριος Άγκαντο, που χωρίς να λυπηθεί καθόλου λεπτά, φάνηκε αντάξιος διάδοχος της «Μαντάμ».

Καινούργια, πολυτελέστερα ξενοδοχεία στήθηκαν στην θέση των παλιών, ένα θέατρο φιλοξενούσε ταχτικά τους πιο καλούς γαλλικούς θιάσους και ο ίδιος ο Ντυπονσέλ, ο διευθυντής της παρισινής «Οπερας» που ήτανε προσωπικός φίλος του Άγκαντο έδινε συχνά παραστάσεις στην Διέππη με τον περίφημο θιάσο του. Οι λουτρικές εγκαταστάσεις έμεγάλωσαν, έγιναν πολυτελέστερες και πλάι σ' αυτές άνοιξε ωασιότατα μαγαζιά πολυτελείας.

Το Καζίνο, έτσι, άρχισε να γίνεται περίφημο και να τραβά πελατεία από όλες τις άκρες του κόσμου. Μάλιστα λόγια η Διέππη άρχισε να γίνεται η μεγάλη διεθνής λουτρόπολη.

— — —

Σήμερα, τίποτα πια δεν θυμίζει τις δαντέλες του πανταλονιού της «Μαντάμ» που ήκεπάζανε τον αστράγαλο ή το έπισημον ένδυμα του Δόκτωρος Μουγκέ, που έμπαινε γαντοφορεμένος στην θάλασσα.

Το γυμνό βασιλεύει από άκρη σε άκρη.

Μαγιώ που παραβγαίνουν με ταξύ τους ποιά θα κατακτήσουν το ρεκόρ της γύμνιας έχουνε ξελαίψει κάθε ίχνος της παλαιάς Διέππης όπου οι άνθρωποι λουζόντουσαν άλλοτε τόσο σεμνά.

Τα κανόνια που αναγγέλλανε ότι η μύτη του παπουτσιού που έσφιγγε το λεπτό ποδαράκι της «Μαντάμ» ήρθε σε πρώτη επαφή με το νερό, σιωπάσανε.

Μα όλο κάτι γυρίζει πάνω από την ωραία νορμανδική πόλη, κάτι άκαθόριστο που ξαναφέρει στην μνήμη των Γάλλων έπισκεπτών ότι εδώ και πάνω από εκατό χρόνια κάποια πολύ «έκκεντρική» κυρία λανσάρισε την Διέππη.

Z. ΜΠΕΡΤΩ

Ποια είναι αυτή η νέα που μπαίνει στην ζωή ο Ζάν;... ντιέ, διακόπτοντας τον φίλο του Λέ Όλνουα, που του διηγόταν τις έρωτικές περιπέτειές του.

Ο Λέ Όλνουα έστρεψε το βλέμμα του προς την πόρτα του μπάρ, όπου οι δύο φίλοι είχαν καταφύγει, για να φάνε κάτι και να μπορέσουν να συζητήσουν ήσυχα.

—Αυτή η ψηλή μελαχροινή με την ωραία τουαλέττα; Είναι η Κλάντις Νιέλ. Νά σου πω, φίλε μου, μου φαίνεται περιεργό, πώς έσύ, ό τόσο ειδικός στις ώρες γυναικών, δεν την γνωρίζεις; Είναι όμως αλήθεια ότι δεν είναι πολύς καιρός που έχει ντεμπουτάρει στην κοσμική κίνηση.

—Έσύ την γνωρίζεις;

—Βέβαια. Είναι μανκεν στο Λεσάζ. Έκτος δε από την καθημερινή εργασία της στο ατελιέ, πληρώνεται για να επιδεικνύει τα νέα μοντέλα του οίκου, στα πιο άριστοκρατικά κέντρα, σαν αυτό εδώ. Το ζεύγος, που την συνοδεύει είναι δυο άπλοι κομπάρσοι ανάξιοι λόγου.

—Θε, να μου την συστήσεις;

—Ευχαριστώ. Ο Ζάν Σουρντιέ, βλέποντας την νέα από κοντά, την βρήκε ακόμη πιο γοητευτική με το άρμονικό της σώμα και τα έβρινα μαλλιά της. Και η Κλάντις όμως έριξε μιά προσεκτική ματιά στον ωραίο νέο που της παρουσιάστηκε.

Ένα παράξενο κτυποκάρδι ένοιωσαν ξαφνικά και οι δύο. Κανείς όμως από τους δυο δεν τόλμισε να έκφραση στον άλλον αυτό που αισθάνθηκε.

Γρήγορα μετά την πρώτη τους συνάντηση ήλθε η δεύτερα, κατόπιν η τρίτη, ύστερα άλλη... Προσπαθούσαν να μένουν πάντα μόνοι, για να μιλούν ελεύθερα, δίχως την ένδοξη του άλλων... Υστερα από πέντε μέρες άλλαξαν το πρώτο φιλή του έρωτα, μέσα στο άπλο αλλά καλλιτεχνικό διαμέρισμα της νέας.

Η Κλάντις, αφού άκουσε με ζωηρή συγκίνηση την φλογερή έξομολόγηση του Ζάν, τον κύτταξε βαθιά στα μάτια με το ρωμαντικό και τόσο άπλο βλέμμα της. Και ύστερα από μιά λιγότερη σιωπή, του είπε:

—Είμαι βεβαία για την ελκρινεία των αισθημάτων σου. Μα επειδή κι εμένα μ' άρεσει η αλήθεια, σου λέω ότι μ' άρεσεις εξαιρετικά και ότι νοιώθω για σενα κάτι το ευγενέστερο από ένα περαστικό καμπίσιο. Άλλά γι αυτό άκριβδι θέλω να έξνηθομε από τό τόσα. Και όσον άφορτά το παρελθόν, δεν είχα παρά δυο-τρεις μικροπεριπέτειες, δίχως σημασία. Το μέλλον όμως με άσπασχολεί περισσότερο. Είμαι είκοσιτριών χρονών καλώς ή κακά, και σ' αυτό νομωτά καλά, έστε να και έργάζομαι άκονετα καλά, έστε να ζώ άνετα. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, Ζάν, ότι έχω και τις φιλοδοξίες μου...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΛΥΣΣΙΔΕΣ

Ένα ωραίο διήγημα
του Φρέντ. Μπουτέ

—Μ' αυτό είναι πολύ φυσικό, της άπάντησε ο Ζάν. Έξ άλλου, έχω κι' έγώ τις δικές μου...

—Κυριώτερος βέβαια παράγων στην ευτυχία είναι ο έρωας... το καταλαβαίνω, έξηκολούθησε η Κλάντις. Νά σου πω όμως την αλήθεια, δεν θέλω να καταστρέψω την ζωή μου για χατήρι της καρδιάς μου. Τώρα σ' αγαπώ και σου δίνω τον λόγο μου ότι δεν θα σ' άπατήσω ποτέ. Όταν όμως άργότερα συναντήσω στην ζωή μου τον άνθρωπο που θα έχη την διάθεση να μου χαρίσει πολλά λεπτά και, γενικά, την πλούσια ζωή που όνειρεύομαι, τότε θα σου το πω για να το ξέρεις. Δεν θα ύπάρχη πια τίποτε μεταξύ μας, εκτός από ελκρινή φίλια. Και πιστεύω ότι το ίδιο θα κάνης και σύ, σε μιά τέτοια περίπτωση, όταν, δηλαδή, θελήσης να παντρευτείς μιά πλούσια κοπέλλα. Αυτό το πράγμα είναι φυσικό και πρέπει πάντοτε να έχουμε ύπ' όψιν μας μιά τέτοια λύση. Δεν συμφωνείς;

Ο Ζάν Σουρντιέ στην άρχή άκουσε με κάποια δυσάρεσκα τά λόγια αυτά της Κλάντις γρήγορα όμως κατάλαβε πόσο η φίλη του είχε δίκιο και του έκανε μάλιστα έκπληξη η άπόλυτη, η μεγάλη ελκρινεία της.

—Συμφωνά άπολύτως, της είπε. Και ύστερα από λίγο, Ξέρεις, Κλάντις, σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ πολύ! Παράφορα!

—Και γώ το ίδιο, αναστέναξε εκείνη και σάχηκε περισσότερο στην άγκαλιά του.

— — —

Ένας ολόκληρος χρόνος κύλησε, ένας χρόνος ευτυχίας, ανέφελος. Την ήμερα, ο καθέας καταγινόταν με την δουλειά του... Εκείνος με τα σχέδιά του τα άσπιεστικά και εκείνη στο ατελιέ Λεσάζ. Τα βράδια συναντιόντουσαν τακτικά και περνούσαν λίγες ώρες μαζί, ευτυχισμένα. Το ίδιο και τις Κυριακές. Εφηναν σε κάποιο μαρινού χοροειδία ή σε κάποια άκροθαλασσία. Ήκοιναζόταν από την δουλειά της έβδομάδας, ο ένας στην άγ-

καλιά του άλλου, μεθυμένοι από την άγάπη τους...

Κάποια άνοιτιά-τική μέρα, βρισκόταν και οι δύο στο Ώτέιν. Ήταν οι μεγάλες κοούρες και είχαν πάει, εκείνη μόνον για να επιδείξη ένα τελευταίο μοντέλο, κι' εκείνος για να παίξη ένα πσόν στο άλογο της ήμερας, στη «Νοεμή». Προχωρούσαν άργά, άνάμεσα στον άριστοκρατικό κόσμο, συζητώντας με χαμηλή φωνή, όταν, ξαφνικά, η Κλάντις σταμάτησε.

—Για πές μου, τον ρώτησε, ποιο ήταν αυτός ο άνθρωπος που χαίρεται; Ή νέα που ήταν μαζί τους σε κύτταξε

πολύ παράξενα. —Ώ!... έκανε ταραγμένος ο Ζάν, κάτι γίνεται...

—Ναί! ναί! έκανε η Κλάντις πειραγμένη. Ήταν η δics Νυπόν με την αϊκογένειά της, Νομίζεις πώς δεν τ' άξέρω; Είναι η νέα που πρόκειται να παντρευτείς!...

—Μά δεν είναι ακόμη τίποτα το βέβαιο, μουμούρισε ο Ζάν.

Η Κλάντις χαμογέλασε με πονηρία κι' ύστερα από λίγο είπε:

—Δεν σου μίλησα ως τώρα και για μένα... μά μιά που παρουσιάστηκε αυτή η ευκαιρία... Μάθε, λοιπόν, ότι με ζήτησαν σε γάμο...

—Ποιός; ρώτησε ο Ζάν ταραγμένος.

—Ο κλασικός Άμερικανός, άγαπητέ μου! το άπάντησε. Θαρρώ μάλιστα ότι τον ξέρεις. Είναι ο πολυεκατομμυριούχος Τζών Βίλαμπι. Δεν του άπάντησα όμως ακόμα άριστικώς και μω φαίνεται πως δεν θα δεχθώ...

—Δεν σου τα συμβούλευα, έκανε με κάποια προσποιητή άδιαφορία η Ζάν.

Πέρασαν αρκετές μέρες. —Πώς τ' άπες με την πάμπλουτη άρραβωνιαστική σου; ρώτησε κάποιο βράδυ η Κλάντις τον Ζάν.

Έκείνος δεν της άπάντησε άμέσως, μόνον την ρώτησε ύστερα από λίγο:

—Τί γίνεται ο γάμος σου με τον Άμερικανό;

—Δεν θα παντρευτώ. Έκανε σοβαρά η Κλάντις. Το έδηλωσα σήμερα στον Βίλαμπι. Δεν θέλω να σκλαβωθώ!

—Και γώ το ίδιο! φώναξε ο Ζάν μ, έναν παιδικό ένθουσιασμό. Βρίσχω πω δεν θα μπορέσω να βαστήξω για πολύ τις αλυσσίδες του γάμου.

Η Κλάντις του χαμογέλασε.

—Τί θάλεγες αν συνεχίζαμε, για λίγο ακόμα, τον μήνα του μέλιτός μας;

—Ό,τι θάλεγες κι' έσύ για ένα ταξίδι στην Κουάη Άκτι, της άποκρίθηκε ο Ζάν και την έσφιξε με δύναμη στην άγκαλιά του.

—Ας μείνουμε έλεύθεροι, είπαν.

Έλεύθεροι βέβαια δεν ήταν πια. Άλλά οι αλυσσίδες που τους έωναν, ήταν τόσο λεπτές και τόσο έλαφύες ώστε δεν ένοιωθαν διόλου το βάρος των.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Η Σόνια Χένι (δεξιά) με μί-
ν από τις σωσίες της. Έννο-
είται ότι η «στάντ-ιν» αυτή
δεν την υποκαθιστά και στις
σκηνές των παρφορμών.

Δέν υπάρχει, ασφαλώς, θλιβε-
ρώτερη ειδικότητα για έναν η-
θοποιό του κινηματογράφου,
απ' το να είναι «στάντ-ιν», δηλαδή έ-
παγγελματικός σωσίας ή μάλλον αν-
τικαταστάτης ενός αστερού.

Μία πτυχή της δραματικής ζωής
των ασημένων αυτών καλλιτεχνών φέ-
ρει στην δημοσιότητα ένα φιλμ που
γυρίζεται τώρα στην Αμερική με
τόν τίτλο: «Ο κ. Ντόντ φεύγει για
το Χόλλυγουντ».

Στο φιλμ αυτό παρουσιάζονται δ-
λες οι απογοητεύσεις και όλες οι πί-
κρες που δοκιμάζουν οι άτυχοι α-
ντοί καλλιτέχνες, οι οποίοι είναι μοι-
ραίο να μη μπορούν σκεδόν ποτέ να
επιβάλουν την άτομικότητά τους και
να επιπλεύσουν.

—EE—

Οι «στάντ-ιν» δεν έχουν κάνει την
εμφάνισή τους τελευταίως. Έχρησι-
μοποιούντο από το 1919 ήδη. Η Άν-
νίτα Στιούαρτ, μία διάσημος βεντέ-
τα της εποχής εκείνης, όταν έπρό-
κειτο να «γυρίσει» το φιλμ «Στό πα-
ληό Κέντουκο», προσέλαβε με μισθό
μια νεαρά κορίσκα που έτυχε κάπως
να της μοιάζει, και της ανέθεσε να
ποζάρη μπροστά στον φακό σ' όλη
τη διάρκεια της προετοιμασίας του
μνηστήματος, όσο διαρκούσε δηλα-
δή ο κανονισμός από τον όπερατέρ
της αποστάσεως, του φωτισμού, στις
δοκιμαστικές ταινίες κτλ., για να μη
κουρασθή η ίδια ποζάροντας επί τό-
σες ώρες χωρίς λόγο.

Ε, από την στιγμή εκείνη, το έ-
παγγελμα του «στάντ-ιν» είχε δημι-
ουργηθεί.

Η ιδέα της Άννίτας Στιούαρτ έν-
θουσίασε όλους τους συναδέλφους
της. Πολλοί την έμιμήθησαν. Και σή-
μερα δεν υπάρχει ηθοποιός του κινη-
ματογράφου σεβόμενος εαυτόν που
να μην έχει στη διάθεσή του ένα του-
λάγιστον «στάντ-ιν».

Δέν είστε περίεργοι να μάθετε τι
προσόντα χρειάζονται για να μπο-
ρέσει κάποιος να προσληφθή ως
«στάντ-ιν»;

Θά φαντάζεσθε, βέβαια ότι θά
πρέπει κυρίως να μοιάζει κανείς στο
πρόσωπό του. Ε, λοιπόν είστε γελα-
σμένοι! Κάποια σχετική ομοιότητα
βέβαια δεν βλάπτει. Ούτε όμως καί
άρκει. Η ομοιότητα είναι κάτι το δευ-
τερεύον. Έτσι εξηγείται πώς ο Κάρλ
Άντρε — ένας από τους άκριβότερους
πληρωμένους «στάντ-ιν» του Χόλλυ-
γουντ — κατορθώνει ν' αντικαθιστά
ένώπιον του φακού τον Φρέντερικ

Στη σκιά των βασιλέων της οδόνης

Οί σωσίες των άστέρων

Μάρς, τον Τζών Μπόλς, τον Ντάβιντ
Νίβεν, τον Τζόελ Μάκ Κρή, τον Βάλ-
τερ Χιούστον κι' ένα σωρό άλλους
άκομη.

Για να επιτύχει λοιπόν κανείς ως
«στάντ-ιν» ενός αστερού πρέπει να-
χη άλλα προσόντα. Τα έξης:

Να έχει το ίδιο χρώμα επιδερμίδος
με τον διάσημο συνάδελφό του.

Να έχει το ίδιο βάρος, και τέλος:

τους, παίρνουν, μετά το γύρισμα μι-
ας ταινίας ένα πρόσθετο αξιόλογο
δώρον από τον πρωταγωνιστή τον
οποίον αντικατέστησαν σε μερικές
σκηνές του φιλμ.

Μερικοί όμως έχουν και άλλα έκ-
τακτα κέρδη:

Ο Χάρρυ Μαγιά, π.χ. που αντικα-
θιστά συνήθως τον Πρέστιν Φόστερ,
είναι πρώτης τάξεως όπερατέρ. Ο φό

Δέν σάς φαίνονται σαν δίδυμες ή χαριτωμένη Ντανιέλλ Νταριέ με
την έξιου γοητευτική Φράνσις Χάουν την σωσία της στα διάφορα φιλμ;

Να είναι, εί δυνατόν, έξ ίσου κομ-
ψός με αυτόν.

Ο χρωματισμός των μαλλιών δεν
είναι απαραίτητο να μοιάζει, γιατί οι
περισσότεροι στάρ όταν παίζουν φο-
ρούν συνήθως περούκες.

Ο χρωματισμός της επιδερμίδος
είναι κάτι το βασικόν. Επιτρέπει στον
όπερατέρ να τον ρυθμίσει αναλόγως
του φωτισμού.

Τό βάρος έξ άλλου και η κομψό-
της υποβοηθούν την όφθαλμοπάτη
των θεατών.

Οι στάντ-ιν γενικώς πληρώνονται
άρκετά καλά. Τό μικρότερον ήμερο-
μίσθόν τους είναι 6½ δολάρια, περί-
τις 700 δηλαδή δραχμές. Τό ποσόν
αυτό είναι ασήμαντο φυσικά, έν σχέ-
σει με τα υπέρογκα ποσά που είσ-
πράττουν οι διάσημοι στάρ. Οι στάν-
τ-ιν όμως έχουν και κάποιο πλεονέ-
κτημα: ότι δεν μένουν ποτέ χωρίς
δουλειά. Οι περισσότεροι έξ άλλου,
απ' αυτούς, έκτός από τον μισθό

στερ πάλι είναι μανιώδης συλλέκτης
φιλμ. Έτσι ο Μαγιά «γυρίζει» για
λογαριασμό του Φόστερ τις χαρακτη-
ριστικώτερες σκηνές των φιλμ όπου
πρωταγωνιστεί αυτός ο τελευταίος.

Ο Κάρ Άντρε, πάλι, ο στάντ-ιν
του Τζόελ Μάκ Κρή είναι ένας πολύ
καλός οδοντογιατρός, και περιποιεί-
ται τά δόντια του διασήμου συναδέλ-
φου του, ενώ αυτός εις ανταπόδοσιν,
του δίνει μαθήματα ήθοποιας.

Οί στάντ-ιν έχουν και κάποιο ιδι-
αιό. Και αυτό αποτελεί την τραγω-
δία της ζωής τους: έχουν την ελπί-
δα να μπορέσουν κάποτε να σταδιο-
δρομήσουν ως αθύπαρκτοι άστέρες
και αυτοί.

Τό κακό είναι ότι έλάχιστοι κατορ-
θώνουν να ιδούν πραγματοποιούμενο
τό όνειρό τους αυτό. Ένας απ' αυ-
τούς ήταν και ο Ουίλλιαμ Χούβερ,
στάντ-ιν του Έντουαρ Άρνολντ. Ο
διευθυντής της εταιρίας στην οποίαν

εργάζεται του ανέθεσε κάποτε ένα
μικρό ρολάκι. Ο σκηνοθέτης όμως
τόν έτοποθέτησε πίσω απ' όλους τους
άλλους ήθοποιούς που έπαιζαν εις τό
φιλμ.

Και όταν τον έρώτησαν γιατί τό έ-
κανε αυτό, απάντησε:

— Έάν τοποθετούσα τον Χούβερ
μπροστά, όλοι οι θεαταί θά ένόμιζαν
πώς είναι ο Άρνολντ και δέν θά μπο-
ρούσαν να εξηγήσουν την παρουσία
του εκεί.

Κατά τις στατιστικές όπωσδήποτε,
του Χόλλυγουντ, οι στάντ-ιν που κα-
τορθώνουν να επιτύχουν ως ήθοποιοί
είναι έλάχιστοι.

Ο μόνος ίσως σημερινός στάρ που
προέρχεται από την τάξη των στάντ-
ιν είναι ο Γκάρρυ Κούπερ.

Θά θυμάστε βέβαια όλοι την περι-
φημη περίπτωση της Τζιν Χάρλοου.

Η διάσημη αυτή ήθοποιός, πεθαί-
νοντας άφησε άτελείωτο ένα φιλμ.

Ε, τό φιλμ αυτό τό τελείωσε η στάντ-
ιν της, κάποια Κέττυ Γκάλαν, η ό-
ποία έπαιξε τόσο καλά, ώστε έγινε
άμέσως διάσημη.

Η Ροζίνα Λάουρενς έπίσης «έντου-
μπλάριζε» την Σάλλυ Έϊλερς, πριν
κατορθώσει να επιβληθή και να προ-
ταγωνιστήση πλάι στον Χονδρό και
τόν Λιγνό.

—EE—

Έάν όμως είναι δύσκολο σε έναν
στάντ-ιν να μεταβληθή σε κινηματο-
γραφικόν άστέρα, ένας διάσημος
στάρ του παρελθόντος που για τον
ένα ή τον άλλο λόγο έπαυσε ν' άρέ-
σει στο κοινόν, πολύ συχνά καταντά
στάντ-ιν.

Αυτό παρατηρείται κυρίως στα
πρό 15 ή πρό 20 έτών «παιδιά-θαύ-
ματα».

Η Μπέμπυ Μαίρη Όσμπορν, π. χ.
που έθεωρείτο η Σίρλεϋ Τέμπλ της
εποχής της, η Μαίρη Ίρβινγκ και η
Μαίρη Έλλις είναι σήμερα στάντ-ιν.

Η Μαίρη Όσμπορν, της οποίας τά
σενάρια έγραφε άλλοτε η διάσημη
σεναρίστα Λέζα Ρότζερς, είναι σήμε-
ρα στάντ-ιν της κόρης αυτής της τε-
λευταίας: της Ζίγκερ Ρότζερς.

Η Μαίρη Έλλις, πάλι, «ντουμπλά-
ρει» πολλούς άστέρας, και τέλος η
Μαίρη Ίρβινγκ έχει προσληφθή ως
στάντ-ιν της Ζανέτ Γκέϋνερ.

Καμιά τους έν τούτοις δέν άπελ-
πίζεται. Όλες έχουν την βεβαιότη-
τα ότι σε λίγα χρόνια θά κατορθώ-

Η Τζέαν Μπλόγκελ είναι η μεγάλη φι-
λη της Κόνι Ραίη μολονότι δέν της
μοιάζει και τόσο, έν τούτοις χάρις στην
έπιστήμη του μακιγιαζ την αντικαθιστά
θαινώσια σε διάφορες επικίνδυνες
σκηνές.

σουν ν' άποκτήσουν πάλι την παλαιά
τους όψη.

Η ίδια τύχη να περιμένη άραγε
στο μέλλον και την Σίρλεϋ Τέμπλ;
Ποιος ξέρει. Πρός τό παρόν η Σίρ-
λεϋ έχει μια τακτική στάντ-ιν, την μι-
κρά Λα Μάρτζιν Γκραίς, που είναι
και ένα γόννο μεγαλύτερή της.

Σίρλεϋ άγαπά πολύ την αντικα-

τασάτριά της: θέλει νά παίξει διαο-
κώς μαζί της. Άλλά και η Μάρτζιν
δείχνει μεγάλη άφοσίωση — και κα-
θόλου ζήλεια — στην ένδοξη φιλενα-
δούλα της.

Σημειώστε πώς όλοι οι μικροί πι-
τσιρικοί του κινηματογράφου έχουν
τους στάντ-ιν τους — παιδιά της ήλι-
κίας τους, φυσικά. Όταν βλέπετε σε
κανένα φιλμ να παίζει κανένα μωρό,
πρέπει να έξερετε ότι χρησιμοποιούν-
ται ένα ή και περισσότερα νήπια
στάντ-ιν στην ταινία, τούτο δέ κυρί-
ως γιατί υπάρχει στην Αμερική έ-
νας νόμος που άπαγορεύει στα μι-
κρά παιδιά να στέκονται κάτω από
τό έκτυφλωτικό όως των προβολέων
περισσότερο από 2 ή 3 λεπτά της ώ-
ρας.

—EE—

Τελειώνοντας, θ' αναφέρουμε κάτι
που θά σάς φανή παράδοξο:

Ε, λοιπόν, και τά ζωα που παί-
ζουν στον κινηματογράφο έχουν και
αυτά τους στάντ-ιν τους.

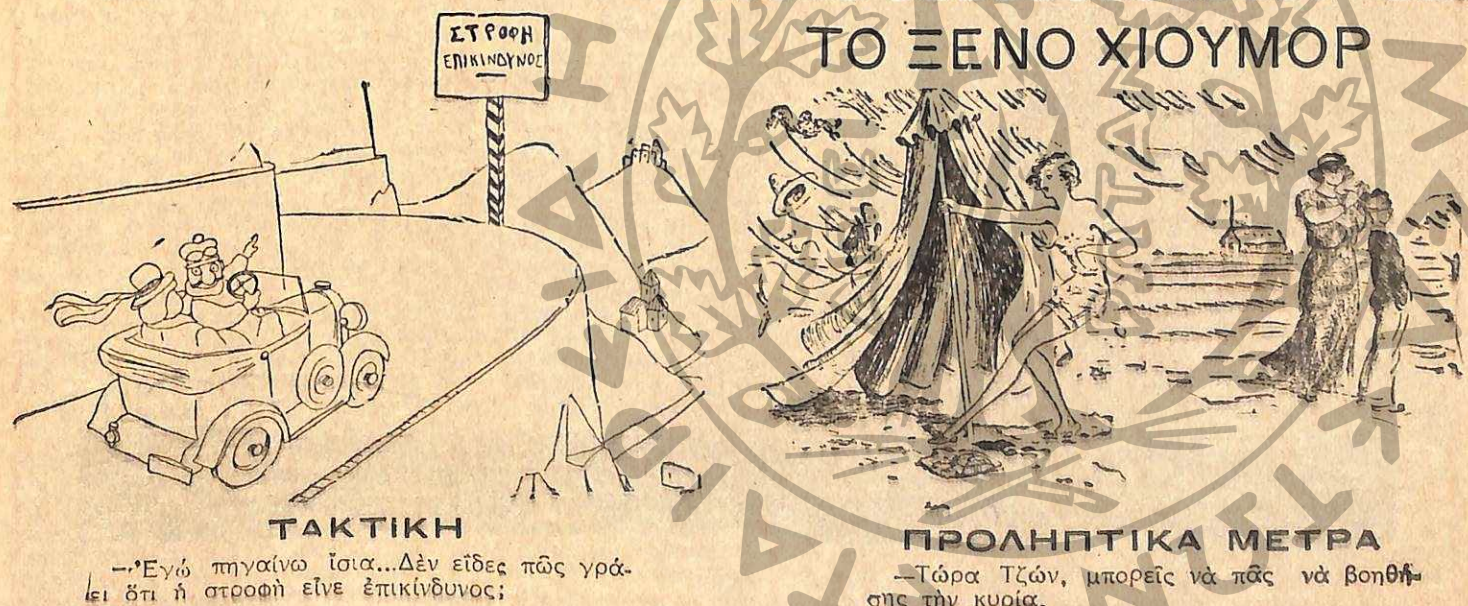
Ο φοβερός πύθων που έμφανίζε-
ται στην ταινία «Πρός δυσμάς της Ί-
άβας», έκτός του ότι στην πραγματι-
κότητα δέν είναι... καθόλου φοβερός,
έχει και έναν στάντ-ιν, έναν άλλο δη-
λαδή έξημερωμένο πύθωνα που τον
αντικαθιστά στις δοκιμαστικές ταινί-
ες του.

Ο πίθηκος έπίσης, που έμφανίζεται
στό: «Ο στρατηγός πέθανε την αυ-
γή», έχει και αυτός έναν πίθηκο
στάντ-ιν, που του μοιάζει σε όλα, μάρ
που δέν έχει τό ταλέντο του.

Μερικοί ήθοποιοί τυχαίνει να έχουν
στάντ-ιν περισσότερους από ένα. Η
Σόνια Χένι, επί παραδείγματι, έχει
δύο αντικαταστάτριες: μία που παί-
ζει στις σκηνές των σαλονιών, και
μία που πατινάρει έξ ίσου καλά σχε-
δόν με αυτήν.

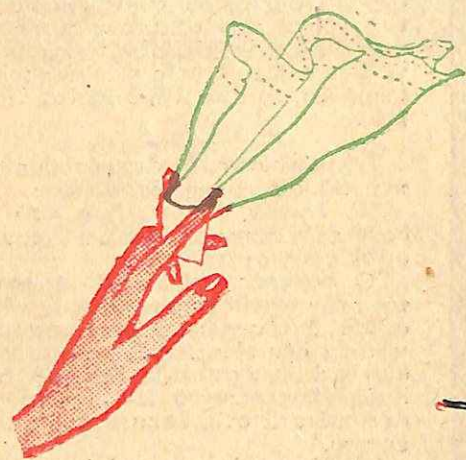
Τό ίδιο συμβαίνει και με τις βεν-
τέτες που τραγουδούν: Η Γκρέϊς
Μούρ έχει δύο στάντ-ιν. Μία για τό
τραγουδί και μία για τις δραματικές
σκηνές. Η Λιλη Πόνς έπίσης είχε
ως στάντ-ιν μια Μεξικανίδα κοντραλ-
το, την Αρμάνια Συρώ, η οποία ό-
μως έν τω μεταξύ κατώρθωσε να έ-
πιβληθή και να τραγουδά πλέον για
τόν εαυτό της.

Αυτά όμως είναι όπως είπαμε σπά-
νια παραδείγματα: Οι περισσότεροι
στάντ-ιν είναι μοιραίο να περνούν όλη
τη ζωή τους στη σκιά των διασήμων
συναδέλφων τους.

—Εγώ πηγαίνω ίσια... Δέν είδες πώς γρά-
λει ότι η στρόφη είναι επικίνδυνη;

—Τώρα Τζών, μπορείς να πας να βοηθή-
σης την κυρία.

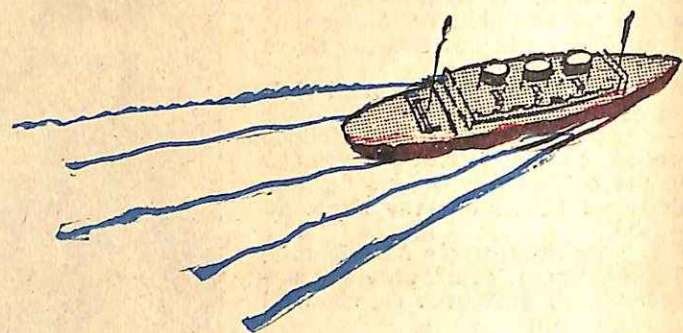

Καλό
Ταξίδι...

Καλό ταξίδι, ελαργινό καράβι μου, στού άπειρου
καί στής νυχτός τή σιγαλιά με τὰ χρυσά σου φώτα...
Νάμουν στήν πλώρη σου ήθελα, για νά κυττάζω γύρω
σέ λιτανεία νά περνούν τὰ όνειρατα τὰ πρώτα.

Ή τρικυμία στού πέλαγο καί στή ζωή νά παύη,
μακρυά μαζί σου φεύγοντας, πέτρα νά ρίχνω πίσω,
νά μου λικνίζης τήν αιώνια θλίψη μου, καράβι,
δίχως νά ξέρω πού με πᾶς καί δίχως νά γυρίσω...

Κώστας Καρυωτάκης

ΜΙΣΟΉΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΛΙΡΕΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

Η Σέλια Μάλλαμ εξύπνησε μ'έ-
να παράδοξο συναίσθημα. Εί-
χε τήν άόριστη ιδέα ότι κάτι
τήν στενωγορούσε. Καί ξαφνικά θυ-
μήθηκε.

Ο Τζέρρυ, ό άνδρας της, δέν βρι-
σκοταν κοντά της. Δέν τήν είχε συ-
νοδεύσει γθές στήν πλάζ, δέν είχε
παίξει με τὰ παιδιά τό βράδυ, όπως
έσυνήθιζε πρίν πέση νά κοιμηθῇ.

Σηκώθηκε βιαστικά, έφόρεσε τή
ρόμπα της, έκάθισε μπρός στού τρα-
πεζάκι κοντά στού παράθυρο, κι' έ-
τοιμάσθηκε νά τού γράψῃ. Θάταν,
εὐτυχώς, τό τελευταίο γράμμα πού
θά τού έστελνε. Ή σκέψη αὐτή τήν
έκανε νά γαμογελάσῃ με άνακούφι-
ση. Τό έρχόμενο Σάββατο πράγματι
ό Τζέρρυ θάρχότανε νά μείνῃ καμ-
μιά δεκαπενταριά μέρες κοντά στή
γυναίκα του, καί στά παιδιά του,
στήν έξοχή.

— Όταν θάνε έδω καί ό Τζέρρυ,
ή εὐτυχία μου θά εἶνε πλήρης, έσκέ-
φθηκε.

Βούτηξε τήν πέννα στού μελάνι καί
άρχισε νά τού γράφῃ:

«Αγαπημένε μου Τζέρρυ,
»Μού εἶνε αδύνατον νά σοῦ περι-
γράψω με πόση άνυπομονήσά περι-
μένουμε όλοι τόν έργομό σου μεθαύ-
ριο τό Σάββατο. Υπάσχουν βέβαια
πολλές διασκέδασεις έδω, ό καιρός
εἶνε θαυμάσιος, αλλά τί τὰ θέλῃς...
όταν δέν σε νοιώθω κοντά μου, τίπο-
τα δέν μπορεί νά μ' εύχαριστήσῃ....

Έσταμάτησε.
Γιά ποιό άλλο ζήτημα θά τούγρα-
φε τώρα; Γιά τήν έκδρομή πού είχαν
διοργανώσει ως τόν φάρο; Γιά τήν
πονηριά τού μικρούλη Άλίκ πού εἶ-
χεν άρχίσει νά μαθαίνῃ μόνος του
κολύμπι; Ή μήπως θάταν προτιμό-
τερο νά τού περιγράψῃ καμμιά από
τίς χαριτωμένες άταξίες τής Πόλλυ;
«Όλ' αὐτά θά τόν διασκέδαζαν, βέ-
βαια. Άλλά δέν άποτελοῦσαν τίπο-
τα τό έξαιρετικό. Τό μόνο άξιοση-
μείωτο γεγονός πού εἶχε συμβῆ τίς
τελευταίες μέρες ήταν ότι ἡ Τέσσυ
παρά τίς ύποσχέσεις πού τούς εἶχε
δώσει όλο έξω βρισκόταν — πότε με
τήν μιὰ παρέα, πότε με τήν άλλῃ —
καί άφινε όλομόναχα τὰ παιδιά. Ά,
ναί. Έπρεπε νά μάθῃ ό Τζέρρυ τί
τρελλό κορίτσι ήταν στήν πραγμα-
τικότητα ἡ Τέσσυ, όσο κι' αν ήθελε
νά παρουνιάζεται σαν άγία!

Κι' εξακολούθησε:
»Μού έδόθησαν δυστυχώς πολλές
εύκαιρίες έως τώρα νά πιστοποιήσω
ότι έκάναμε πολύ άσχημα πού βασι-
στήκαμε στήν Τέσσυ για νά με εξα-
λαφρώνῃ κάπως από τήν έγνοια τών
παιδιών. Τού χρόνου — εἰάν τὰ οίκο-
νομικά μας μᾶς τό έπιτρέψουν — θά
κάμωμε καλλίτερα νά πάσουμε για
τά παιδιά μιὰ πραγματική γκουβερ-
νάντα, μιὰ γυναίκα δηλαδή πού νά
έχῃ συνείδηση τών καθηκόντων της,
καί πού νά τήν πληρώνουμε με τόν
μῆνα. Όταν έλθῃς, θ' άντιληφθῇς

καί μόνος σου πόσο έχω δίκην!

»Μού εἶνε αδύνατον, φυσικά, ν' ά-
πολαύσω τήν έξοχή, άφοῦ δέν έχω
έγαν άνθρωπο στόν όποιο νά μπορῶ
νά έμπιστευθῶ τὰ παιδιά.

»Ἡ κατάστασις θά ήταν διαφορε-
τική, φυσικά, εἰάν ἡ Τέσσυ έννοῦσε
νά εἶνε κάπως σοβαρώτερη.

»Νομίζω ότι έχει ύπογρέωση νά
μᾶς άφιερώσει μερικές ώρες τήν ἡ-
μέρα, άφοῦ ζῇ έδω εἰς βάρος μας.

»Όλη τήν ἡμέρα της τήν περνάει
μαζί με διάφορες παρέες νεαρών, με
τούς όποιους κάνει άγριο κόρτε!...

(Τού χρειάζεται τού Τζέρρυ αὐτή
ή ψυχρολουσία, έσκέφθηκε ἡ Σέλια,
γιατί φαντάζεται πώς μονάχα σ' αὐ-
τόν κάνει τὰ γλυκά μάτια αὐτό τό
τρελλοκόριτσο. Τί σαχλοί πού εἶνε
Θεέ μου, οἱ άνδρες!).

»Τήν οίκογένειά της τήν ξέρω ά-
πό καιρό. Ἡ Τέσσυ όμως δέν μοιά-
ζει δυστυχώς καθόλου με τίς άδελ-
φές της, πού εἶνε φτωχές μέν, σοβα-
ρές όμως κοπέλλες...»

»Έξαφνα άκούσθηκε ένας φοβερός
θόρυβος.

— Άχ, Θεέ μου! φώναξε ἡ Σέλια
τρομαγμένη. Τί συμβαίνει;

»Έτρεξε στού δώ-
μάτιο τών παιδιών.
Κι' άπ' τήν εἰκόνα
πού αντίκρουσε, άν-
τελήφθη άμέσως τί
εἶχε συμβῆ:

»Ο Άλίκ εἶχεν έ-
πιχειρήσει νά ρίξῃ
νερό με τήν κανάτα
στήν πλάτη του. Ἡ
κανάτα όμως εἶχε
γλυστρήσει άπ' τὰ
χέρια του καί εἶχε
γίνει γίλια κοιμά-
τια καταβρέχοντας
τόν καυμένο τόν
Τεό. Τὰ τρία παι-
διά, άγουροξυπνη-
μένα, τρομαγμένα,
ξεφώνιζαν σαν νά
τά έσφαζαν.

»Ἡ Τέσσυ πού θά
έπρεπε νά ήταν έ-
κεῖ για νά τὰ βοή-
θήσῃ νά κάνουν τή
τουαλέττα τους, έ-
λειπε θά εἶχε πάει
νά κάνῃ μπάνιο!

— Τό παλαιοκόρι-
τσο! συλλογίστηκε
ἡ Σέλια.

Βοήθησε μόνῃ τὰ
μικρά νά ντυθοῦν.

»Α! Ήταν φοβε-
ρά φουρκισμένη. Ο
καιρός όμως ήταν
τόσο γλυκός, καί
οἱ τρεῖς μικροί δια-
βόλοι ήταν τόσο χα-
ριτωμένοι, ώστε ό
θυμός της γρήγορα
έξατμίσθηκε.

Καί κατέβηκε στήν τραπεζαρία
για τό πρόγευμα.

—

Εἶχε σχεδόν άποφάγει, όταν έκα-
νε τήν εμφάνισή της ἡ Τέσσυ. Ἡ Σέ-
λια μόλις τήν αντίκρουσε, έννοιωσε νά
ξαναξυπνᾷ ἡ φούρκα της. Ένοιωσε
όμως καί κάτι σαν ζήλεια: ήταν τό-
σο όμορφη, τόσο φρέσκια ἡ μικρή!

— Όταν σκοπεύς νά πηγαίνῃς
μπάνιο τό πρωί, θά σε παρακαλέσω
νά με προειδοποιῇς, τῆς εἶπε ξερά ἡ
νέα.

— Πολύ καλά!

»Ἡ Σέλια εἶχε σκοπῶ νά τῆς πῇ κι'
άλλα. Έκεῖνη τῇ στιγμῇ όμως τῆς
έφεραν ένα γράμμα. Τό άνοιξε καί
άρχισε νά τό διαβάζῃ.

— Άπ' τόν Τζέρρυ εἶνε, συλλογι-
σθηκε ἡ Τέσσυ. Τί νά τῆς γράφῃ ά-
ραγε; Εἶνε όκτώ κόλλες ψιλογραμ-
μένες. Καί γιατί έχει πάρει αὐτό τό
παράξενο ύφος ἡ Σέλια;

— Άκουσε, Σέλια, εἶπε δυνατά. Οἱ
Μπένετ με κάλεσαν νά πάω τώρα τό
πρωί μαζί τους στού ψάρεμμα...

Περίμενε νά ξεσπάσῃ ό καυγάς.
Ἡ Σέλια όμως φαινόταν σά νά μὴν.

»Ἡ Σέλια καθόταν
σ' ένα πάγκο καί
διάβαζε άπληστα
τό γράμμα πού εἶ-
χε λάβει...

την άκουσε.

— Τι λές, λοιπόν, Σέλια, να πάω μαζί τους;

— "Ε; Χμ!..

"Εσήκωσε το βλέμμα της από το γράμμα. Φαινόταν εξαιρετικά ταρταρμένη.

— Ναι, βέβαια... "Ισως νάχης δικη, είπε.

Και χωρίς να δώσει προσοχή στην νέα, πού την έκύτταζε κατάπληκτη, σηκώθηκε κι' έφυγε από την τραπεζαρία.

Κατέβηκε στον κήπο.

— — —

"Η Σέλια καθόταν τώρα σ' έναν πάγκο και διάβαζε άπληστα το γράμμα που είχε λάβει.

— Τι τρέχει, Σέλια; Τι σοφ συμβαίνει; Μήπως μπορώ να σου φανώ χρήσιμη;

"Η Σέλια σήκωσε τα μάτια και άντικρυσε την Τέσου. "Η μικρή την έκύτταζε με πραγματική συμπόνια.

— "Οχι, όχι! Σ' ευχαριστώ, Τέσου, άπλήντησε. Δέν συμβαίνει εύτυχώς τίποτε το δυσάρεστο. Μόνο, νά... Δέν μπορώ να καταλάβω άκόμα...

— Πρόκειται για τον Τζέρρυ;

— Ναι... Καί γι' αυτόν και για όλους μας. Φαίνεται ότι έγιναν πλούσιοι, πολύ πλούσιοι. Άποκτήσαμε μι σό εκατομμύριο λίρες!

— "Ε; Πώς; Εξέφωνε η Τέσου, πού τάχασε και αυτή. Μισό εκατομμύριο λίρες; Μά πώς; Από πού; Ποιός;

— Τα κληρονομήσαμε από τον Μπρούνο Μάλλαμ, έναν γέρο θείο του Τζέρρυ. Πριν από πολλά χρόνια, προτού άκόμα γεννηθί ο Τζέρρυ, ο θεός του αυτός είχε τσακωθεί με τον πεθερό μου. Ξέραμε βέβαια ότι ήταν πολύ πλούσιος, δέν φανταζόμαστε όμως ποτέ ότι πεθαίνοντας θα μάς άφινε όλη την περιουσία του! Κι' όμως έτσι συνέβη.

— Μά αυτό είνε καταπληκτικό! Είνε άπίστευτο! Καί πόσα χρήματα είνε ότι σάς άφισε;

— Μισό εκατομμύριο λίρες. "Ετσι τουλάχιστον υποθέτει ο συμβολαιογράφος. Μόλις άνοιξε την διαθήκη, εκάλεσε άμέσως τον Τζέρρυ να περάσει από το γραφείο του. Φαντάσου πώς ο Μπρούνο είχε ετοιμάσει την διαθήκη του πριν από τριάντα χρόνια! "Αφινε όλη την περιουσία του στον πατέρα του Τζέρρυ και στα παιδιά του, συνεπώς ο Τζέρρυ είνε ο μονδικός κληρονόμος.

— Μισό εκατομμύριο! Μά τότε θα γίνετε τριμερά πλούσιοι!

— "Ετσι φαίνεται.

Οι δύο γυναίκες κυτταγθήκαν. "Αν ο Τζέρρυ είχε κληρονομήσει καμμιά χιλιάδα λίρες, θα μπορούσαν να κάνουν υπολογισμούς... Μισό εκατομμύριο όμως ήταν ένας άριθμός άκαπανήτος γι' αυτές.

— Ναι, είπε συλλογισμένη η Τέσου. Θα μporής τώρα ν' αγοράζης ό,τι θέλεις...

"Η Σέλια κούνησε το κεφάλι της. Βέβαια, θ' αγοράζε ό,τι της περνούσε απ' το κεφάλι.

— Για ένα πράγμα μόνο λυπούμαι, είπε σιγά.

— Μπα; Για ποιο πράγμα;

— Νά, γιατί δέν έτυχε να μάς άφήση αυτά τα χρήματα ο εύλογημένος ο θεός Μπρούνο πριν από μερικά χρόνια. "Ετσι δέν θα είχαμε να παλαίσουμε με τόσες δυσκολίες...

"Η Τέσου την κύτταζε με έκπληξη. Οι Μάλλαμ δέν της είχαν κάνει ποτέ την έντύπωση να είνε στενοχωρη-

Μισό εκατομμύριο λίρες

μένοι οικονομικώς.

— Θα μporής ν' αγοράζης τις ωραιότερες τουαλέτες, είπε άναστεναχτάς.

— "Ε, βέβαια, φυσικά, άπλήντησε η Σέλια μ' ευθυμό ύφος. Νά λοιπόν, τί θα κάνω, Τέσου; Θα πετάξω όλα τα τωρινά φορέματα μου, όλα, ως το τελευταίο! Και θα αγοράσω καινούργια!

— "Αχ, Θεέ μου! Τι είνε; "Ενας φούβρος θόρυβος από γέλια, από φωνες, από τρεξιματά, διέκοψε την ομιλία τους. "Ησαν οι Μπένετ, πού ήρχοντο να πάρουν την Τέσου για το ψάρεμα.

"Η νέα όμως δέν είχε πιά καμμιά διάθεση να παη μαζί τους. Καί την έσπρωχνε στο να είνε εξαιρετικά περιποιητική προς την Σέλια. "Ετσι οι νεαροί Μπένετ ξαναφύγαν μόνοι τους.

— Θα πάω τα παιδιά στην πλάζ σήμερα το πρωί. Τι λές, Σέλια; Συμφωνείς; Υποθέτω πώς θα θέλης να γράψης στον Τζέρρυ.

"Η Σέλια συμφώνησε. Εύρισκε φυσικώτα να είνε πιο περιποιητική μαζί της η Τέσου έκείνο το πρωί.

— — —

Μόλις έφυγε η Τέσου μαζί με τα παιδιά για την πλάζ, η Σέλια έγραψε βιαστικά μερικά λόγια στο Τζέρρυ, και κατόπιν δέν ήξερε τί να κάνει.

Δέν μπορούσε καν να τρέξει να σπαταλή, μερικά χρήματα στα μαγαζιά της μικρής πόλεως για τον άπλούστερο λόγο ότι δέν υπήρχε τίποτα το αξιόλογο εκεί για ν' αγοράσει.

"Εκείνη τη στιγμή εμφανίσθηκε η κ. Σάντρυ, η σπιτονοικοκυρά της.

— Θα σάς επείραξε εάν σάς ετοίμαζα το φαγητό σας της Κυριακής από το Σάββατο; έρώτησε. "Ο γιός μου θα με πάη στον κινηματογράφο το Σαββατόβραδο και θα ξευχήσω...

Σε άλλες περιστάσεις η Σέλια θα δεχόταν χωρίς συζήτηση. "Η καυμένη ή κ. Σάντρυ ήταν τόσο καλή, και τους περιποιόταν τόσο πολύ, κάθε καλοκαίρι, πού έρχόντουσαν στο σπίτι της.

Αυτή τη φορά όμως, χωρίς να ξέρη κι' η ίδια γιατί, άπεφάσισε να φανη πολύ άσχημη. "Η πηγαίνει κανείς στον κινηματογράφο, διάβωλε, ή περιποιείται τους πελάτες του...

— Λυπούμαι πολύ, είπε, αλλά ο άνδρας μου δέν μπορεί να φάη ξανά-ζεσταμένο φαί.

"Η σπιτονοικοκυρά τα έχασε.

— "Ω, μίστερες Μάλλαμ! Δέν θα ήταν δυνατό γι' αυτή τη φορά τουλάχιστον;

— Είπα: όχι! άπλήντησε με ύφος άπότομο η Σέλια.

Μόνον όταν ή κ. Σάντρυ έφυγε, η Σέλια άντελήφθη πόσο, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας είχεν αλλάξει ο χαρακτήρ της.

"Επήρε ένα μαξιλάρι, την όμπρέ-

λα της και τράβηξε έξω από το σπίτι. Προχώρησε ως την άκροθαλασσιά, Ξαπλώθηκε σ' ένα βράχο και εκεί άρχισε να σκέπτεται.

Βέβαια, θα έπρεπε να βάλη σε τάξη πολλά πράγματα. Δέν έπρόκειτο για τα φορέματα μόνον. Μιά νέα ζωή, μία ζωή άγνωστη άρχιζε τώρα...

Πρώτα-πρώτα θα έπαιρνε πολλές υπηρέτριες για όλες τις δουλειές του σπιτιού. Δέν θα άνακατευόταν σε τίποτα πιά αυτή. Θ' άναπαυόταν νά, όπως τώρα, στον βράχο, κι' οι άλλοι θα δούλευαν γι' αυτήν. Θα είχε άλλως τε τόσες άλλες άσχολίες τώρα. Θα γνωριζόταν με νέον κόσμο, με ανθρώπους του κύκλου των. "Οσο για τους έως τώρα γνωστούς τους, με τρόπο θα τους άπεμαύρινε.

"Απ' τα πρώτα πρόσωπα πού θ' άπεμάκρυνε, θάταν φυσικά η Τέσου. Αυτή ή μικρή ήταν άνυπόφορη με το θάρρος πού είχε πάρει τον τελευταίο καιρό.

Και ξαφνικά η Σέλια είχε την αίσθηση ότι είχε γίνει άλλος άνθρωπος...

— — —

Το περίεργο είνε ότι το ίδιο ενώωσε και ο Τζέρρυ όταν κατέβηκε από το τραίνο και άγκάλιασε την γυναίκα του στον σταθμό.

Δέν άντελήφθη φυσικά άμέσως ό,τι είχε να κάνει με μία καινούργια Σέλια, παρετήρησε όμως προς μεγάλη του έκπληξη ότι ή γυναίκα του, αντί να είνε χαρούμενη φαινόταν σullen λογισμένη.

— Είσαι εύχαριστημένη λοιπόν, Σέλια; τη ρώτησε.

Τόν έβεβαίωσε ότι ναι, ότι ήταν πολύ εύχαριστημένη.

Στην πόρτα του σπιτιού τους περιμενε η Τέσου. "Ε, ή δροσερή εμφάνισής της άποζημίωσε κάπως τον Τζέρρυ. "Η νέα τον κύτταζε με θαυμασμό, σαν να ήθελε να πη:

— Καθένας, διάβωλε, δέν κληρονομεί έτσι, στα καλά καθούμενα, μισό εκατομμύριο λίρες!

Και ο Τζέρρυ έσκέφθη ότι πολλές νεαρές κοπέλλες θα τον κύτταζαν έτσι στο μέλλον.

"Εξέφρασε τη γνώμη ότι ήταν χωρίς άκομη και ότι θα μπορούσαν να πάνε όλοι μαζί να κάνουν μια βόλτα στην πλάζ.

"Η Τέσου όμως έδήλωσε ρίχνοντας ένα πλάγιο βλέμμα στην Σέλια, ότι θα έμεινε για να βάλη τα παιδιά να κοιμηθούν.

"Η Σέλια για βρήκε λογικώτατο ατό, κι' έτσι ξεκίνησε μόνη της μαζί με τον Τζέρρυ για την πλάζ.

— Φαντάζομαι πώς θα είσαι εύχαριστημένη από την Τέσου, έ; ρώτησε ο Τζέρρυ.

— Καθόλου! Έσπευσε να δηλώσει η Σέλια. Είνε φοβερή τεμπέλα! "Αλλά συγχρόνως είνε και ύποκριτρια. Γι' αυτό μόνον μπροστά σου κάνει όθεν πώς φροντίζει για τα παιδιά.

— "Εν τωιαύτη περιπτώσει δέν έχεις παρά να πάρης μια γκουβερνάντα, είπε ο Τζέρρυ. Τα οικονομικά μας μας το επιτρέπουν τώρα, δόξα τω Θεώ! Κι' όσο για την Τέσου, δέν πάει να την δώξω με έτσι άπότομα, διάβωλε! "Ας μείνη μαζί μας σαν πρόσκαλεσμένη.

— Μπα; Καί γιατί, παρακαλώ; Δέν της έχουμε δά και καμμιά ύποχρέωση;

— Μά θαρρούσα πώς ήσουν φίλη με τις αδερφές της...

— Κάνεις λάθος! "Εγω διακόψω τις σχέσεις μαζί τους. "Εξ άλλου, το σπίτι δέν έχει δωμάτιο υπηρέσιας. Εί-νε συνεπώς περιττόν να συζητούμε γι' αυτό το ζήτημα.

Αυτά όλα όμως δέν ήταν παρά άψιμαχίες. "Η άληθινή μάχη έλαβε χώραν ύστερ' από μερικές ημέρες.

"Ο Τζέρρυ είπε κάποιο άπόγευμα ότι το επόμενο καλοκαίρι θ' αγοράζε ένα γιότ για να κάνει έκδρομές μαζί με τους φίλους του τους "Ελικώτ. Συγχρόνως έδήλωσε στη γυναίκα του ότι θα αγοράζε μια βίλλα, πού βρισκόταν κοντά στο σπίτι τους και για την όποιαν είχεν έκφραση άλλοτε αυτή με θαυμασμό.

— Μά, Τζέρρυ, διαμαρτυρήθηκε η Σέλια, μπορούμε εύτυχως τώρα εάν θέλουμε ν' αγοράσουμε καμμιά βίλλα πιά ώραία και πιά μεγάλη από αυτήν! "Εχουμε τα μέσα, δόξα τω Θεώ! "Εκτός αυτού δέν φαντάζομαι να πρόκειται να μείνουμε σ' όλη μας τη ζωή στο Σύνδικτον. Ούτε να έκακυλούθησής τις παλιές σου παrees.

— Γιατί;

— Γιατί μπορούμε να πάμε να ζήσουμε όπου θέλουμε. "Εγω θα προτιμούσα ν' αγοράσουμε μια πολυκατοικία στην πόλη και να εγκατασταθώ με στο πλουσιώτερο διαμέρισμά της.

— Μ' άφού όλοι οι φίλοι μας μένουν στο Σύνδικτον, Σέλια, γιατί ν' άπομακρυνθώμε τόσο πολύ απ' αυτούς;

— Γιατί οι άνθρωποι πού έχουν περιουσία μισό εκατομμύριο λίρες δέν μπορούν να κατοικήν μακριά απ' το κέντρο!

— Μά γιατί; Γιατί; Δέν θάξιζε, μου φαίνεται τον κόπο νάχη κανείς έκατομμύρια, εάν δέν μπορούσε να ζήσει όπως του άρέσει...

— "Ακουσε, Τζέρρυ.

— Σ' άκούω.

— Σου άρέσει το Σύνδικτον. Δικαιώμα σου είνε, βέβαια.

— Διάβωλε!

— "Οσο για μένα δέν μπορώ να άποφέρω αυτό το μέρος.

— Πρώτη φορά μου το λές!

— Γιατί είνε και ή πρώτη φορά πού μου παρουσιάζεται ή εύκαιρία να έκφράσω την γνώμη μου.

— Μπορείς, τότε, να μου άπαντήσεις σε κάτι;

— Σε τί;

— Για ποιο λόγο, άφού δέν έχώνευες το Σύνδικτον, δέν μου είχες πηποτέ τίποτα;

— Γιατί στο παρελθόν δέν περνούσαμε άσχημα εκεί. Τώρα όμως, όλοι οι όροι της ζωής μας θ' αλλάξουν.

— "Ακουσέ με, Σέλια, και πρόσέξε με καλά. "Ολα όσα άγαπούσα ως ώρα: ή πόλη πού μέναμε, ή έξοχη όπου έρχόμαστε κάθε καλοκαίρι, οι γνώμες μου, οι ιδιοτροπίες μου, οι προσωπικές μου προτιμήσεις, οι κοινωνικές μου σχέσεις, τίποτ' απ' όλα αυτά δέν θ' αλλάξη. Με κατάλαβες;

— Θαυμάσια!

— Δέν θα μεταβάλω βέβαια τις συνηθείς μου έπειδή έγιναν πλούσιος. Τα χρήματά μου θα τα διευθύνω εύγώ. Δέν θα γίνω σκλάβος τους!

— Κι' έμένα δέ με συλλογίζεσαι; "Εννοείς να μ' αναγκάσης να ζω σ' αυτό το χωριό, να ζω αυτή τη μετρία ζωή πού ζούσα ως τώρα; "Αλλωστε δέν θα μπορούσής να διατηρήσής σχέσεις με ανθρώπους φτωχότερους από σένα!

— Γιατί, Θεέ μου;

— Γιατί δέν θα είνε εις θέσιν να έκ-

Μισό εκατομμύριο λίρες

πληρώσουν τις ύποχρεώσεις τους.

— "Αδιαφορώ.

— Αυτοί όμως δέν θ' άδιαφορήσουν! Πίστεψέ με, Τζέρρυ.

— Τότε, είπε αυτός με νευρικότητα, ως συνεχίσουμε τη ζωή μας όπως έως τώρα. "Ας αφήσουμε τα χρήματά μας να σαπίζουν στην Τράπεζα.

— Τρελλάθηκες, βέβαια!

— "Εσύ, μου φαίνεται, τρελλάθηκες! Θέλεις ή φωτογραφία σου να φιγουράρη στα περιοδικά της μόδας.

— Θέλω να κρατήσης τη θέση σου, άπλούστατα!

— — —

"Ηταν ή πρώτη φορά πού ο Τζέρρυ και η Σέλια τσακώνονταν.

"Ο Τζέρρυ κατέβηκε συγχυσμένος στον κήπο. "Ο νέος αντίληψεις της Σέλιας του έδιναν στα νεύρα.

"Αρχισε να περπατά με νευρικήτητα στα δρομάκια του κήπου, όταν ξαφνικά συνήντησε την Τέσου.

"Η δροσερή εμφάνισής της νέας, τον έκανε να ξεχάση τον θυμό του. "Εσκυψε για να την βοηθήσει. Αυτή έκοκκίνησε και έκανε ν' άποτραβηχθί. Χωρίς όμως κανέναν από τους δύο τους να καταλάβη πώς, ή μικρή βρέθηκε στην άγκαλιά του!

"Όταν έγύρισαν ύστερ' από κάμψη ώρα στο σπίτι, ο Τζέρρυ συλλογίσθηκε ότι η Σέλια με τη γκρίνια της έφταιγε για ό,τι είχε συμβη. Παρόμοιες περιπτώσεις άλλως τε, σκέφθηκε, θα του συνέβαιναν τακτικά τώρα πιά.

"Όταν όμως άντίκρυσε το κλαμμένο πρόσωπο της Σέλιας, ένωωσε κάποια τύψη. "Εκανε μιαν άπόπειρα συμφιλίωσης μαζί της.

"Η Σέλια όμως άγριεμένη, τον άφινε να έννοηση ότι δέν θα δεχόταν να παύση να γκρινιάζη παρά μόνον όταν θα την άφινε να εοδέη το μισό εκατομμύριο όπως ήθελε αυτή.

Το ίδιο άπόγευμα, την ώρα του τσαγιού, συνέβη και κάτι φοβερό.

"Η Τέσου, άθελά της, καθώς έκανε μια χειρονομία, άγγιξε με το χέρι της το μάγουλο της Πόλλυ. "Η μικρούλα έμπηξε τα κλάμματα.

"Η Σέλια τότε πετάχτηκε από το κάθισμά της.

— "Α, τί άσυνειδησία! φώναξε με φωνή πού έτρεμε από τον θυμό. Τολμάς να χτυπάς τα παιδιά μου;

Και χωρίς να καλοσκεφθί τί κάνει, έμπάτισε την νέα.

"Αμέσως άντελήφθη πόσο ταπεινή ήταν ή πράξη της. Κατάλαβε ότι με την χειρονομία της αυτή κατέστρεφε για πάντα την οικογενειακή της εύτυχία. Νά φερθί έτσι μπροστά στα παιδιά! Ποτέ δέν θα της το συγχωρούσε αυτό ο Τζέρρυ.

Ντροπιασμένη σηκώθηκε και διευθύνθηκε στο δωμάτιό της. "Αφού κλείωσε την πόρτα, έκπλώθηκε στο κρεβάτι της και ξέσπασε σε λυγμούς.

Δέν έδέχθη να φάη τίποτα όλη την ημέρα. Καί το βράδυ όταν μπήκε στο δωμάτιό της ο Τζέρρυ, του είπε άγριεμένη:

— "Ομολόγησε λοιπόν πώς με βάρεθηκες! Πώς θέλεις να παντρευθής καμμιάν άλλη!

Περίμενε ν' άκούση τον Τζέρρυ να διαμαρτύρεται. Αυτός όμως της άπλήντησε ψυχρά:

— "Εφόσον οί χαρακτήρες μας έπαυσαν να συμφωνούν, θα ήταν προτιμότερο ίσως πράγματι, να χωρίσου με. Με την περιουσία πού έχουμε, δέν πρόκειται να στενοχωρηθώμε οικονομικώς.

— — —

"Η Σέλια πέρασε μια έφιαλτική νύχτα. "Α, πόσο είχε μετανοιώσει τώρα για το φέρεμά της. Κατάλαβαινε όμως ότι ήταν άργά πια...

"Όταν έξύπνησε το πρωί, είδε τον Τζέρρυ νάε καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού της. Είχε ένα ύφος σοβαρό και λυπημένο. Καί την έκύτταζε, παραδόξως, με συμπάθεια, με τρυφερότητα σχεδόν.

— Πώς είσαι; τη ρώτησε.

— Καλλίτερα, εύτυχώς. "Εχω λίγο πονοκέφαλο μόνο άκόμη.

"Ο Τζέρρυ έροκατάπτε. "Εσφίξε το χέρι της μέσα στο δικό του και είπε:

— "Ακουσε, Σέλια. "Εχω να σοφ άναγγείλω κάτι δυσάρεστο...

— Θεέ μου! άνέκραξε αυτή. Μήπως τα παιδιά...

— "Οχι, όχι, τα παιδιά είνε πολύ καλά. Πρόκειται για το μισό εκατομμύριο λίρες... "Ε, λοιπόν, δέν κληρονομούμε τίποτα, άπλούστατα!

— "Ε; Πώς;

— Πρό όλίγου έλαβα γράμμα από τον συμβολαιογράφο. Μου άναγγέλει ότι βρέθηκε νεώτερα διαθήκη του θείου μου. "Αφίνει όλη την περιουσία του σε φιλάνθρωπικά έργα...

— "Ωστε, ώστε είμαστε φτωχοί πάλι, όπως πρώτα;

— Ναι.

— Μά είνε φοβερό αυτό!

"Η Σέλια έμεινε λίγες στιγμές σullen λογισμένη. Είδε να συντρίβονται όλα τα σχέδιά της. Συγχρόνως όμως κατάλαβε ότι ξαναποκτούσε την άγάπη του άνδρός της, ότι ο κακός εφιάλτης είχε περάσει για πάντα.

"Εχαμογέλασε:

— Δέν καταλαβαίνω όμως γιατί έχαρακτήρισε ως δυσάρεστη αυτή την είδηση; συνεπλήρωσε. Τι πειράζει αν χάσαμε τα πλούτη, άφού θα ξαναβρούμε την χαμένη μας εύτυχία...

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Α τέλειωτη ήταν η ασφαλτοστρωμένη κορδέλλα του δρόμου Λούτσας - Σπατών.

Δέκα ολόκληρα χιλιόμετρα μ'αυτόν τον ήλιο - όταν μάλιστα τον κάνης με τὰ πόδια - δεν είχε παίξει-γέλασε.

Το δούτυγο του Παρασκευά του-γε βγή ή γλώσσα μισή πιθαμή έξω. Ο ιδρώς έσταζε σε χοντρές στάλες απ' το μέτωπό του, και το πουκάμισό του, έτσι όπως ήταν μουσκεμένο, είχε κολλήσει στο καχεκτικό του σώμα.

Κι' ούτε μια βρύση εκεί κοντά, για να δροσιστεί κανείς! Αμπέλια ατέλειωτα μόνο και χωράφια με κατά-ξερα σανά.

Στο τέταρτο περίπου χιλιόμετρο, όταν πιά κόντευε να λιποθυμίσω από τη ζέστη, τον πρόλαβε ένα κάρρο που πήγαινε κι' αυτό στα Σπάτα. Ο χωρικός που το ώδηγοῦσε, - ένας άνθρωπος του Θεού-είδε τον Παρασκευά σ' αυτά τὰ γάλια και τὸν έλυτήθηκε. Σταμάτησε το νυσταλέο αλόγο και τοῦ φώναξε:

— "Ε. ψίτ, πατριώτη!
— Γύρισε ο Παρασκευάς
— Σε μένα μιλάτε;
— Μάλιστα.
— Είστε;

Παραξενεύτηκε ο χωρικός για την έρώτηση, δεν δυσκολεύτηκε όμως να απαντήσει:

— "Από τὰ Σπάτα.
— "Ε, λοιπόν, γιατί με λες πατριώτη; Εγώ δεν είμαι από τὰ Σπάτα. Εγώ είμαι από τὸ Κουτοχώρι.
— Και γιατί δηλαδή, ρε κουμπάρε; Παραξεγήγηκες που σε είπα πατριώτη;

Τάχασε ο Παρασκευάς.
— Ούτε κουμπάροι ήμαστε. Ο κουμπάρος ο δικός μου λέγεται Λάζαρος Μελεμενίδης.

Τάχασε κι' ο αγαθός χωρικός.
— "Εμ' πώς θες να σε πω, ρε κύριε; Να μη σε πω κουμπάρο, να μη σε πω πατριώτη, πώς να σε πω; Να μυρίσω τὰ δαχτυλά μου για να βρω πώς σε λένε;

— Παρασκευά με λένε. Παρασκευά Κουτρομουότη.

— Χαίρω πολύ. Έμένα με λένε Σταμάτη.

— Χαίρω πολύ κι' εγώ.
— Λοιπόν; Για ποὺ τώβαλες μεσημεριάτικα;

— Για τὸ χωριό.
— Τὰ Σπάτα;
— Μάλιστα.

— Κι' εγώ εκεί πάω. Άνέβα στο κάρρο.

Ο Παρασκευάς δεν περίμενε δεύτερη κουβέντα. Είπε ένα ευχαριστώ στα πεταχτά και σκαρφάλωσε στο κάρρο, δίπλα στη θέση του οδηγού.

Τὸ αλόγο ξεκίνησε αργά-αργά, και σε λίγο τὰ πέταλά του γτυποῦ-

σαν μ' ένα νυσταλέο ρυθμὸ τὴν φλογισμένη ασφαλτό.

Είπε πολλά στο δρόμο ο Παρασκευάς με τὸν αγαθὸ χωρικό.

Μίλησαν για τὴν Ἀθήνα, για τὰ μπάνια, για τὰ ψάρια, για τοὺς πολέμους, και για ἕνα σωρὸ ἀκόμα ἀπίθανα πράγματα, και μόνον όταν φτάσανε έξω ἀπὸ τὸ χωριὸ γύρισαν ἀλλοῦ τὴ κουβέντα.

— Και τί γυρεύεις τοῦ λόγου σου στα Σπάτα; ρώτησε ο χωρικός.
— Πάω για να βρω κάρρο.
— Κάρρο;
— Μάλιστα.
— Για ποιά δουλειά;
— Γιὰ νὰ μοῦ μεταφέρῃ κάτι πράμ-

Γύρισαν ὅλη τὴ Λούτσα, ξεροστάλιασαν στὰ πόδια τους, ἀλλὰ ὁ Παρασκευάς δεν βρισκόταν πονθενά.

ματα που ἔχω στὴ Λούτσα.

— Έξεπλάγη ὁ χωρικός.
— Και τώρα μοῦ τὸ λές;
— Γιατί; Ξέρεις κανένα ἑσού;
— Ἀμέ! Τὸ δικό μου. Δεν σοῦ κάνει δηλαδή;

— Πώς δεν μοῦ κάνει!
— Γιατί δεν μοῦ τώλεγες, βρε γρισιανέ μου, πρώτιστα; Θὰ γλυτώναμε τόσο δρόμο.

— Πράγματι, συμφώνησε ὁ Παρασκευάς, θὰ γλυτώνουμε τόσο δρόμο.

— Λοιπὸν γυρίζουμε;
— Γυρίζουμε.

— Ήτανε πιά ἀπόγευμα όταν φτάσανε στὴ Λούτσα.

Ο Παρασκευάς ἔλυσε με τὴ βοήθεια τοῦ χωρικοῦ, τὴ σκηνή, μάζεψε τὰ πράγματά του και τὰ φόρτωσε γρήγορα-γρήγορα στὸ κάρρο. Δέθηκαν ὅλα καλά, ἀσφαλίστηκαν, και τὸ κάρρο ξεκίνησε πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο για τὴν Ἀθήνα.

—

Τὴν ἴδια ὥρα σχεδὸν ἡ χαριτόβρυτος σύζυγος τοῦ ἥρωός μας κ. Εὐ-

δοξία Κουτρομουότη, τὸ γένος Καραμεζάρη, ἐπεβίβαζε τὸ αὐτοκίνητο τὴ συνοδεία τοῦ πατρός της.

Ἡ Εὐδοξία κρατοῦσε δυὸ καλὰθια γεμάτα με μικροπράγματα τοῦ νοικοκυριοῦ της, κι' ὁ κ. Καραμεζάρης τὸ κλουβὶ με τὸ καναρίνι, κι' ἕνα τσουβάλι κλειστὸ που περιείχε τὴ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, τὴ Γκριζέττα.

Υπελόγιζαν νὰ φτάσουν με τὴ δροσὶ στὴ Λούτσα και νὰ βροῦν τὴ σκηνή τους ἔτοιμη.

Γι' αὐτὸν ἄλλωστε τὸν λόγο εἶχε φύγει ὁ Παρασκευάς ἀπὸ τὰ ἑπτὰ ξεμερώματα.

Ἦταν πανευτυχής, πράγματι ἡ Εὐδοξία. Ἐπὶ τέλους ἐπραγματοποιεῖτο τὸ θερινὸν της ὄνειρο. Θὰ παραθέριζε σὲ ἀκρογυαλιά.

Πανευτυχής ἐπίσης ἦταν κι' ὁ Καραμεζάρης, που θὰ περνοῦσε μερικὲς μέρες κοντὰ στὰ παιδιὰ του και θ' ἀπελάμβανε τὰ δροσερὰ μετεμάκρια, που κάθε τέτοιο καιρὸ μᾶς στέλνει ἡ θάλασσα.

Ἡ ὄψη τῆς Εὐδοξίας εἶχε ἀλλάξει προτοῦ ἀκόμα φτάσει στὴν ἐξοχή...

Ἡ χαρὰ της τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται δέκα τουλάχιστον χρόνια νεώτερη.

Οὔτε σαράντα χρονῶν δεν τὴν ἔκανε κανένας!

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε και σὲ λίγο ἔτρεχε με 60 χιλιόμετρα στὸ δρόμο τῶν Σπατῶν.

Ἐκεῖ, ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωριό, τὸ αὐτοκίνητο που μετέφερε τὴν Εὐδοξία και τὸ κάρρο που μετέφερε τὸν Παρασκευά, συναντήθηκαν.

Ἀλλ' οὔτε ἡ Εὐδοξία ἀντελήφθη τὸν Παρασκευά, οὔτε ὁ Παρασκευάς τὴν Εὐδοξία.

Κι' ἐξηκολούθησε ὁ καθένας τὸν δρόμο του.

Ἡ Εὐδοξία κι' ὁ πατέρας της τρέχουν με 70 χιλιόμετρα πρὸς τὴν Λούτσα, κι' ὁ Παρασκευάς με 2 πρὸς τὸν Ἀθήνα.

—

Ὅλη τὴ Λούτσα ἔφαγε ἡ Εὐδοξία, πιθαμὴ πρὸς πιθαμὴ τὴν ἐγύρισε μαζί με τὸν πατέρα της, ἀλλὰ ὁ Παρασκευάς και ἡ σκηνὴ δεν βρισκόντουσαν πονθενά.

Ρωτήσανε δεξιά, ρωτήσανε ἀριστερά, ἀλλὰ κανεὶς δεν μποροῦσε νὰ τοὺς φωτίσει.

Δὲν ἔβραν τί νὰ υποθέσουν κι' οὔτε μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν τί συμβέβαινε.

— Βοὲ μπᾶς και πήγε ἀλλοῦ;
— Ποῦ;
— Στὸν Ἅγιο Ἀντρέα, στὴ Ραφίνα. Ξέρω κι' γὼ τί νὰ πῶ;

— Ἀδύνατον. Τώχαμε πῆ: στὴ Λούτσα.

— Τὸ εἶπατε;
— Τὸ εἶπαμε.
— Τὸ κατάλαβε;
— Ἀφοῦ αὐτὸς τὸ πρότεινε.

— "Εμ' τότε;
— Ξέρω κι' εγώ;
— Ἀφοῦ εἶδαν κι' ἀποείδανε, ἀφοῦ

Νέος με πηλά προδόντα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

Ξεροστάλιασαν στὰ πόδια τους, ἀφοῦ βλαστήμησαν τὴν ὥρα και τὴν στιγμή που ἀνέθεσαν στὸν Παρασκευά αὐτὴ τὴ λεπτὴ ἀποστολή, ἀποφασίσανε νὰ γυρίσουν πίσω.

Πῆραν πάλι στὰ χέρια τους τὰ κούφια με τὰ νοικοκυριά, τὸ κλουβὶ με τὸ καναρίνι και τὸ τσουβάλι με τὴ γάτα, που ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἐξαγριωθῇ και προσπαθοῦσε νὰ σκίσει με τὰ νύχια της τὴ λινάτσα, και ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο τῆς συγκοινωνίας.

Περίμεναν ὑπομονετικά - μήπως μποροῦσαν νὰ κάνουν κι' ἄλλοιως; - μιὰ ολόκληρη ὥρα για νὰ ξεκινήσει.

Κι' ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν περάσανε βλαστημῶντας τὸν Παρασκευά.

Εἶχε νυχτώσει πιά όταν ὁ Παρασκευάς ἀφίχθη με τὸ κάρρο εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν ἐξώπορτα και ἀνοίξε.

Προχώρησε στὸ διάδρομο: κανεὶς. Μπήκε στὸ ἕνα δωμάτιο: κανεὶς. Μπήκε στὸ ἄλλο: κανεὶς. Πῆγε στὴ κουζίνα: τίποτα. Βγήκε στὴν αὐλή: ψυχὴ!

Φώναξε με ὅλη τὴν δύναμι τῶν πνευμῶν του:

— Εὐδοξίαα!

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἔμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμὲς ἔχνοντας τὴν σοφὴ κεφαλὴ του, και ὕστερα ἀπεφάνθη:

— Θὰ φύγαν!

Ἄ, ὅλα κι' ὅλα! Ὁ Παρασκευάς ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος. Οἱ συλλογισμοὶ του ἦταν πάντα ἀποτελεσματικά λογικῆς και τὰ συμπεράσματά του δεν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν σωστά.

Ἡ Εὐδοξία και ὁ πεθερὸς του δεν ἦταν σίτι. Ἀρα θὰ φύγαν!

Αὐτὴ τὴ σκέψη ἔκανε ὁ Παρασκευάς κι' ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του.

— Μωρ' τί είμαι γὼ; συλλογίστηκε. Εγὼ ἔπρεπε νὰ γίνω ἀστυνομικός. Ὅλα τὰ ἀνακαλύπτω!

Ποῦ όμως νὰ πῆγαν ἡ γυναίκα του και ὁ πεθερὸς του;

Αὐτὴ ἦταν ἡ δεύτερα ἀπορία του.

Τὴν λύση ὅμως και πάλι δεν ἄργησε νὰ τὴν βρῇ.

— Μοῦ εἶπαν, σκέφτηκε, νὰ φύγω τὸ πρωὶ για νὰρθουν αὐτοὶ τὸ βράδυ.

Ἀρα αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ βρίσκονται στὴ Λούτσα.

Και τώρα; Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ μείνῃ μιὰ φορὰ στὸ σπῆτι μοναχός του, δεν μποροῦσε. Ἀρα ἔπρεπε νὰ γυρίσει στὴ Λούτσα. Αὐτὸ ἦταν. Θὰ γυρίσει στὴ Λούτσα. Ἀλλὰς τε τώρα που ἦταν ἐκεῖ ὁ πεθερὸς του και ἡ γυναίκα του δεν εἶχε κανένα φόβο.

Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη και ἀνεκοινώθη ἀμέσως στὸν κύρ Σταμάτη.

— Θὰ γυρίσουμε πίσω.

— Ποῦ;

— Στὴ Λούτσα.

— Τότε γιατί ἤρθαμε;

— Ἦρθαμε, ἀλλὰ πρέπει νὰ γυρί-

σουμε.

Ὁ χωριάτης δεν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον, γι' αὐτὸ ρώτησε.

— Τὰ πράγματα θὰ τὰ ξεφορτώσουμε;

— Ὁχι. Θὰ τὰ πάρουμε μαζί.

— Ἐλα Χριστὸς και Παναγία!

Κι' ὁ αγαθὸς κύρ Σταμάτης ἔσταν ροκοπήθη δις και σώπασε. Τί νάλεγε; Τί τὸν ἐννοίαζε αὐτόν; Αὐτὸς μιὰ φορὰ τὸ ἀγῶγι του ἔκανε, δεν τοῦ ἔπεφτε λόγος.

— Ἄντε ἀνέβα.

Σκαρφάλωσε πάλι ὁ Παρασκευάς στὴ θέση του και τὸ νυσταλέο αλόγο, κουρασμένο ἀπὸ τὸν τόσο δρόμο, ξεκίνησε σούρονοντας τὸ κάρρο, που σὲ κάθε λακκούβα ἔτριζε.

Τὴν ἴδια περίπου στιγμή τὸ λεω-

Ἔμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμὲς ἔχνοντας τὴν σοφὴ κεφαλὴ του.

φορεῖο, τὸ ὁποῖον περιείχε τὴν Εὐδοξία και τὸν κ. Καραμεζάρη, ξεκινούσε ἀπὸ τὴ Λούτσα για τὴν Ἀθήνα.

Ο κ. Καραμεζάρης ἔβραζε ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

Ἡ Εὐδοξία, ἀν τὴν ἔπιανε ἀπ' τὴ μύτη, θάσκαγε.

Τέσσερις ὥρες και περισσότερο ἐταλαιπωροῦντο ἀδίκως.

— Ὁ βλάκας! ψιθύριζε κάθε τόσο κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του ὁ κ. Καραμεζάρης.

— Τὸ ζῶν! ἔκανε ἑξαλλη ἡ Εὐδοξία.

— Ὁ ἡλίθιος!

— Τὸ κτήνος!

— Ἀκούε ἐκεῖ δουλειὰ που μᾶς ἐσκάρωσε!

— Θὰ τὸν σουβλίσω όταν πᾶμε στὴν Ἀθήνα.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε.

Τ' ἀμπελῖα, τὰ χωράφια και τὰ σπῆτια περνοῦσαν με κινηματογραφικὴ ταχύτητα.

Και τὸ ὕβρεολόγιο ἐναντίον τοῦ Παρασκευά δεν σταματοῦσε, οὔτε ὁ

ταν σταματοῦσε τὸ αὐτοκίνητο στὶς ὀρισμένες στάσεις του.

Τὸ κάρρο και τὸ λεωφορεῖο συγαν τήθηκαν λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀγία Παρασκευή. Ἀλλὰ και πάλιν ἡ Εὐδοξία κι' ὁ Παρασκευάς δεν ἀντελήφθησαν ἀλλήλους κι' ἐξηκολούθησαν τοὺς δρόμους των.

Ἡ Εὐδοξία για τὴν Ἀθήνα κι' ὁ Παρασκευάς για τὴ Λούτσα.

—

Ὅταν φθάσανε στὸ σπῆτι ὁ κ. Καραμεζάρης και ἡ Εὐδοξία δεν βρῆκαν μὲν τὸν Παρασκευά, βρῆκαν ὅμως στὴν κρεμάστρα τὴν ρεμπου-πλικὰ του, που, ὅπως θυμῶταν πολὺ καλὰ ἡ Εὐδοξία, τὸ πρωὶ όταν ἔφυγε τὴν φοροῦσε.

Ἀρα ὁ Παρασκευάς - σ' αὐτὸ δεν χωροῦσε οὐδεμία ἀμφιβολία - γύρισε στὸ σπῆτι κατὰ τὸ διάστημα που λείπανε κι' ἔφυγε πάλι με τὴ σκηνὴ και τὰ πράγματα πρὸς ἀγνω-στον κατεύθυνσιν.

— Μπᾶ, τὸ ζῶν!

— Μπᾶ, τὸ κτήνος!

— Ποῦ νὰ εἶνε τώρα

— Ὁ γάιδαρος!

— Ὁ ἡλίθιος!

Βρίζανε, βρίζανε, μέχρι που ἐξαν-λήθηκε ὅλο τὸ λεξιλόγιό τους. Ὑστερα καληνυχτιστήκανε και πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε, μένεα πνέοντες ἐναντίον τοῦ Παρασκευά.

—

Δύο ἢ τρεῖς μετὰ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἦταν ἡ ὥρα, που ἔφτασε ὁ Παρασκευάς στὴ Λούτσα. Πυκνὸ σκοτάδι ἐκάλυπτε τὰ πάντα και τὰ πεδία φαντάζανε μέσα στὴ νύχτα σὰν μαῦροι ὄγκοι με περίεργες φόρμες.

Τὴν νυχτερινὴ ἡσυχία δεν τὴν ταραζαν παρὰ μόνο οἱ γρύλλοι και ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη, που ἐρχόταν μακριὰ ἀπ' τὸ δάσος.

Κρύος ἰδρώς περιέλουσε τὸν φίλο μας.

— Ἄν δεν εἶχε μαζί του τὸν κύρ Σταμάτη, ἀσφαλῶς θὰ ἔμεινε ἀπ' τὸν φόβο.

Ἐφαξε νὰ βρῇ τὴ γυναίκα του και τὸν πεθερὸ του, ἀλλὰ φυσικὰ δεν βρῆκε κανένα.

Ὁ κύρ Σταμάτης ἄρπισε νὰ γάνη πιά τὴν ὑπομονὴ του.

— Αἶντε, ἀφεντικό, πλήρωσε με ἔμένα νὰ φεύγω!

Ἡ καρδιά τοῦ Παρασκευά πήγε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὸ φόβο με μόνη τὴ σκέψη ὅτι θὰ ἔμεινε ὁλομόναχος σ' αὐτὸν τὸν ἀγριο τόπο.

Κάτσε, μπάρμπας, θὰ φύγουμε μαζί...

— Ποῦ νὰ πᾶμε;

— Στὴν Ἀθήνα.

— Πάλι;

— Πάλι βέβαια. Γί νὰ κάνω βδῶ!

— Ἀμ' τότενες γιατί ἤρθες;

Ὁ Παρασκευάς δεν ἀπάντησε.

Σκαρφάλωσε μόνο στὴ θέση του, και τὸ κάρρο ξεκίνησε ξανά για τὴν Ἀθήνα...

Α. Σ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Μπλουζάκια

Αγαπητή Α' Εφοδία,

Ερε που καταντήσαμε!

Μα δεν ντρέπονται μωρ' αδερφέ μου διευθυντή, κοτζαμά άντρες με μια συνοικία μουστάκι στο άπάνω χείλος να γυρνάν στους δρόμους ξεμανιχότοι σαν δεσποινίδες τελειοφίτες του Ωδείου, είναι κατάντημα άντρες αυτό; Ήθελα, μα την Παναγία, να βρω αυτό-νανε που έφευγε από μπλουζάκια τα μεταξωτά με τα κοντά μανίκια, για να του τραισάρω δυο-τρεις στη μούρη και να του σβύσω τα φώτα. Πώς; Έξευτέλισε, ο άτιμος, το άντρίκον ώραίο φύλο.

Γιατί, τι διαφέρει σε περικαλώ τώρα ο κύρ-Περικλής, που φοράει το κόκκινο μπλουζάκι με τα κοντομάνικα και τους ανοιχτούς γιακάδες, από την δεσποινίδα Λιλή; Ε; Τι διαφέρει;

Μπερδευτήκαμε, μωρ' αδερφέ μου, δεν ξεχωρίζεις ο άρσενικός από τον θηλυκό και ο θηλυκός από τον άρσενικό. Γίναμε ένα πράγμα.

Σιγά-σιγά, έως που πάμε, θα φορέσουμε και κομπινιζόν. Θα δής τον κύρ-Θεμιστοκλή με ταγιέρ και τον κύρ-Αριστέδη με έξωμον έσθης, που θα πάει καπνός.

Ο σκοπός ήταν να μη γίνη αρχή, τώρα που έγινε, ποιος μάς σταματάει. Έγώ όμως δεν μπορώ να την άνεχθώ αυτή τη μόδα. Τι να σου πω! Καλλίτερα τώχω να φοράω γλαυκός και να πουλάω μείδια στους δρόμους, όπως ο Μιχάλης ο άρχαίος, παρά να φορέσω αυτά τα παρδαλά μπλουζάκια που κάνουν τους άντρες σαν «συγγνώμη σου ζητώ συγγώρεσέ με!»

Πώς; Εηγιέμαι καλά νομίζω;
Γεια χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Μικρά άν-γελοί

ΚΥΡΙΟΣ, μεσήλιξ, σοβαρός, γνωρίζων άριστα την Γαλλικήν και πάσχων από νευρασθένειαν, ζητεί θέσιν θουραού και άνταλλάσσει κάρτ-ποστάλ. Πληροφορίαι έντός.

ΖΗΤΩ δάνειον 500 χιλ. δραχ. το όποιον θα επιστρέψω έντός πέντε μηνών από σήμερα, επί λόγω τιμής και στη ζωή της μάνας μου που την έχω μία.

Σουρρεαλιστική ποίηση

Σαλαμάντρες
δίχως άντρες

Απ' τη μαρίδα τη στεγνή ξεπήδησε ή άβυσσος και βυθίστηκε στον ύπνο ή «Παναθηναϊκός». Έφτά γκόλ πενήντα τραυματία. Αλλά μήπως ή ζωή είναι πάντα ή ίδια; Φτάνει κανείς να είναι τροχιδορομικός για να έχη κάθε τρίτη πρωγιάουρι σακκουλήσιο και άναπαυμένη συνείδηση. Ο έρωας όμως είναι τυφλός. Γι' αυτό και τα κουνούπια εξολοθρεύονται με φλίτ. Ποιος θα το πίστευε ποτέ πως ή ζωή είναι ένα κουνούπι, δυο κιτρολέμονα και όλίγα τσίπ; Τά ρέστα μου. Φάτε μάτια ψάρι και στη κορφή κανέλλα. Αυτό.

Μόνον αυτό!

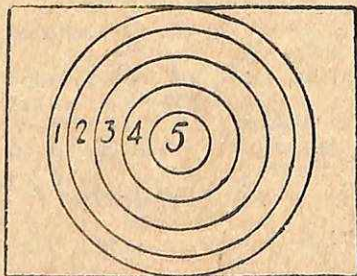
ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Το μαγικόν τετράγωνον

Ίδου ένα χαριτωμένο παιγνίδι που μπορείτε να το παίξετε άφοβα στις συναναστροφές σας. Η εικόνα μας, καθώς βλέπετε, παριστάνει έναν κύκλον που περιέχει κυκλικώς και άλλους κυκλωτερείς κύκλους.

Ίδου τώρα πώς παίζεται το ώραϊον αυτό παιγνίδι:

Διαλέγετε τον πλέον εύσωμον από την

παρέα και τον παρακαλείτε να σταθί εις το κέντρον του μεσαίου κύκλου και άκριβώς εις την ούραν του αριθμού πέντε. Όταν αυτό γίνη, παρακαλείται μία δεσποινίδα να ξαπλώθη κυκλωτερώς εις την γραμμήν που ύπάρχει μεταξύ του πρώτου

Γράμματα του Τζανέττου

Ρεκλάμες

Σίρ Ντιρεττόρ μου τση «Εβδομάς»,

Διαβάσεις πότε-πότε τσι ρεκλάμες άπου δημοσιεύονται στσι έφημερίδες; Όσο-κε; Μα χάνεις μωρέ μάτια μου! Χάνεις τσι προάλλες είδα μία άφφισα τής «Αρ-ζεντίνας», του σικ κέντρου διασκεδάσεως παναπή άπουδαι στο Καλαμάκι, και τί νομίζεις έγραφε; Στ' αντιγράφω μό-πο για μέτο:

«Την Παρασκευήν ή θριαμβευτική εμφάνις τής υπερόχου τραγωδού Σολιντόρ»

Και έξερεις μάτια μου τ' είναι ή Σούζυ Σολιντόρ; Ντιζέξα! Παναπή, τραγουδί στρια: Τώρα ποίος την έκαμε τραγωδία, συναδέφεισσα τση σινιόρας Μαρ. τση Κοτοπούλη; Η Διαφήμιση, μάτια μου, ή Διαφήμιση, άπουχει πάρει διαζύγιο με την κακόρικη την Έλληνική γλώσσα και σου κάνει κάτι σολισμούς άπου δεν τσου βρίσκεις ούτε στα γραφτά των εισιτηρίων εξέτασεων του Πανεπιστημίου! Έπροχτές μάς έκαμε τη ντιζέξα, τραγωδία. Άύριο θα δής που θα μάς κάνει το μπαλέττο... χορωδία! Και μεθαύριο θα μάς πη πως θα παίζη άρπα ή διάσημη... όρχηστρίς σινιόρα Βασσενχό-βεν!

Μα τον Άγιο!

Με τιμή και ύπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

και σεις εις το κέντρον του τρίτου κύκλου.

Τότε οι άλλοι που άποτελούν την παρέα θα ζηλέψουν και θα θέλουν κι' αυτοί να ξαπλώθουν σ' ένα άπό τους κύκλους. Έσεις κάνετε στην αρχή πως δεν θέλετε, ύστερα όμως συμφωνείτε. Προσοχή. Δεν πρέπει κανείς να ύποψιαστή ότι το κάνετε έπίτηδες, γιατί τότε το παιγνίδι χάλαει. Όταν γίνη κι' αυτό, φωνάζετε έναν πόλισμαν. Έρχεται ο πόλισμαν και τον κερνάτε καφέ.

Πίνει τον καφέ ο πόλισμαν και φεύγει. Τότε έσεις φωνάζετε:

—Οποιος μπορεί άς σηκωθί.

Και τότε θα συμβή το εξής καταπληκτικό: Θα σηκωθούν όλοι και θα σ' απά-σουν στο ξύλο

Δοκιμάστε μία φορά. Είναι πολύ άσκα-δαστικό.

Τέσσερα κορίτσια έναν Ροβινσών...

Ένα χαριτωμένο διήγημα
της Τιταύνά

Η Κλώντ ήταν ξαπλωμένη μπρούμιτα στην άμμουδιά. —Δυστυχώς δεν είμαι άγόρι, έκαμε μ' έναν στεναγμό. —Τι θάκανες; την ρώτησε ή Ζαν-νιν που ήταν ξαπλωμένη δίπλα της. —Θά έφευγα με ένα μικρό καϊκι χωρίς κι' εγώ να ξέρω για ποϋ. Καταλαβαίνω άρκετά άπό θάλασσα.

—Θά μ' έπαρνες και μένα μαζί σου;

—Πιθανόν. Δεν είσαι βαρετή και παίζεις και φυσαρμόνικα.

—Ναι αλλά δεν έχουμε λεπτά.

—Όσο γι' αυτό, τις διέκοψε μια τρίτη φωνή, ύπάρχει θεραπεία. Έχω εγώ κάτι λίγα. Δεν θά ήταν άσχημη ή ιδέα να φεύγαμε και οι τρεις μας. Η Κλώντ θα γινόταν καπετάνιος, ή Ζαννιν ναύτης κι' εγώ έκτός άπό την άλλη βοήθεια θά έκανα και την κουζίνα γιατί καταλαβαίνω άπο μαγειρική.

—Θά φύγουμε τέσσερις, είπε ή Ζαννιν άποφασιστικά. Θά πάρω μαζί μου και το «μικρό».

Το «μικρό» έβγαине ακριβώς αυτή τη στιγμή άπο τη θάλασσα, με τα μαλλιά άνω-κάτω και μούσκεμμα σαν το παπί.

—Τί θα το κάνης μαζί αυτό το μόλο;

—Θά είνε ο μοϋτσός. Λυπάμαι να

Ύστερα άπο μια έβδομάδα, ή γολέττα «Χελιδών» έξι-νοίσε με το γυναικείο πλήρωμά της.

το άφήσω να ξαναγυρίση στα χέρια τής θειάς του.

—Καλά είπε ή Κλώντ. Θά φύγουμε και οι τέσσερις. Έγώ θά είμαι ο πλοίαρχος, ή Ζαννιν ναύτης, ή Μαντελν μάγερας, και ή Μπαλνσέτ μοϋτσος.

Ύστερα άπο μια έβδομάδα, ή γολέττα «Χελιδών» έξινούσε με το γυναικείο πλήρωμά της.

—Τί ώραία που είνε, τί ώραία, φωνάζαν και τα τέσσερα κορίτσια μαζί.

Και ή μεγάλη περιπέτεια άρχισε. Πέρασαν το Γιβραλτάρ, βγήκαν στον Ατλαντικό και προχωρούσαν κατά τον νότο, παραπλέοντας τις άκτές τής Αφρικής.

Οι ήμερες κυλούσαν ποτε ήσυχες, ποτε ταραγμένες, ποτε μονότονες και ποτε γεμάτες έπεισοδία.

Η πούδρα και τα ρουζ είχαν ξεχαστή. Ο ήλιος και ή θάλασσα είχαν ξεροψήσει τα κοριτσιότικα κορμιά και οι μαυοδρες με τα πανιά, το τιμόνι και τα κουπιά είχανε δυναμώσει τα μπράτσια τους.

Το γλυκό νερό ήτανε λιγοστό και έτσι το μπάνιο γινόταν με κουβάδες θαλασσινού που έχυναν ή μια άπάνω στην άλλη. Ύστερα, για να γίνεται οικονομία στα άσπρικά ξαπλώνόντουσαν στον ήλιο για να τις στεγνώσει. Και όταν έράδωζε, ξαπλώνόντουσαν και οι τέσσερις, ή μια κοντά στην άλλη, σκεπασμένες με μια μεγάλη παληά κουβέρτα.

Καμμιά φορά, ύστερα άπο πολλές μέρες, φτάσανε σε μια παραλία όπου είδαν να ξεχύνεται ένα μικρό ποτάμι. Είχανε λαχταρίσει για γλυκό νερό. Ένα μπάνιο χωρίς θάλασσα τους φαινότανε σαν μια έξαιρετική πολυτέλεια. Ύστερα νοιώθανε την έπιθυμία να πατήσουν σε στερεό έδαφος, να κόψουν λουλούδια, ν' άκούσουν τα πουλιά να κελαϊδάνε.

Χωρίς πολλές συζητήσεις, ρίξαν άγκυρα και πηδώντας στην άκτή, άνακαλύψαν μια ώραία, ήσυχη λιμνούλα, τριγυρισμένη άπο λογιά-λογιά δένδρα και περικοκλάδες.

Η Κλώντ έδωσε πρώτη το καλό παράδειγμα και σε λίγο ή λιμνούλα άντηχόσε άπο τα γέλια και τις φωνές των άμέριμων κοριτσιών.

—Ύστερα άπο μια έβδομάδα, ή γολέττα «Χελιδών» έξι-νοίσε με το γυναικείο πλήρωμά της.

—Είχαμε πάρει την άπόφασι να μη πάρουμε άντρες στο πλοίο μας. Είνε τόσο άπαιτήτικοι και διααρτυρόνται κάθε φορά που πρέπει να ξουριστούν. Μα έσεις φανόσαστε διαφορετικός. Θέλετε να σας πάρουμε

—Κύριε, άκου, είπα ο άράρης σου ο δός στον λευκό κύριο που έρχότανε κατά την λιμνη. Ήταν ένας νέος, ίσαμε είκοσι δύο χρονών. Προχώρησε προσεκτικά, παραμέρισε λίγο τα κλαδιά και είδε τα τέσσερα λευκά κορίτσια να κάνουν μπάνιο στο μέρος όπου μόλις πέσει ο ήλιος μαζεύονται όλων των ειδών τα άγρια θηρία για να ποτιστούν. Στάθηκε λίγη ώρα για να χορτάση το θέαμα και ύστερα με μια θρυιιά θρόνη-κε, έτσι όπως ήταν ντυμένος άνάμεσα στα κορίτσια που τρέσανε να βγοϋνε άπο το νερό και να κρυφτούνε πίσω άπο τους θάμνους. Η γνωριμία τους δεν άργησε να γίνη.

Με λένε Ζαν Πιέρ, τους έλεγε σε λίγο ο νέος, και ζω γεμάτος θάρους στημάρα σε μια φυτεία έδω κοντά. Είμαι ο μόνος λευκός.

Σε λίγο τις φιλοξενούσε στο σπίτι του όπου μια μαύρη σερβίριζε άπερίτιφ που τα κορίτσια ρουφάγανε με μεγάλη ήδονη.

Εκεί ο Ζαν Πιέρ τους διηγήθηκε με λίγα λόγια την ιστορία του:

—Είχα κάνει χρέη. Ύστερα το έρω-ριξα στα χαρτιά για να ξεχρεωθώ, μα μπήκα χειρότερα μέσα. Μια μέρα έσπασα και το αυτόκίνητο του πατέρα μου που είνε διευθυντής μιας μεγάλης εταιρείας κάουτσούκ. Έτσι με έστειλαν έδω για να γίνω άνθρωπος. Πόσο θά ήθελα όμως να φύγω.

—Εμείς τοϋ είπα ή μικρή Μπλανα σέτ είμαστε περιπλανώμενοι ναυτικοί.

Το έραδυ ή Μαντελν μαγειρεύει ένα κοτόπουλο κοκκινιστό και ο Ζαν Πιέρ τοδς σερβίρισε μαζί με τα παγωμένα ποτά και ένα ώραίο θέαμα άπο χορούς νέγρων που χόρεψαν με την συνοδεία του «τάμ-τάμ» του μουσικού οργάνου που είχαν.

Ύστερα άπο λίγες μέρες φιλόξενίας ή Κλώντ είπε στον Ζαν Πιέρ:

—Είχαμε πάρει την άπόφασι να μη πάρουμε άντρες στο πλοίο μας. Είνε τόσο άπαιτήτικοι και διααρτυρόνται κάθε φορά που πρέπει να ξουριστούν. Μα έσεις φανόσαστε διαφορετικός. Θέλετε να σας πάρουμε

μαζί;
 Ο Ζάν Πιέρ κάθη-
 σε και έγραφε τριάν-
 τα γράμματα γι' α-
 τούς γονείς του και
 τὰ έδωσε σ' ένα νέ-
 γρο με την έντολη νά
 στέλνη από ένα με κά-
 θε ταχυδρομείο. Και
 ύστερα, εύτυχισμένος
 όσο μπορεί νά είνε
 εύτυχισμένος ένας νέ-
 ος είκοσι δύο χρό-
 νων ανάμεσα σ' τέσ-
 σερα κορίτσια, έπιθι-
 θάστηκε μαζί τους
 στην γολέττα.

Κάποιο πρωί ο ήλι-
 ος ανάτειλε επάνω σ' ε-
 πέντε ναυαγούς ριχ-
 μένους σ' ένα άγνω-
 στο νησί ένώ λίγο μα-
 κρότερα ή «Χελιδών»
 χανότανε για πάντα
 κάτω από τὰ κύμα-
 τα.

— 'Ενόμιζα πώς τὰ
 ναυάγια γίνονται μό-
 νον σ' τον κινηματογρά-
 φο, είπε ή Μπλαν-
 σέτ.

— Κρύνω, είπε ή
 Ζανίν.

— Πεινάω, είπε ή
 Μαντελέν.

Ο Ζάν Πιέρ, έβγα-
 λε από την τσέπη του
 ένα κουτί θρεμμένα
 σπύρτα, άναψε με χί-
 λια θάσανα φωτιά.

Τὸ νησί ήταν έρημο
 μὰ είχε αρκετά φρού-
 τα, φάρια, πουλιά και
 κουνέλια ώστε νά
 μὴν υπάρχει φόβος νά
 πεθάνουν τὴν πείνας.
 Φτιάσανε μιά μεγάλη
 καλύβη από κλαδιά
 για τὰ κορίτσια και
 μιά μικρότερη για
 τὸν Ζάν Πιέρ και χω-
 ρίς άλλες σκέψεις πα-
 ραδοθήκανε στήν και-
 νούργια ζωή.

Τὰ θράδρια, όταν ο
 ήλιος χανότανε μα-
 κρὰ μέσα στην άπε-
 ραντη θάλασσα, ή
 Ζανίν, πού δὲν είχε
 πιά τὴ φυσαρμόνικὰ
 τὴς τραγουδοῦσε μα-
 ζι με τ' άλλα τὰ κο-
 ρίτσια ενώ ο Ζάν Πι-
 έρ, ξαπλωμένος στην
 άμμουδιά, άκούγε με
 τὰ μάτια μισόκλει-
 στα.

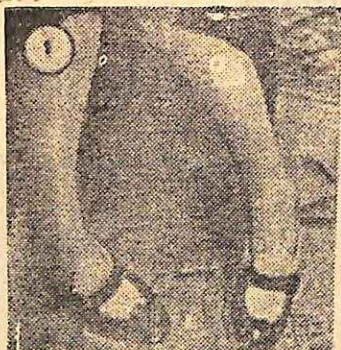
— Γιατί νά μὴν παν-
 τρευτοῦμε όταν ξανα-
 γυρίσουμε σ' εἰς πολιτι-
 σμένο τόπο, ρώτησε
 μιά μέρα πού είχανε
 μείνει μόνοι τους, ή
 Ζανίν τὸν Ζάν Πιέρ.

Και ο Ζάν Πιέρ, χω-
 ρίς άλλη άπάντησι
 τὴς έδωσε ένα άδελ-
 φικόφιλο σὸ μέτωπο.

Η Μπλανσέτ, με τὰ
 δεκαπέντε τὴς χρό-
 νια, ήτανε πὸ κατη-
 γορηματική.

Κυρίες μου

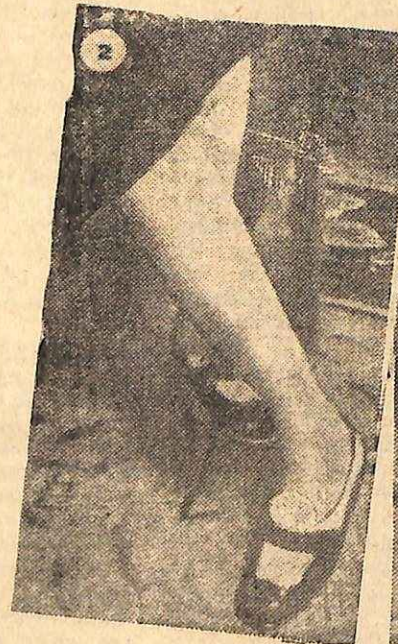
Τὰ πόδια σας σὰς προδίδουν

ποίηση, όπως φαίνεται από τὴ
 στάση τῶν ποδιῶν τῆς. Πράγ-
 ματι, γιὰ νά αισθάνεται τὸν έ-
 αὐτὸ τῆς άγκυροβολημένο στὴ
 θέση πού κατέχει, ή κοπέλλα
 αὐτὴ πατὰ δυνατὰ τὸ ένα πόδι
 στὴ γῆ και σφίγγει τὴν ελεύθε-
 ρη γάμπα στήν άλλη.

3. Παραμελεῖ τὸ ντύσιμό τῆς
 και δὲν τὴν νοιάζει άν στραβώ-
 νη τὰ παπούτσια τῆς με τὴν
 πτάνη αὐτὴ. Η πλευρὰ τοῦ
 σκαρπινιοῦ τῆς έχει καταστραφῇ
 με τὸ άδιάκοπο τρίψιμο σὸ
 παρκέτο. Αὐτὰ δείχνουν γαρα-
 κτήρια άδύνατο και χωρὶς πρω-
 τοβουλία.

4. Η γυναίκα πού παίρνει
 τὴν άσχημη και άνταισθητική
 αὐτὴ στάση, άχι μόνο γαλᾷ τὴν
 Ισορροπία τοῦ σώματός του,
 αλλά δείχνει ότι είναι μάλλον
 άγενής, άσουλούπτωτη — άφοῦ
 άφίνει νά φαίνονται τὰ έσώρ-
 ρουχὰ τῆς — και έχει χαρακτή-
 ρα άσταθὴ και νευρικό.

Ο ψυχολόγοι μπορούν ν' άνα-
 καλύψουν εύκολα τὸν χα-
 ρακτήρα σας, παρατηρών-
 τας τὴς πὸ συνηθισμένες κινή-
 σεις σας. Π. χ. οί διάφορες στά-
 σεις τῶν ποδιῶν, στίς οποίες οί
 περισσότεροί άνθρωποι δὲν δι-
 νουν καμμιὰ σημασία, είναι τό-
 σο άποκαλυπτικές, όσο και οί
 χειρονομίες. Αὐτὲς οί τέσσερις
 φωτογραφίες σας δείχνουν τέσ-
 σερις διαφορετικούς χαρακτή-
 ρες.

1. Είναι πολὺ κουρασμένη
 και βαρυστημένη άπ' τὴ ζωή
 και δὲν δίνει σημασία στήν έν-
 τύπωση πού προξενεῖ. Γι' αὐτὸ
 πέφτει σὸ κάθισμα, νομίζοντας
 ότι άναπαύεται κρατώντας τὰ
 πόδια τῆς σ' αὐτὴ τὴ στάση.

2. Δὲν έχει καθόλου αὐτοπε-

γορηματική.

— Ξέρεις, Ζάν Πι-
 έρ, άμα καμμιὰ μέ-
 ρα περάση κανένα θα-
 πόρι και μάς ξαναφέ-
 ρη στὴ Γαλλία θά σ' ε-
 παντρευτώ.

Και ο Ζάν Πιέρ τῆς
 έδωσε ένα φιλή σ' ε-
 κάθε ένα από τὰ
 στρουμπουλὰ τῆς
 μάγουλα.

Η Κλώντ ήτανε πὸ
 αίσθηματική.

— Ξέρεις Ζάν Πι-
 έρ, τοῦ εἶπε, ένας έ-
 ρως πού θασίζεται έ-
 πάνω σ' εἰς εἰλικρι-
 νὴ φιλία, σάν τὴν δι-
 κή μας, μπορεί νά εἶ-
 νε αἰώνιος. "Αν στήν
 έπιστροφή μας στὸ
 Παρίσι με ζητήσης
 δὲν θά σοῦ πῶ άχι.

Ο Ζάν Πιέρ δὲν
 μπόρεσε νά τῆς άπαν-
 τήση γιατί ή «ντεκλα-
 ρασιόν» είχε γίνει
 μέσα στὴ θάλασσα
 και τὴν ίδια στιγμή
 ένα κύμα τὸν σκέπα-
 σε δολοκλήρο. "Από
 τὴν ήμέρα όμως έ-
 κείνη ήταν όλο καλο-
 κέραιο. Η Ζανίν τοῦ
 τραγουδοῦσε γεμάτη
 πάθος τὰ πὸ άγαπη-
 μένος του τραγουδιὰ,
 ή Μπλανσέτ καθισμέ-
 νη πλάι του τοῦ έκα-
 νε άέρα με ένα φύλ-
 λο φοινικιάς και ή
 Κλώντ έκανε τὴς δου-
 λειές τοῦ «σπιτιοῦ»
 πού πέφτανε ως τὰ
 τότε στήν ράχη τοῦ
 Ζάν Πιέρ.

Κάποια μέρα ένα
 μικρὸ πλοίο πέρασε
 κοντὰ από τὸ έρημο-
 νησί, εἶδε τοὺς ναυα-
 γούς, έστειλε μιά
 άάρκα και τοὺς πήρε
 επάνω.

Η Μπλανσέτ που-
 δραρίσθηκε με λίγα
 τάλκ πού θήρκε μέσα
 σὸ μπάνιο τοῦ πλοί-
 ου, και ή Ζανίν χρη-
 σιμοποίησε για ρούζ
 τὸ κόκκινο μολύδι με
 τὸ όποιο σημάδευε ο
 πλοίαρχος τὸν χάρ-
 τη.

Δεκαπέντε ήμέρες
 άργότερα ή Κλώντ,
 ή Ζανίν και ή Μπλαν-
 σέτ σχολιάζανε, ξα-
 πλωμένες στίς πολυ-
 θρόνες ενός παριζιά-
 νικού μπάρ, τοὺς άρ-
 ραβώνες τοῦ Ζάν Πι-
 έρ με τὴν Μαντελέν.

— Γιατί τάχα προ-
 τίμησε τὴν Μαντελέν,
 εἶπε ή Μπλανσέτ.

— Γιατί εἶνε ή μόνη
 πού δὲν τοῦ εἶχε πῆ
 πὸς ήθελε νά τὸν παν-
 τρευτῇ!

ΤΙΤΑ ΎΝΑ

Η όμορφιά είναι ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ένα έξαιρετικά ένδιαφέρον άρθρον
 τοῦ είδικού Ιατροῦ κ. Γ. ΛΑΔΑ

Τὸν κ. Γ. Λαδά τὸν ξέρουν όλες οί άναγνώστριες τῆς
 «Έβδομάδος». 'Επὶ τόσα χρόνια τώρα, υπήρξε ο πολὺ-
 τιμος οδηγὸς τους γιὰ εἰς περισσότερα τὴς ένδιαφέρει:
 τὴν όμορφιά τους. Σήμερα ο κ. Λαδάς θά μιλήσει στίς
 άναγνώστριές μας πάλι γιὰ τὴν όμορφιά, άλλ' αὐτὴ τὴ
 φορά άχι πιά ως Γιατρός, και με τὸ ξηρὸ έπιστημονικό
 ύφος, άλλ' ως Ιστοριογράφος μάλλον και καλλιτέχνης,
 γιατί εἶνε καλλιτεχνία και ή Αισθητική 'Επιστήμη. Και
 εἴμεθα βέβαιοι ότι θά συναρπάσει.

Αὐτὲς οί γραμμὲς δὲν γράφονται
 μ' αξιώσεις καθαρὸς έπιστημο-
 νικής. Περιέχουν και όλίγη φι-
 λολογία, όσον άφορὰ τὴν ψυχο-
 σύνθεση έν γένει τῆς γυναικὸς σὶς ζη-
 τήματα τοῦ καλλωπισμοῦ και τῆς διατη-
 ρήσεως τῆς όμορφιάς τῆς και άκόμη ό-
 λίγη Ιστορία ἐπὶ τῶν έφευρέσεων τῶν
 διαφόρων καλλυντικῶν και τεχνικῶν
 μέσων πού έσοφίσθη ή γυναίκα πρὸς έ-
 πιτυχίαν τοῦ σκοποῦ από τῆς έπο-
 χῆς... τῆς Εὔας. Δὲν πρόκειται
 δηλαδή εἰς άγαπητοί μου φίλοι
 ...και τῶν δύο φύλων, νά επανα-
 λάβω όσα από τόσων ετών γρά-
 φω ως γιατρός, στήν είδική στή-
 λην μου τῆς γυναικείας σελίδος,
 σχετικῶς με τὰ ζητήματα υγιεινῆς
 και καλλωπισμοῦ. Οί στήλες τῆς
 άλληλογραφίας τῆς Καρ Λόρας
 και είδικῶς ή τακτική ένυπόγρα-
 φος στήλην μου, είναι άριστες γιὰ
 τὴς κατάλληλες συμβουλές και γιὰ
 τὴν εκλαίκευση τῶν σχετικῶν με
 αὐτὰ έπιστημονικῶν θεμάτων. 'Ε-
 δὼ παραμερίζοντας τὴν θεωρία,
 δὲν θά σας μιλήσει ο γιατρός άλλ'
 ή μακρὰ πείρα τοῦ ανθρώπου πού
 έσπούδασε και έζησε, ως εκ τῆς
 είδικότητός του, τὴν γυναικεία ό-
 μορφιά και πού τὴν παρακολού-
 θησε σ' όλες τὴς πολύμορφες εκ-
 δηλώσεις τῆς... και έφηρμοσμένην
 σ' όλα τὰ επίπεδα, από τῆς κο-
 σμικῆς και πλουσίας γυναικὸς με-
 χοι τῆς εργασίας. Η γυναίκα,
 και άν αὐτὴ ζῇ στήν κοσμική πο-
 λυτέλεια, εἰς εἶναι 'Αθηναία ή έ-
 παρχιώτισσα ή μητέρα οίκογενεί-
 ας, πλουσία ή εργάτρια, έχει πάν-
 ποτε ανάγκην ν' άρέσει και όφεί-
 λει νά διατηρήσει όπωσδήποτε τὴν
 όμορφιά τῆς και τὴν νεότητά
 τῆς. 'Ολίγον τὴν ένδιαφέρει εἰς
 διαθέτῃ τὸ τέταρτον τῆς ήμέρας
 τῆς ή μίαν ώραν μόνον γιὰ τὸν
 καλλωπισμόν τῆς. Η κυριότερα
 σκέψη πού τὴν άπασχολεῖ είναι τὸ
 πὸς θά εἶναι και θά διατηρηθῇ
 πρὸς εἶναι καὶ ώραία γιὰ νά εἶναι
 σὸν άνδρα μιά άνάπαυση στήν
 κοῦράς του, μιά άχτίδα όμορφιάς

σὴν σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς
 του. 'Ο μόνος τῆς πόθος εἶναι ή όμορ-
 φιά τῆς. Ν' άρέσει σ' όλους παντοῦ, και
 πάντοτε. Και κανεὶς δὲν δικαιούται νά
 τὴν κακολογήσει στήν καλαισθητική αὐ-
 τὴν προσπάθειάν τῆς. Πόσα διδλία δὲν
 έχουν γραφῇ από συγγραφείς, σοφοὺς
 διανοούμενους ή μεγάλους είδικούς έπι-
 στήμονας, άσχολούμενα με τὴν έξύμνηση
 τῆς γυναικείας όμορφιάς και τοῦ άνδρι-
 κοῦ άνόμα κάλλους.

Ο διακεκριμένος Ιατρός και αίσθητικός,
 δωρ Γεώργ. Λαδάς, από έξαιτίας συνεργά-
 τῆς τῆς «Έβδομάδος» στὰ ζητήματα γυναι-
 κείας υγιείας και όμορφιάς, εἰς τὴν έπιστη-
 μονικὴν έμβρίθειαν τοῦ όποίου όφείλεται
 τὸ σημερινόν μας άρθρον.

Και πόσες έφευρέσεις και τελειοποιή-
 σεις διαφόρων τεχνικῶν μέσων δὲν έγέ-
 γοντο γιὰ τὴν διόρθωση μερικῶν άτελει-
 ῶν τῆς φύσεως;

Τί λενε οί παλαιοί

Παραθέτω μερικά άποσπάσματα από
 κολὺ παλὰ διδλία μερικῶν τοιούτων
 συγγραφέων, στὰ όποια έξύμνησαν τὴν
 όμορφιά τῆς γυναικὸς και διεκήρυξαν...
 τὴν ανάγκην τῆς.

Νά μερικὲς από τὴς κυριότερες και
 πὸ πικάντικες παρατηρήσεις πού γρά-
 φει, πρὸ πολλῶν ετών, ο Jacob.

1) Θεέ μου, τί εἶναι μιά γυ-
 ναίκα, όταν άφοῦ δὲν εἶναι
 πλέον νεά, δὲν εἶναι ούτε ώ-
 ραία!

2) Ένα ώραίο πρόσωπο εἶ-
 ναι τ' ώραιότερον όλων τῶν
 θεαμάτων.

3) 'Υποστηρίζω ότι μιά
 γυναίκα μπορεί νά ναι
 ώραία κι' άφοῦ περάσει
 τὰ πενήντα.

Στὰ παρακάτω δὲ τέλος λόγια
 του μ' άρίθεια περιγράφει και
 προμαντεύει, πρὶν από τόσα χρό-
 νια, τί έμελλε νά συμβῇ ἐπὶ τῶν
 ήμερῶν μας με τὰ καλλιστεία τοῦ
 Μωρίς Ντέ Βαλέφ. Η μήπως ο
 Μωρίς Ντέ Βαλέφ ἐκ τῶν λόγων
 τοῦ Jacob παρωτρύνθη και προ-
 εκήρυξε τὸν διαγωνισμόν εκείνον
 τῆς καλλονῆς και άναδείξεως
 καθ' έτος τῆς παγκοσμίου όμορφι-
 ας, τῆς Μίς Εὐρώπης;

Γράφει λοιπὸν ο Jacob γιὰ τὰ
 καλλιστεία:

«Η εποχή μας, είναι γεμάτη ά-
 πό προϋπολογισμοὺς γιὰ τὴν κερ-
 δοσκοπία. Άσχολεῖται με τὴν βελ-
 τίωση τῆς ράσας τῶν αλόγων.
 Άνησυχεῖ γιὰ τὸ άδυνάτισμα
 τῶν βοδιῶν και γιὰ τὸ δεικάτισμα
 τῶν ποιμνίων. Διαδίδει και τε-
 λειοποιεῖ τὴν έπώση τῶν θυνί-
 θων. Ένδιαφέρεται γιὰ τὸ ψά-
 ρωμα τῆς μουρούνας. 'Αλλά κα-
 νεὶς δὲν έσκέφθη ότι ή όμορφιά
 τῶν γυναικῶν άξίζει τὸν κόπο νά
 ένθαρρυνθῇ και προστατευθῇ πε-
 ρισσότερο από τὴν καλλίεργεία
 τῆς μουριάς. Έχουμεν βραβεῖα γιὰ
 τὴν άνταμοιβή τῆς άρετῆς, δὲν
 βραβεύεται όμως ένας Σύλλογος, ο-
 στίς νά τολμήσει νά δάλλῃ σ' εἰς δια-
 γωνισμό τὴν όμορφιά, όπως στήν
 'Αρχαία 'Ελλάδα, όπου θεοποιού-
 σαν τὴν 'Αφροδίτη τῆς Μήλου».

Έξ άλλου ή πνευματώδης κό-
 μισσα Begnault de Saint-Jean d'
 Angely, έγραφε ότι «μιά γυναίκα

Ένα πορτραίτο του Σοπέν!

Καλοκαίρι του 1835. Το λεωφορείο της Δρέσδης προχωρεί στον μεγάλο σκονισμένο δρόμο, κάτω από τον καυστικό ήλιο. Στο εσωτερικό του λεωφορείου βρίσκεται ένας νέος ψηλός και λεπτός. Δεν φαίνεται παραπάνω από 25 χρονών. Ένα λεπτό χαμόγελο πλανιέται στα χείλη του και δίνει ένα τόνο μελαγχολίας στην έκφραση του προσώπου του.

Ενώ οι συνεπιβάτες του φλυαρούν αναμεταξύ τους, αυτός παραμένει σιωπηλός και ακίνητος. Κυττάζει αψηχώς έξω, τα τοπία που περνούν και γάνονται. Φαίνεται ανήσυχος, νευρικός.

Εξαφνα, σαν κάποια σκέψη να πέρασε απ' το μυαλό του, το πρόσωπό του παίρνει μιάν έκφραση χαρού μεν:

— Τί ωραία θάνε στην έξοχή! ψιθυρίζει.

Ο νέος αυτός είναι ο Φρειδερίκος Σοπέν, ο διάσημος ήδη συνθέτης.

Ερχεται απ' τη Γαλλία, όπου ένωρίσε αφάνταστους θριάμβους: έξασκουσε σ' όσους τον πλησίαζαν, μιάν εξαιρετική γοητεία, όπως λένε, με τους λεπτούς του τρόπους, με την αριστοκρατική του εμφάνιση και κυρίως με την γλυκιά μουσική που ολόένα αυτοσχεδίαζε.

Ήταν το χαϊδεμένο παιδί του Παρισιού. Οι ωραιότερες γυναίκες του πρόσφεραν τον θαυμασμό τους και την αγάπη τους.

Αυτός έν τούτοις ήταν στο βάθος ένα μεγάλο παιδί.

Πραγματικά ένοιωθε μιά παιδιάστικη χαρά που είχε κατορθώσει να το σκάσει από το Παρίσι, για να πάη να περάσει τις διακοπές του — ένα μήνα ολόκληρο! — στη Δρέσδη μαζί με τους παιδικούς του φίλους, τους τρεις αδελφούς Βοτζίτσκι: τον Άντουαν, τον Καζίμιρ και τον Φελίξ, τους οποίους είχε να δει από χρόνια.

Η μητέρα τους τον είχε καλέσει στην έξοχική τους έπαυλη. Και δεν

Ξτό περιδώριο της Ιστορίας

Πώς συνέθεσε ο ΣΟΠΕΝ

έβλεπε την ώρα πότε να φθάση εκεί για ν' απολαύση την έξοχή.

— 22 —

Τέλος έφθασε. Πίσω από τους τρεις αδελφούς, που είχαν έλθει για να τον προυπαντήσουν, στεκόταν μιά νέα με κατάμαυρα μάτια, με γλυκό χαμόγελο.

— Δεν με αναγνωρίζετε; Ο Φρειδερίκος έμεινε για λίγες στιγμές διστακτικός. Μά, ναι, το ήξερε αυτό το πρόσωπο...

— Η Μαρία! φώναξε.

— Ω, τώρα την είχε αναγνωρίσει καλά. Ήταν η Μαρία, η μικρότερη αδελφή των παιδικών του φίλων, στην οποία έκανε άλλοτε μαθήματα πιάνου.

— Ω, τώρα δεν θα τολμούσα πια να σου κάνω μάθημα! της είπε χαμογελώντας. Έγεις μεγαλώσει τόσο πολύ... Κοντεύεις να με φθάσης! Έγέλασαν και οι δυο τους.

Και η αγροτική ζωή άρνίζει. Ο Σοπέν δεν είχε πια ο Φρειδερίκος Σοπέν, ο μουσουργός της μόδας, ο άνθρωπος που θριαμβεύει στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Είναι ο Φρειδερίκος μόνο, είναι ένα παιδί 25 χρονών που θέλει ν' απολαύση τις διακοπές του όπως όλοι οι συνομήλικοί του.

Και μήπως διακοπές δεν σημαίνουν διασκέδαση, χαρά, ήλιο, λησμοσύνη, ξεγνοιασιά... και τρυφερότητα;

Ο Φρειδερίκος τα χαιρέται όλα αυτά. Κάνει μεγάλους περιπάτους στις όχθες του ποταμού, ξεπλώνεται κάτω από τα δέντρα. Συνήθως με τους τρεις φίλους του. Συνήθεστερα με την μικρή Μαρία.

Η Μαρία όμως είχε κορίτσι φρόνιμο και καλοανατεθραμμένο, και ο Φρειδερίκος, μολονότι συνηθισμένος στις εύκολες έρωτικές κατακτήσεις, νοιώθει κοντά της κάποια συστολή.

Οι δυο νέοι φλυαρούν ώρα πολλή, δεν είχαν ανταλλάξει όμως ούτε έναν έρωτικό λόγο ως τώρα. Θάλεγε κανείς ότι έχει γίνει μιά συνεννόηση ανάμεσά τους. Απολαμβάνουν μαζί τη φύση, αφήνουν τις καρδιές τους να κουβεντιάζουν βουβά χωρίς τα χείλη τους να εκφράζουν τους στοχασμούς τους.

Κάποτε βλέπουν ένα αστέρι να σχίζει τον ουρανό.

— Εύχθηκα κάτι! λέει η Μαρία.

— Κι' εγώ τό ίδιο! απαντά ο Φρειδερίκος.

Αυτό είναι. Όλο. Νοιώθουν έτσι καλύτερα ο ένας τον άλλον, μαντεύουν τις σκέψεις των — και οι στιγμές της αμφιβολίας που τους βασανίζουν κάθε τόσο δυνάμωζουν το αίσθημά τους.

— Δεν νοσταλγείς, τον ρωτά, το Παρίσι και τις διασκέδασεις του, τη ζωή που περνάς εκεί, ούτε την αγάπη των... θαυμαστών σου;

Θάλεγε των θαυμαστριών. Την τελευταία όμως στιγμή δεν μπόρεσε να προσφέρει αυτή τη λέξη.

— Ω, Μαρία, αν ήξερες πόσο μακριά για μένα είναι όλ' αυτά... Πόσο η πολυτάραχη αυτή ζωή, όπως είπες, μου φαίνεται κουραστική πλάι στην φρεσκάδα που βρίσκω εδώ.

Κι, αυτός επίσης είχε σκοντάψει στην προτελευταία λέξη. Πήγε να πη τρυφερότητα. Ένα ακαθόριστο συναίσθημα όμως συνεκράτησε στα χείλη του τη λέξη που τόσες φορές ως τώρα ασυλλόγιστα είχε προφέρει...

Κι' έτσι, μέσ' στη σιγή, οι ψυχές τους επικοινωνούσαν

— 23 —

— Μαρία, έλα μαζί μου να δής που θβάνει το βράδυ...

Κάθονται κοντά-κοντά σ' έναν πέτρινο πάγκο του κήπου.

Μιά παράξενη συγκίνηση νοιώθουν να γεννιέται μέσα τους. Τα λόγια δεν θα μπορούσαν να την εκφράσουν. Οι δυο τους αγγίζουν. Ο Φρειδερίκος φιλεί το μικρό χεράκι της Μαρίας, σέ σεβασμό και με αγάπη.

Όσο περισσότερο την αγαπά, τόσο περισσότερο έννοει το αίσθημά τους να παραμένει άγνo, άμόλυπτο. Μήπως αυτή η αγνότης δεν άποτελεί το βάθος του έρωτός των;

Μέσα στη μικρή πόλη, ωστόσο, οι περίπατοι των δύο νέων άρχίζουν πλέον να σχολιάζονται.

Ένας θεός της Μαρίας, ο Βοτζίτσκι, λέει στη μητέρα της:

— Πώς άφινεις έτσι αυτό το παιδί, αυτόν τον καλλιτέχνη, αυτόν τον μποέμ, που στο κάτω-κάτω δεν φαίνεται να νάνε και πολύ καλά στην ύγεία του, να τριγυρίζει έτσι τη Μαρία;

Η κ. Βοτζίτσκι άνασκήκνει τους ώμους:

— Δεν βαρύνει, καϋμένε. Είναι παιδικό φίλοι... Ποϋ πάει το μυαλό σου...

— 24 —

Έφθασεν ο Σεπτέμβριος, ο μήνας των διακοπών ετελείωσε και ο Σοπέν πρέπει να ξαναφύγη.

Δέν είπε τίποτε το συγκεκριμένο στην Μαρία. Ξέρουν όμως ότι οι καρδιές τους χτυπάν μαζί.

Φθάνει έτσι και η τελευταία ημέρα. Ο Σοπέν θα είχε κάθε λόγο να φύγη εύτυχισμένος, με την καρδιά γεμάτη έλπίδες. Η Μαρία τον αγαπά, είναι βέβαιος γι' αυτό.

Έν τούτοις νοιώθει ένα σφίξιμο στην καρδιά. Όλα τα βλέπει μαύρα έμπρός του.

Νοιώθει, στο βάθος της ψυχής του, ότι ο άποχωρισμός αυτός είναι στην πραγματικότητα ένας τελειωτικός άποχαιρετισμός, ένα παντοτεινό αντίο στην εύτυχία του, ότι οι ωραίες ημέρες φεύγουν για πάντα.

Βρίσκονται κι' οι δυο τους στο σολόνι της μουσικής. Σε κάποιο βάθος βρίσκονται μερικά τριαντάφυλλα. Σιωπηλά η Μαρία παίρνει ένα τριαντάφυλλο και το δίνει στον Σοπέν... Αυτός την ευχαριστεί μ' ένα χαμόγελο.

Κυττάζει όμως άφηρημένα μπροστά του. Ποϋ να βρίσκεται ο νους του;

Συλλογίζεται πως θα μπορούσε να εκφράση αυτό που του σφίγγει την καρδιά.

ΤΟ ΒΑΛΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΣΜΟΥ

Χωρίς να πη λέξη, κάθεται στο πιάνο. Κυττάζει τώρα τη Μαρία στα μάτια. Κι' άρχίζει να παίζει.

Κάποιο ρολόι σημαίνει την 11. Ο Σοπέν άρχίζει με μερικά «άκoρ». Και σαν ν' άνέσους από την ίδια την ψυχή της Μαρίας την ουσία της μουσικής του, αυτοσχεδιάζει...

Ρυθμός γνωστός. Τρία τέταρτα. Έλαφρότης...

Προχωρεί σέ βάλες. Κι' ένw το άριστερό χέρι κρατάει τον ρυθμό το δεξί προσπαθεί να εκφράση την άπόγνωση των στιγμών του άποχαιρετισμού.

Κι' ο Σοπέν έξακολουθεί να δημιουργεί.

Το βάλε γίνεται ψιθυρός των έρωτευμένων φωνών, γτύποι του ρολογιού, ο θόρυβος της ρόδας του άμιαξιού που σκετάζει τους λογμούς.

Τέλος ο Σοπέν άποκάμωμένος σταματά. Χαρίζεται από τη Μαρία χωρίς να πη λέξη. Η μουσική έμειλε γι' αυτούς.

Ο Σοπέν παίρνει μαζί του το τριαντάφυλλο. Κάθεται όλο το άπόγευμα και γράφει το βάλες. Το θυμάται απ' την άρχη ως

το τέλος. Στο πρώτο χειρόγραφο σημειώνει:

«Στην Δεσποινίδα Μαρία, Δρέσδη.—Σεπτέμβριος 1835.

Πόσο πάθος κρύβουν τα λίγα άπλά αυτά λόγια!

Το έργο αυτό ήταν μοιραίο να δημοσιευθή μόνο μετά τον θάνατο του

μουσουργού. Είναι το «βάλες του άποχωρισμού», μιá από τις ωραιότερες συνθέσεις του μεγάλου Σοπέν.

Πριν φύγη, έδωσε τα χειρόγραφα στη Μαρία. Κατόπιν με μάτια στεγνά, κόκκινα σαν να είχαν κλάψει, έφυγε χωρίς να γυρίση να δει πίσω του.

Ο άποχωρισμός είχε συντελεσθή.

— 25 —

Έδw τελειώνει η πραγματική περιπέτεια του Σοπέν με την Μαρία Βοτζίτσκι.

Φαινομενικά έν τούτοις, έχει κάποιο διαφορά τικό τέλος, άφου ξαναϊδωθήκαν.

Το κορύφωμα της αγάπης τους όμως είχε φθάσει όταν ο Σοπέν συνέθετε το βάλες του άποχωρισμού.

Ξαναϊδωθήκαν λοιπόν, το επόμενο καλοκαίρι. Ο Σοπέν όλο τον χειμώνα συλλογίζoταν την μικρή Μαρία. Από τα κέρδη των κονσέρτων του έκοι κονομούσε χρήματα για να μπόρεση το καλοκαίρι να πάη να την ξαναϊδω. Και πήγε.

Η μικρή όμως του φανόταν τώρα πιό ψυχρή... Το ειδύλλιό τους ωστόσο ξανάρχισε. Και πριν φύγη αυτή τη φορά, ο μουσουργός έζήτησε από την Μαρία να τον παντρευθή.

Η κ. Βοτζίτσκι που έμαθε φυσικά το μυστικό των δύο παιδιών, έφερε μερικές άντιρρήσεις, χωρίς όμως ν' άπογοητεύση τον νέο:

— Πρέπει να περιμένουμε με άκόμη λίγον καιρό... τοϋ είπε. Πρέπει να στερεωθή η φήμη σου ως συνθέτου, για να πείσουμε

και τους άλλους συγγενείς... Έτσι ο Σοπέν και πάλιν γύρισε στο Παρίσι με τη ψυχή βαρεία και την άπόφαση να θάψη για πάντα μέσα στην ψυχή του το βαθύ του αίσθημα.

— 26 —

Στά 1849, όταν ο Σοπέν πέθανε, στα συρτάρια του γραφείου του δεν βρήκαν κανένα έρωτικό γράμμα. Γά είχε κάψει όλα.

Βρήκαν μόνον έναν φάκελλο, δεμένο με μιá κορδέλλα μώβ. Στον φάκελλο ήταν γραμμένες δυο λέξεις: «Μαρία Μπιέντα»! (Η δυστυχία μου).

Μέσα στον φάκελλο όπηρχαν μερικά γράμματα της Μαρίας κι' ένα τριαντάφυλλο — το τριαντάφυλλο που τοϋ είχε δώσει την στιγμή του άποχωρισμού, του πραγματικού άποχωρισμού.

ZOZE LOPENZ

Οι δύο έρασται βρίσκονται για τελευταία φορά στο σαλόνι.

Σε κάποιο βάθος, μερικά τριαντάφυλλα άργοπεθαίνουν... Και μέσα στη θλιμμένη στήθεσφαира άντηχούν οι πρώτες νότες που εκφράζουν όλη την άπόγνωση του άποχωρισμού...

Ένα ωραιότατο πορτραίτο της Μαρίας.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

Το τάκτ στο σπίτι

αν το τάκτ στην κοινωνία σας εξασφαλίζει την αρμονία των σχέσεών σας με τους τρίτους, το τάκτ στο σπίτι είναι η βάση της συζυγικής και της οικογενειακής αρμονίας, εκείνης που δημιουργεί την προσωπική ευτυχία μας και που εξαρτάται από κάτι ασήμαντες λεπτομερειοδίες.

Τις λεπτομερειοδίες αυτές όμως πρέπει να τις προσέχετε όσο τίποτα. Γιατί η παραμέλησή τους μπορεί να σας καταστρέψει την ομορφιά της Ζωής.

Είπα και άλλοτε ότι η μακροχρόνια συμβίωση του γάμου δημιουργεί μια απόλυτη εντιμιτέ μεταξύ του άνδρου και της γυναίκας. 'Αλλά η οικειότητα αυτή παρεξηγείται πολλές φορές και ιδίως απ' τον άνδρα που νομίζει πως μπορεί να φέρεται στην γυναίκα του με αναφασονισμό και ν' αφήνει τη διάθεσή του να εκδηλώνεται χωρίς τους περιορισμούς και του στοιχειώδους τάκτ ακόμα.

Αυτό είναι φρικτό σφάλμα.

Η γυναίκα σχηματίζει την εντύπωση πως έπηλθε ο κόρος κι' ότι ο άνδρας της τη βαριέται, τη βρίσκει κουραστική, ενοχλητική ή αδιάφορη, ενώ αυτό συνήθως δε συμβαίνει αλλά φαίνεται πως συμβαίνει γιατί ο σύζυγος δεν δίνει την απαιτούμενη προσοχή στη συμπεριφορά του.

Προσέχετε, λοιπόν, ΚΥΡΙΕ: Μην άφαιρήςθε όταν σας μιλή η γυναίκα σας όσο κι' αν δε βρίσκετε ενδιαφέρον σ' αυτό που σας λέει.

Απαντήστε της έστω και μηχανικά, μ'ά πάντα με γλυκύτητα και με το ίδιο χαμόγελο που είχατε και τον πρώτο καιρό όταν

Πρέπει να χαιρέσετε όταν ανησυχεί για την άργιοπορία σας.

Μην ξεχνάτε ότι δεν είστε μόνον νοσοκόμος, αλλά πρό παντός σύζυγος.

κουβεντιάσατε μαζί της.

Πρό παντός μην της δώσετε ποτέ καμιά απότομη απάντηση. 'Ενα «ούθ, καύμενη, μη με σκοτίζεις», ή ένα «άφεςέ με, μη μ' άπασχολείς μ' αυτά», θά την κάνουν να πληγωθί κι' ενώ σεις δε θά διακρίνετε τίποτε, εκείνη θά μεταλαγχολήσει γι' άρκετη ώρα.

Επίσης, μην της πείτε ότι δεν είναι σ' έθ' να σας καταλάβη, ότι δεν έχει την απαιτούμενη μόρφωση για να έννοηση, ότι εσείς έννοείτε.

Και εάν ακόμη συμβαίνει πράγματι κάτι τέτοιο, προσπαθήστε να της δώσετε μια σύντομη και εύκολονόητη εξήγηση για κάτι που την ενδιαφέρει.

Μη θυβίζεσθε στην έφημερίδα σας μόλις επιστρέψετε στο σπίτι. Αυτό είναι τρομερά βασανιστικό για κείνη.

Της δίνετε την έντύπωση πως δεν έχετε να πείτε τίποτα μαζί της, πως έπαψε πιά να σας έλκύη, και να σας συγκρατή το ένδιαφέρον.

Μην έχετε ύφος κουρασμένο, βαρειεστημένο, που να φανερώνει πως μέσα στο σπίτι σας αισθάνεσθε πλήξη και άνια, ενώ άλλοτε, τον πρώτο καιρό, είσατε ζωηρός, ευθύμος, διαχυτικός και τρυφερός κι' ότι άφορούσε το σπίτι δείχνατε πως σας ένδιέφερε υπερβολικά.

Αυτή ή αντίθεση θά την κάνουν μοιραίως να σκεφθί πως δεν καπώρθηκε να σας κερδίση και θά ψυχράνη την καρδιά της, άργα μ'ά άσφαλώς. Στην άρχή θά κλάη. Μη κρυφά, θά πονέση, θά υποφέρει αλλά ύστερα, χωρίς κι'αυτή να π'ό θέλη, θά ψυχραθί.

Και πολλές, πάρα πολλές οικογενειακές τραγωδίες, έχουν την άρχή τους σ' έμια τέτοια ψυχρότητα, που δεν προέρχεται από βασικές έλλείψεις των συζύγων, αλλά από μ'ά άκατάλληλη—για να

Έχει πάντα άνάγκη από ένα γλυκό λόγο...

Κυρίες και Κύριοι.

μην ποδμε: άνάγωγη συμπεριφορά.

Όταν άργήτε απ' την ταχυική σας ώρα και σας παραπονείται λέγοντάς σας πως άνησυχίσε, μην άπαντάτε άπότομα πως έχετε τόσες σκοτούρες στο κεφάλι σας και δεν μπορείτε ν' άπασχολήσθε και μ' αυτές τις κουταμάρες. Μιλήστε της γλυκά, δικαιολογηθείτε, πάρτε την σ'άν πρώτα στην άγκαλιά σας και φιλήστε την, δείχνοντας πως σας συγκίνησε ή άνησυχία της.

Σκεφθήτε και κάτι άλλο άκόμη: ότι πρέπει να είστε ευτυχισμένες — πολύ ευτυχισμένες — για την άνησυχία αυτή της γυναίκα σας. Γιατί δείχνει ότι σας άγαπά, ότι αισθάνεται την άνάγκη της παρουσίας σας.

Μην έκδηλώνετε τ'ά νεύρα σας στο σπίτι όταν σας συνέβη κάτι έξω. Μην ξεσπάτε στο φαί, σ'ά παιδιά, στην υπηρέτρια, κ.τ.λ.

Λάβετε υπ' όψει σας πως εκείνη είναι άνεύθυνη για την κακή έκβαση που πήρε μ'ά δουλειά σας και είναι άδικο να ύποσ'τή την κακή σας διάθεση.

Αν είσατε νευρικός και μεταλαγχολικός έξ' αίτίας της έργασίας σας, εξηγήστε της ότι κάτι σας συμβαίνει, γιατί εκείνη δικαιολογημένα μπορεί ν' άποδώση τη νευρικότητά σας στο ότι την βαρεθήκατε.

Όταν είναι άδιάθετη και την περιποιήσθε μην έχετε μούτρα κατσουφιασμένα κι' έκφραση δυσφορίας, γιατί εκείνη που θυμάται με τί τρυφερότητα την περιποιθήκατε άλλοτε, σκέπτεται πως της φέρεσθε σ'άν νοσοκόμος κι' όχι σ'άν σύζυγος.

Τις ώρες που μένετε στο σπίτι, μην άπασχολήσθε διαρκώς και μόνον με τ'ά παιδιά.

Χωρίς να τολμά να τ'όμολογή-

Μην προτιμάτε την έφημερίδα απ' αυτήν

Μην παραμελήτε ποτέ, τι σας χαρίση...

Μην την κάνετε να ζηλεύη τ'ά παιδιά της.

Το τάκτ στο σπίτι

ση και στον έαυτό της, εκείνη κάνει τη σκέψη πως άλλοτε παίζατε μαζί της και τη μεταχειριζόσαστε κι' εκείνη σ'ά μωρό.

Σας κάνει κάποτε ένα παράπονο, ύστερ' από μ'ά μικροσκοηνούλα, και συνηθισμένη να της φέρεσθε όπως σ' ένα παιδί, πέρνει το ύφος της μπεμπέκας και χαϊδεύεται, κάνοντας παιδικά νάζια. Μην την κοροϊδεύετε, γιατί αυτό θά της στοιχίση φοβερά.

Θά κάνει τη σύγκριση των περασμένων με την τωρινή σας συμπεριφορά και θά βγάλη το συμπέρασμα πως πάψατε να τη βλέπετε σ'άν έραστής. Δεν ύπάρχει τίποτε πιό σκληρό για τη γυναίκα απ' το ν' άντληφθί πως έπαψε να είναι ή έρωμένη του συζύγου της. Η στοργή σας δεν τη φτάνει. Θέλει τον έρωτά σας.

Θά παρατηρήση άκόμα με βαθεία μεταλαγχολία πως ενώ άλλοτε της κάνατε διαρκώς ευχάριστες μικροσουπριζ, της φέρνατε δωράκια και λουλούδια, κι' ένδιαφερόσαστε για το ντύσιμό της, τώρα δεν άπασχολήσθε πιά καθόλου μαζί της.

Μην σταματάτε ποτέ αυτή την τακτική των ωραίων συνηθειών. Ένα μικρό δώρο και λίγα λουλούδια, συντηρούν την ευτυχία σας, όπως ένα ωραίο άνθος σ'ή γλάστρα το συντηρεί το συχνό πότισμα.

Αν άποφεύγετε επίσης να τη συνωδεύετε έξω, πράγμα που πρόθυμα κάνατε άλλοτε, θά διακρίνη σ' αυτή την άξαφη μεταβολή της στάσεώς σας, πως δεν είναι πιά για σας ή χαρά της ζωής, όπως άλλοτε, και θά φαντασθί ίσως ότι ζήτε μαζί της άπό κεκτημένη ταχύτητα, γιατί οι γυναίκες έχουν και το έλάττωμα να μεγαλοποιούν τ'ά πράγματα.

Αλλά θά συνεχίσουμε στο άλλο φύλλο.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Πανελλήνιος συναγερμός

Διηθητικά πανελλήνιος, ο συναγερμός της περασμένης Πέμπτης. Ο έορτασμός της 2ας επέτειου της Μεταβολής, υπερέδωκε και τας τοιμηροτέρας προβλήσεις. Θα έλεγε κανείς, ότι ολόκληρος η 'Ελλάς είχε συρρευθεί εις τας 'Αθήνας διά να συμπανηγυρίση μαζί των. 'Η σωροή υπήρξε, αληθώς, πρωτοφανής. 'Αλλά και συγκινητικώς αδόκητος.

Ο κ. 'Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού έδωκε ανάγλυφον την εικόνα της λαϊκής αυτής έξορμησης, όταν έλεγε εις τον ραδιοφωνικόν λόγον του ότι καμμία δία, κανένας δελεασμός δεν υπήγρουσε εις τον έλληνα λαόν τας εκδηλώσεις του, διότι καμμία δία, κανένας δελεασμός δεν μπορεί να κάμη ένα λαόν ολόκληρον, εάν είναι δοῦλος και δυστυχής, να χορεύει και να τραγουδά επί ημέρας εις τους δρόμους.

Αυτή υπήρξε η πραγματικότητα, η μεγάλη πραγματικότητα της παρελθούσης Πέμπτης. 'Όσον αφορά την εορτήν του Σταδίου, αυτή πλέον υπήρξε κάτι παραπάνω από μεγαλειώδες, υπήρξε ασύλληπτος εις πατριωτικήν έξαρσιν και πηγαίον ένθουσιασμόν. 'Ότε πρωτόκολλα, ούτε σκηνοθεσία, αλλά ένα κύμα αυτοθρητισμού που συνέταρνε τας μάζας και συνεκλόνηζε τὰ άτομα μέχρι και των τελευταίων κυττάρων των.

Και έπάνω από όλα, τὸ Πρωθυπουργικόν διάγγελμα, αληθινόν κήρυγμα πίστεως:

«Σήμερον εἶπε μεταξύ άλλων ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὅπου κλείουν τὰ δύο ἔτη τῆς Ιστορικῆς ἀνάδου τοῦ 'Εθνους, ἡμποροῦμεν μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐλευθέρωμεν ὀριστικῶς ἀπὸ τὰς ἀθλιότητος τὰ παρελθόντος καὶ ὅτι ἐξεκινήσαμεν ὅλοι μαζί διὰ μίαν νέαν ζωὴν. Τίποτε δὲν θὰ σᾶς κάμη τοῦ λοιποῦ νὰ γυρίσετε πρὸς τὰ ὀπίσω. Μία νέα πίστις πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τὰς ἀφυπνισθείσας δυνάμεις τῆς Φυλῆς μας ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἑμπρός.»

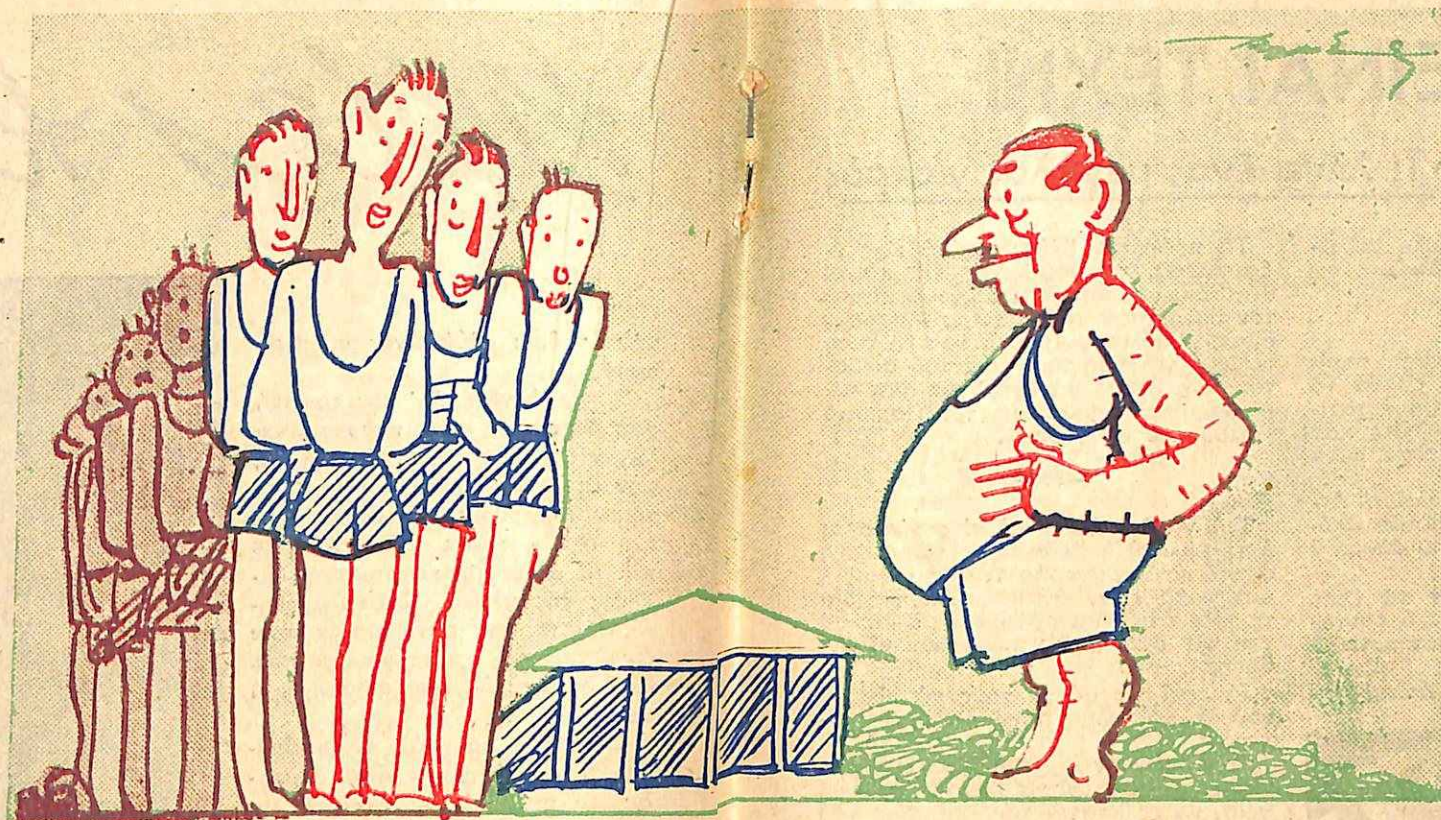
Με τὴν πίστιν ὡς ὁδηγὸν καὶ με τὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην ὡς θεμέλιον συνεχίζεται πάντοτε σταθερὰ καὶ καρποφόρος ἡ προσπάθεια, ποὺ μεταβάλλει διαθηκὴν εἰς κίνησιν τὴν ὅψιν τοῦ τόπου μας.

Ὁ δὲ μέγας ὅλκιμος—τονίζει τὸ διάγγελμα—δύνανται νὰ στηρίξουν ποτὲ μίαν κατάστασιν, στερουμένην ἡθικῆς βάσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡθικὴ καὶ ἔθνικὴ σκοπιμότης υπήρξαν ἡ ἀφετηρία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, δι' αὐτὸ ἡ λαϊκὴ ἐμπιστοσύνη περιέβαλεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸ ἔργον μας.

Με τὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην καὶ με τὴν πίστιν μας πρὸς τὴν 'Ελλάδα τῆς αὔριον προχωροῦμεν πρὸς τὸ ἔργον μας.

Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ καθορίζει ὁ κ. Πρωθυπουργός με μίαν ἐπιγραμματικὴν φράσιν: «Τὸ ἰδανικόν μας εἶναι ν' ἀφήσωμεν ὅπισθεν ἡμῶν μίαν 'Ελλάδα ἰσχυράν, με ὠργανωμένους τὰς ἡθικὰς καὶ ὀλικάς τῆς δυνάμεις.»

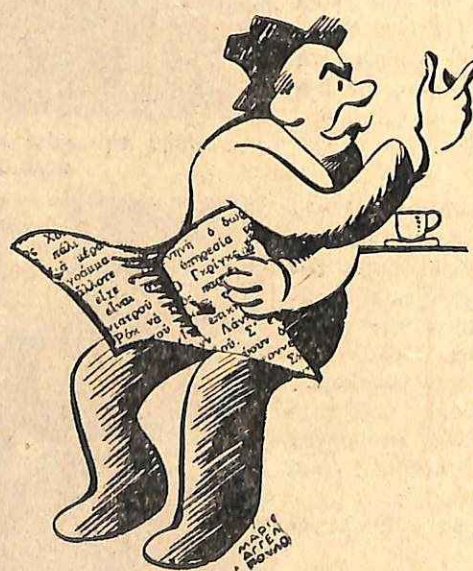
Ἡ ἐφετινὴ 4ῃ Αὐγούστου θὰ μείνῃ ὠρισμένως ἀλησμόνητος.

ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ: Διότι πρέπει να ξέρετε, αγαπητά μου παιδιά, ότι μόνον διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀποκτᾶ κανεὶς ὠραῖο σῶμα...

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας - ανταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

— Πῶς εἶσαι ἔτσι, Νεοκλῆ;
— Πῶς εἶμαι, Ζαχαρία;
— Σὰν ἄρρωστος μοῦ φαίνεται...
— Εἶχα μὴ ἱστορία,
ποὺ στὸ κρεβάτι μ' ἔβριζε ἀντίπροχτες γραμμὴ.
— Κρύωσες μήπως ξαφνικά;
— Μπα! Πῆγα ἐκδρομὴ! τὸν μῆνα—τὸν 'Ιούνιον—
'Απὸ τὸν ἄλλον, φίλτατε, εἶπα μετὰ τῆ συμβία μου νὰ πάρω τὸν ἄέρα μου, νὰ πάρω κάτι γοῦστα!
— Γιὰ κί...
Μπήκες στὸ σιδηρόδρομο;
— Μπα! Πῆγα μετὰ τῆς συμβίας μου, κί' αὐτὸ μετὰ ἐσακάτεψε ἡ πηγὴς διὰ τραίνου;
— Γιατί, μωρὲ ἡλίθιε, δὲν ἔβριζε ἀντίπροχτες γραμμὴ;
— Γιὰ νὰ μὴν δῶ τὸν ἄέρα μου!
— 'Ε, τότε, πέθανε, λοιπόν!

Μεγαλομανῆς σχιζοφρένια

Ὁ «διακεκριμένος καὶ θαθεὶς τοῦ πέννας ἐργάτης καὶ γουρμασιμένος πιά λογοτέχνης καὶ κριτικὸς τῶν ἐργῶν τῶν ἄλλων» κ. Κουρήτης, γράφει τελευταίως—ποῦ ἄλλου;— στὰ «Νεοελληνικὰ Γράμματα», ἀναπτύσσων τὰ «πλέρια ἀπὸ θαθεὶα ὀρμητικότη» σχέδιά του:

«Τὸ σχέδιό μου! Ποιὸ σχέδιο; Δὲν ὑπάρχει κανένα σχέδιο. (ΣΗΜ. Δὲν ἀμφεβάλλαμεν ποτὲ περὶ αὐτοῦ). Ὑπάρχει μόνον ὁ οὐρανός. (ΣΗΜ. Πῶς τὸ ξέρει αὐτὸ ὁ λογοτέχνης καὶ κριτικὸς τῶν ἄλλων;) Αὐτὴ εἶναι ποὺ μᾶς περιμένει ὅλους. (ΣΗΜ. Ὁ λογοτέχνης παραλείπει καὶ τὴν λεγομένην καρπαζιάν).»

Συνεχίζων, ὁ ρηξικέλευθος κ. Κουρήτης ἀναλύει «πλάταιά τοι σκέψεις τοῦ καὶ τοῖ ἀντίληψές του» καὶ ἐπάγεται:

«Χωρὶς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, χωρὶς αὐτὸ τὸ φύλλο τῆς μελλοντικῆς κυκλοφορίας τῶν 25.000 ἀναγνωστών, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ λεγώμαστε πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Ἀς ἀλλάξουμε ὄνομα (γιατὶ ἐπάγγελμα ἔχουμε κιόλας ἀλλάξει) ξεγυλιστρώντας ἐντιμα ἀπὸ τὴς βαρεῖες εὐθύνες πρίν μας τὴς ἀφαίρεσόντες μὲ πένθιμες τυμπανοκρουσίες οἱ αὐριανοὶ 'Ελληνες.»

Αὐτὴν τὴν συγκινητικὴν ἀποστοφὴν τοῦ κ. Κουρήτης δὲν τὴν σχολιάζομεν διότι νομίζομεν ὅτι δὲν ἔχουμε ἀρκετὴν ἀρμοδιότητα πρὸς τοῦτο. Τὴν χαρακτηρίζει ἓνα εἶδος μεγαλομανοῦς σχιζοφρένειας μετὰ τὴν ὁποῖαν μόνον ὁ κ. Κατοσαρὰς ἢ κάποιος ἄλλος ἐξ ἱσού διαπρεπῆς συνάδελφός του μπορεῖ νὰ καταπιασθῇ...

Ἀπὸ ἓνα θαυματοῦστο διήγημα μετὰ τὸν τίτλο «Ἡ Στρίγκλα κι' οἱ ἀπόγονοί της» ποὺ δημοσιεύεται στὸ γνωστὸ φιλολογικὸν περιοδικόν:

«Πόσο φριχτὴ ἦταν κείνη ἡ Στρίγκλα! Ξαρωμένη, ἀσκημομοῦρα, μαυροκίτρινη, μετὰ μάλιστα παρὰ τὰ ῥάξενά, σὰ στραβά. Τὸ κορμί της τυλιγμένο σ' ἓνα δερμά ἀπὸ θεριὸ καὶ τὰ ποδιάρια της σκιωμένα πτωμένα.»

Ὑπῆρχε λοιπὸν τέτοιο «κελεπούρι» καὶ δὲν τὸ μνηρίστηκε κανένας ἐπιχειρηματίας τῆς ὁδοῦ 'Αθηνῶν γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ στὴν κοινότητα;

Θὰ ἦταν, μὲ τὴν ἀλήθεια, πολὺ πλεονεκτήματα θέαμα ἀπὸ τὸ ἀρνὶ μετὰ τὰ δύο κεφάλια καὶ ἀπὸ τὴν Εὐανθία ποὺ ῥάβει καὶ κεντάει μετὰ τὰ πόδια!

Ἰδοὺ μερικὲς ἐξαλλοὶ στίχοι, ἐξαλλοῦ νέου ποῦ περιέχονται ὡς πνευματικὴ τροφή εἰς ἐξαλλὸν φιλολογικὸν περιοδικόν:

«Ἀς τ' ἀφήσω τ' ὄνειρο
ἀγγιχτο κι' ἀμόλυντο
ποῦ περνᾷ στὸ νοῦ.»

Θάνα, σὺν μακροφρεσῇ
κάποιον παραπλάνημα
δρόμου ἀλαργινού...

«Ἀς τ' ἀφήσω τ' ὄνειρο
ἀγγιχτο κι' ἀμόλυντο
τοῦ γλυκὰ πλανᾶ...»

Γιατὶ ὅμως ν' ἀφήσῃ τὸ ὄνειρο ὁ ποιητής; Δὲν ἀφῆνε καλλίτερα τὴν ποίησιν νὰ ἡσυχάσῃ κι' αὐτὴ, νὰ ἡσυχάσουμε κι' ἐμεῖς!

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ... ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ

Τί λέγει ἓνας μεγάλος γιατρός

Όταν ὁ περίφημος αὐτοκράτωρ Σάχ-Ζεχάν ἔχασε τὴ γυναῖκα του, Μουντάζ Μάχαλ, ἔκλαψε πικρά, καὶ τῆς ἀνήγειρε στὴν πρωτεύουσά του. Ἀγνά, ἓνα θεώρητο μαυρωλεῖο ἐξαισίας τέχνης, ποὺ θαυμάζεται ἀκόμη καὶ σήμερα ἀπὸ τοὺς περιηγητάς.

Όσο γιὰ τὸν γιὸ τοῦ, τὸν μικρὸ διάδοχο, τὸν παρέδωσε στὸν σοφώτερο ἀνθρώπο τῆς αὐτοκρατορίας, γιὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τὸν μορφώσῃ.

Μόλις τὸ πριγκιπόπουλο ἔγινε 15 χρονῶν, ὁ πατέρας του εἶπε στὸν σοφόν:

— Δώσε μου τώρα πίσω τὸν γιὸ μου. Εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὸν μορφώσῃς. Ἐφθάσε πιά ἡ στιγμή νὰ τοῦ μάθω καὶ ἐγὼ τὰ μέλλοντα καθήκοντά του.

— Ἀφῆσέ μου τὸν ἓνα χρόνο ἀκόμα, ἀπῆντησε ὁ σοφός. Ἔως τώρα τοῦ ἐδίδαξα τὴν τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ μάθω καὶ κάτι ἕξ ἱσοσπουδαῖο ἀν' ὅχι καὶ περισσότερο: τὸ μουσικὸ τῆς ἀναπαύσεως. Γιατί ἡ ἀνάπαυσις ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν ἐργασίαν, ὅπως ἡ νύχτα ἀκολουθεῖ τὴν ἡμέρα.

λυπλοκώτερο, τὸ πιὸ δύσκολο τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ ἀπλά ποάγματα.

Υπάρχει στὸ Παρίσι ἓνας περίφημος γιατρός, ὁ ὁποῖος ξυπνᾷ τὸ πρωῒ στὶς 6, καὶ ἐργάζεται ἐντατικά, χωρὶς νὰ προφταίνῃ οὔτε κἄν νὰ φάῃ τὸ μεσημέρι, ἕως τὶς 2 μετὰ τὸ μεσάνυκτα.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο θαυμασμοῦ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν συναδέλφων του, ποὺ ἀποροῦν γιὰ τὴν τόσο του ἀντοχή.

— Πῶς τὰ καταφέρνετε νὰ ζῆτε ἔτσι τὸν ρῶτῃς τελευταῖα ὁ συντάκτης ἐνὸς παρισικοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ.

— Ὡ, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστα-

Ἀναπαύεσθε, ἀλλὰ μὲ τέχνη!

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ὅπου ὅλοι σκορπίζονται στὶς ἐξοχὰς γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν, θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ λησμονοῦμε τὸ σοφώτατο αὐτὸ ἀνατολίτικο ἀνέκδοτο.

Γιατί τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ὅλοι μας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κουραζόμαστε σιγῆθως περισσότερο ἀπ' ὅ, τι πρέπει! μὲ ἄλλα λόγια, δαπανοῦμε περισσότερη ἐνέργεια ἀπ' ὅση ἐπιτρέπεται.

— Οἱ συνήθειες τῆς σημερινῆς ζωῆς... θὰ μοῦ πῆτε.

Ἔ, βέβαια, ἡ ζωὴ τῆς γενεᾶς μας εἶνε παραφορτωμένη ἀπὸ φροντίδες. Τί τὰ θέλετε, ὅμως! Ὑπελογίσθη δὲ τὶ τὰ 40% μόνον τῆς ἐνεργείας μας ἀφιερώνονται στὴν ἐργασίαν· τὰ 10% πηγαίνουν στὰ σπῶρ, καὶ τὰ ὑπόλοιπα 50% σὲ ἀσκοπὴ ὅσο καὶ ἐπιζήμια νευρικότητα.

Όταν σὲ μιὰ ἡλεκτρικὴ μπαταρία οἱ συσσωρευταὶ ἀδειάζουν, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ξαναγεμίσουν, διαφορετικὰ ἡ συσκευή παύει νὰ λειτουργεῖ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξαναγεμίσι ἡ ἀνθρώπινη μπαταρία μὲ κινητήριον δύναμη, εἶνε ἡ ἀνάπαυσις καὶ ὁ ὕπνος.

Ἡ ἀνάπαυσις!

Μὰ εἶνε τὸ ἀπλούστερο τῶν πραγμάτων! θὰ πῆτε.

Καὶ ὅμως, ἀπεναντίας, εἶνε τὸ πῶ-

τον! Ἀκολουθῶ τὴν ἐξῆς μέθοδο, εἶπεν αὐτός. Όταν γυρίζω κατὰ τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα σπῆτι μου, μπαίνω σ' ἓνα κατασκῶτεινο δωμάτιο, ἐξαπλώνομαι στὸ ντιβάνι χωρὶς κἄν νὰ γδυθῶ, καὶ ἀποκοιμῶμαι ἀμέσως. Ξυπνῶ μετὰ μισὴ ὥρα καὶ εἰμαι τόσο φρέσκος, ὅσῳ νὰ εἶχα κοιμηθῇ ὥρες πολλές. Ἡ συνήθειά μου ὅμως αὐτὴ, τοῦ νὰ κοιμῶμαι δηλαδὴ αὐθωρεῖ, εἶνε ἀποτέλεσμα μακροχρονίου ἐξασκήσεως, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐκουράσθηκα πολὺ ὥσπου νὰ τὴν ἀποκτήσω, ὥσπου νὰ μάθω δηλ. νὰ ἀναπαύομαι...

Εἶνε γνωστὸν ἐπίσης ὅτι καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων εἶχε τὴν ἴδια ιδιότητα ἀποκοιμῶταν ὅταν ἤθελε καὶ ὅσο ἤθελε. Κατόπιν δέ, σηκώνονταν, εὐδιάθετος καὶ ξεκούραστος. ἔτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὴν διακοπείσαν ἐργασίαν του.

Τὰ πρόσωπα βέβαια αὐτὰ εἶνε ἐξαιρετικά, προνομιοῦχα. Οἱ κοινοὶ θνητοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν πάντα τὸν ὕπνο στὴν τάπητίν τους. Μποροῦν ὅμως νὰ κάνουν κάτι ἄλλο: νὰ ἀναπαύουν τελείως τοὺς μῦς τοῦ σώματος των, ὅποτε θὰ ἔχουν τὰ ἴδια περιπού ἀποτελέσματα μὲ τὸν Παρισινὸ νιατρὸ ποὺ ἀναφέραμε.

Γιὰ νὰ ἐννοήσετε σὲ τί συνίσταται ἡ τελεία αὐτὴ ἀνάπαυσις τῶν μυῶν, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσετε ἓνα σκυλὶ ἢ μιὰ γάτα ὅταν ἀναπαύεται. Θὰ δῆτε τότε ὅτι ξεκουράζονται μὲ μιὰ τέγνη τὴν ὁποῖαν δὲν κατέχουν οἱ ἄνθρωποι.

Μπορεῖ τὰ μάτια τους νὰ εἶνε ἀνοιχτά, τὸ σῶμα τους ὅμως κοιμάται...

Δὲν ἀφήνουν δηλαδὴ οὔτε ἓνα μῦν τοῦ σώματός των νὰ καταβάλλῃ ἐνέργεια, νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπίδραση τοῦ νευρικοῦ συστήματος, νὰ κουράζεται, δηλαδὴ.

Τὸ «μωτέρ» μὲ ἄλλα λόγια, τοῖ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ ἔχει προσωρινῶς παύσει νὰ λειτουργεῖ.

Ἔ, αὐτὴ εἶνε ἡ τελεία ἀνάπαυσις. Γιὰ νὰ τὴν ἐπιτύχετε καὶ σεῖς, κάμετε τὰ ἑξῆς — ὅπως συμβουλεύουν οἱ Ἰνδοὶ Γιόγκι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀνεκάλυψαν πρῶτοι:

Ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα, στηρίζοντας τὸ κεφάλι σ' ἓνα προσκέφαλο. Διώξετε κάθε σκέψη, κάθε φροντίδα ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Ἀφήστε τὸ κορμὶ σας νὰ βαρύνῃ, προσπαθώντας νὰ ἐξουδετερώσετε κάθε δυνατὴ ἐνέργειά του.

Ἀρκοῦν λίγες ὥρες ν' ἀναπαυθῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, γιὰ νὰ νοιώσετε τὶς δυνάμεις σας ν' ἀνανεώνονται.

Τελειώνοντας, μιὰ συμβουλὴ ἀκόμη:

Ἄν βρῆσκεσθε στὴν ἐξοχή, μὴ βασανίζετε τὸ μυαλό σας μὲ τὴν σκέψη τί θὰ κάνετε ὅταν θὰ γυρίσετε στὴν πόλη. Ἡ ἐγνόια θὰ δηλητηριάσῃ τὸ ψυχικὸ καὶ τὸ σωματικὸ σας ξεκούρασμα.

Μάθετε νὰ ἀπολαμβάνετε αὐτοῦσια τὴν γλῶσσα τῆς ζωῆς. Εἰτε στὸ βουνό, εἰτε στὴ θάλασσα. Κάτω ἀπὸ τὰ δροσερά φυλλώματα ἢ πάνω στὴν καυτὴ ἄμμο τῆς «πλάζ». Μάθετε νὰ γεύεσθε ἀνόθευτη τὴν ἀπόλαυση, τὴν τόσο γλυκεῖα τοῦ μεσημεριανοῦ ὕπνου, ποὺ εἶναι συνάμα καὶ τόσο ἐνεργητικὸς γιὰ μᾶς τοὺς κατοίκους τῶν μέσημβρινῶν κλιμάτων. Ὁ ὕπνος εἶναι μισὸς θάνατος, ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ σοφοὶ καὶ δὲν ἔχαν ἄδικο. Πόσο γλυκὸς ὅμως εἶναι ὁ θάνατος αὐτός, ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ τόσο εὐεργητικὴ ἀνάστασι!

A. NTE ΜΠΡΟΣ

Μια ἐξαιρετικὴ καμπάνια

Ιοδημηρὲς ἐρωτήσεις

ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἀπαντοῦν ἡ Δανάη καὶ ὁ Π. Κυριακὸς

Πόσες λέξεις μπορεῖ ν' ἀνταλλάξῃ κανεὶς μὲ μιὰ βασίλισσα;

Δυό, τρεῖς, πέντε, τὸ πολὺ. Ὅσες δηλαδὴ σοῦ ἐπιτρέπῃ ὁ σφιχτὸς κορσὸς τοῦ πρωτοκόλλου.

Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ἡ δικιά μας ἡ βασίλισσα δὲν εἶνε πραγματικὴ κι' ἔτσι μὴν ῶν' ἀφίσω τοὺς τύπους κατὰ μέρος.

Ἀλλ' ὅσοι, ἡ Δανάη, ἂν καὶ ὅλοι μας τὴν ἀναγνωρίζουμε ὡς βασίλισσα τῶν διόσκων, δὲν ἔχει ἐν τούτοις τίποτα ποὺ νὰ θυμίζῃ τὸ ὕφος μιᾶς ἀρχόντισσας.

Κάθε ἄλλο μάλιστα. Εἶνε καταδεχτικὰ, πρόσχαρη καὶ προικισμένη μὲ μιὰ διαβολὴ μὲν πνευματικὴ φινέτσα.

Όταν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ μιὰ ἀδιάκριτὴ ἐρώτησι, ἔχει χίλιους τρόπους στὴ διάθεσὴ τῆς γιὰ νὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι σᾶς ἀφίνει δίχως ἀπάντησι.

Ἄν ἀμφιβάλλετε, διαβάστε:

— Τί ἀγαπήσατε περισσότερο στὸν κόσμο;

— Ὅλα τὰ πράγματα ποὺ μοῦ φαίνονται ὁμορφα.

Φυσικά, ἡ ἀπάντησίς τῆς λέει κάτι, ἀλλ' ὅχι ἐντελὸς ἐκεῖνο ποὺ περίμενα.

Ἐπιμένω νὰ μάθω περισσότερα.

— Τὰ ὠραῖα λουλούδια, προσθέτει, τοὺς ξευπνοὺς ἀνθρώπους καί... τὰ χειμωνιάτινα σύννεφα, ἐκεῖνα τὰ πελώρια, βαρεῖα καὶ γκριζὰ σύννεφα, ποὺ θὰ γεμίσουν πάλι σὲ κάμποσους μῆνες τὸν οὐρανὸ μας.

Τὴν κυττάζω μὲ ἀπορία. Καλὰ γιὰ τὰ τραγοῦδια καὶ τοὺς ξευπνοὺς ἀνθρώπους... Λίγο πολὺ, ὅλοι τοὺς ἀγαποῦμε. Ἀλλὰ τὰ χειμωνιάτικα σύννεφα, καὶ μάλιστα τὰ γκριζὰ καὶ βαρεῖα... Δὲν περιμένα τέτοιου εἶδους ρωμαντισμὸ ἀπὸ μιᾶς γυναῖκα μὲ τόση ζωὴ μέσα τῆς.

— Σὰς φαίνεται ἴσως παράξενο, ἐξακολουθεῖ ἡ ἐξαιρετικὴ μας ντιζέ, κι' ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Μ' ἀρέσει νὰ βρέχῃ, νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος. Τὴ γαλήνη τὴ συχαίνομαι!

Γιὰ ν' ἀγαπᾷ τὴς τρικυμίες, σημαίνει ὅτι ἔχει χαρακτῆρα θυελλώδη ἢ τουλάχιστον ριψοκίνδυνο. Δὲ θάταν ἄσκοπο λοιπὸν νὰ τὴν ρωτήσω:

— Κάνετε πολλές τρέλλες στὴ ζωὴ σας;

— Κάνετε πολλές τρέλλες στὴ ζωὴ σας;

— Εἶσατε φιλοχρήματος;

Ἡ Δανάη, κατηγορεῖ ἀναφανδὸν τὸν συνάδελφόν της Π. Κυριακὸν ὅτι ἐξήγησε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ!

— Ἐκανα πάντα ὅ, τι μοῦ ἄρεσε. Ἔτσι, ἀπὸ δημοσιογράφος, βρέθηκα μιὰ μέρα μὲ τὸν θάσσο τοῦ Ἀττικὸν στὴν Αἴγυπτο. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἡ μεγαλύτερή μου τρέλλα...

Αὐτὸ εἶνε μὲλλον ἐπιτυχία. Γιατί, ὅταν μιὰ τρέλλα βγῇ σὲ καλὸ, παύει πιά νὰ εἶνε τρέλλα.

— Φιλήσατε ποτὲ σας, πρώτη ἐσεῖς κανέναν ἄντρα;

Μὲ πολλὴ εἰλικρίνεια ἡ Δανάη μοῦ ἀπαντᾷ:

— Ἐτυχε νὰ τὸ θελήσω, ἀλλὰ δὲν τῶκανα γιὰ λόγους ἀξιοπρεπείας.

— Εἶσατε φιλοχρήματος;

— Μ' ἀρέσει πολὺ ἡ καλὴ ζωὴ καὶ τὸ κομφορ. Τίποτε περισσότερο.

Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ τίποτα περισσότερο γιὰ νὰ συμπεράνωμαι ὅτι εἶνε φιλοχρήματος.

— Παιδεύετε ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶτε;

Ἀπάντησις κατηγορηματικὴ:

— Ὁχι, καθόλου. Εἰμαι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος!

— Τὸν ἑαυτὸ μου τὸν παιδεύω λιγάκι. Ἀς ποῦμε αἰσθάνομαι μιὰ ἐνδόμυχη εὐχαρίστησι νὰ μὴ ξενοχτῶ ὅταν θέλω νὰ ξενοχτήσω, ἢ νὰ μὴν καπνίζω ὅταν μοῦ ἐργεταὶ ὀρεξὴ νὰ πῶ κανένα σιγὰ ὅτι τέλος νὰ μὴ φλυαρῶ ὅταν ἔχω κέφι γιὰ φλυαρία.

— Δὲν σᾶς πέρασε ποτὲ ἀπ' τὸ νοῦ νὰ σκοτώσετε κανέναν;

— Δὲ μ' ἀρέσουν οἱ τραγωδίες, μοῦ δηλώνει ἡ Δανάη. Εἰμαι πνεῦμα συμβιβαστικόν.

— Κάθε ἄνθρωπος, λέω στὴν ἐκλεκτὴ μας ντιζέ, ἔχει τὶς μανίες του. Ποιὰς εἶνε οἱ δικές σας;

— Ἡ ἀγάπη μου στὴ Μίρκα καὶ στὴν κιθάρα μου. Ἡ κιθάρα τῆς Δανάης εἶνε σ' ὅλους γνωστή. Γιὰ τὴ Μίρκα, ὅμως, χρειάζεται μιὰ ἐξήγησις. Εἶνε ἡ μικρὴ ἀδελφὴ τῆς. Βιολίστρια μ' ἐξαιρετικὸν ταλέντο καὶ μαθήτρια τοῦ κ. Σκαντζουράκη. Πολλὰς φορές ὡς τώρα ἔφυγε νὰ συνοδεύῃ στοὺς διόσκους τὸ τραγοῦδι τῆς Δανάης.

— Ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ σόκιν φράσις ποὺ ἀκούσατε ἀπὸ ἄντρα;

— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς

σοκιν φράσεις δὲν ἔχω ἀκούσει ὡς τώρα, γιατί δὲν ἐπιτρέπω ποτὲ στοὺς ἄνδρες νὰ μιλοῦν σ' αὐτὸν τὸν ὅμοιωμά μου. Μιὰ φορὰ θυμοῦμαι, ὁ Ὁρέστης Λάσκος ἐπεχείρησε νὰ μοῦ ἀλλάξῃ αὐτὴ τὴ συνήθεια, ἀλλὰ τὸ κόσμος ἀκριβὰ, κι' ἔτσι ἀφῆσε κατὰ μέρος τοὺς πειραματισμούς του.

— Προτάσεις ἀπαγωγῆς δὲν σᾶς ἔκανα κανεὶς;

— Πῶς, ὁ Τάκης ὁ Γιολδάσης δὲν ἦμουν δημοσιογράφος. Ἐθάρθῃ μιὰ νύχτα νὰ σὲ πάρω, μοῦ ἐπανελάμβανε κάθε τόσο, κι' ἔς εἰμαι ἂ

πιο άσχημος άνθρωπος του κόσμου.»
"Ένας άλλος πάλι με ζήτησε εις γάμον, υπό τον όρον όμως να... άλλα-
ξοπιστήσω!"

— "Αν μπορούσε κανείς να πουλή-
ση την ψυχή του στο διάβολο, έσείς
θα την πουλούσατε;

— "Ασφαλώς, γιατί πολλές φορές
καταλαμβάνομαι από τέτοιες εξάρ-
σεις."

— Και τί ανταλλάγμα θα ζητούσα-
τε από τον Διάβολο;

— "Η βασίλισσα των δίσκων σκέπτε-
ται λίγο, κι' ύστερα αποφαίνεται:"

— Πρώτον να ένοιωθα τη μουσική
όσο ο Βάγκνερ. Δεύτερον, να είχα
τη φωνή της Γκάλι Κοϋρτσι. Και τρί-
τον να έκανα 100 τρίλλιες στο δευτε-
ρόλεπτο.

"Εγώ την έντύπωση ότι παρακού-
ρασα τη Δανάη με τις έρωτήσεις
μου. Κι' όμως θέλω ακόμη να φλυ-
αρήσω λιγάκι. Είναι τόσο ευχάριστο
να συζητή κανείς μαζί της. Δέ φαν-
τάζομαι όμως ναχη κι' εκείνη την ι-
δια γνώμη.

Γι' αυτό, χρησιμοποιώ κι' εγώ το
σύστημα που εφαρμόζει κι' εκείνη
όταν έχει κέφι για φλυαρία και ή συ-
νέντευξίς διακόπτεται.

— ΕΡ —

Άπαντά ο Κυριακός

Βρίσκω τον Κυριακό στο καμαρίνι
του, τη στιγμή ακριβώς που μετα-
μορφώνεται σε λαϊκό τύπο της πα-
λης Αθήνας.

Με υποδέχεται με το χαμόγελο
στο στόμα:

— Για τις τολμηρές ήρθατε, δεν
είν' έτσι; με ρωτά ο δημιουργός του
Καρκαλέτσου.

Δέν τολμώ να του απαντήσω μ' έ-
να «ναί» κατηγορηματικό, για να μη
τόν προδιαθέσω δυσμενώς.

— "Ήρθα για μια συνέντευξη, του
λέω κάπως αόριστα.

— Για μια τολμηρή συνέντευξη; έ-
πιμένει ο Κυριακός.

Αφού η λέξη δέν του κτυπά άσχη-
μα στ' ατί, για ποιο λόγο να κρύ-
βω τον άληθινό σκοπό της έπισκέ-
ψεώς μου;

— Μάλιστα, του δηλώνω καθαρά,
ήρθα για τις τολμηρές έρωτήσεις.

Ο συνομιλητής μου άφίνει μια στι-
γμή το μακιγιάρισμα και μισοπασα-
λειμμένος καθώς είναι στρέφεται
προς το μέρος μου:

— Πρέπει να ξέρετε, μου λέγει,
πώς δέν φοβούμαι τις τολμηρές έρω-
τήσεις..

Από την ημέρα που επιδίδομαι
στο άδιάκριτο σπόρ αυτής της καμ-
πάνιας, πρώτη φορά άκούω παρό-
μοια δήλωση.

Αυτή πιά υπερβαίνει και τα όρια
της προκλήσεως. Παρά ταύτα, δέν
με συγχίζει διόλου, για τον άπλού-
στατο λόγο ότι διευκολύνει το έργο
μου.

Χωρίς λοιπόν περιστροφές και πλά-
γιους τρόπους, χτυπώ άμέσως στο
ψαχνό.

— Σας τράβηξε ποτέ καμιά γυ-
ναίκα απ' τη μύτη;

Ο Κυριακός μου δείχνει τη μύτη
του λέγοντας:

— "Αν βλέπετε έσείς κανένα ίχνος
τραβήγματος, τότε εγώ δέν έχω να
προσθέσω τίποτε.

Παρατηρώ τη μύτη του Κυριακού
σάν κοσμηματοπώλη, που εξέτάζει
κανένα πολύτιμο πετράδι και απο-
φαίνομαι:

— Για να είμαι ειλικρινής, εκτός
από μπόλικη κρέμα δέν βλέπω τί-
ποτα περισσότερο.

Πραγματικά ή μύτη του είχε μι-
κρή και κομψή όπως πάντα.

Τώρα θα μου πείτε, και με το δι-
κη σας:

— Καλά, και κάτω απ' την κρέμα
μήπως υπάρχει κανένα ίχνος;

Ομολογώ ότι δέν έψαξα. Πάντως
μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι κι'
άν του τράβηξαν ποτέ τη μύτη, τό

Μια «ιστορική» φωτογραφία του Κυ-
ριακού ήταν έδημιούργησε τον Καρ-
καλέτσο. Η φωτογραφία αυτή πρό-
κειται να παραδοθή μετά την δημο-
σίευσή της στο Μουσείον Θεάτρου.

τράβηγμα υπήρξε ανεπαίσθητο.

— "Έχετε κανένα βίτσιο; ρωτώ τον
έκλεκτό καλλιτέχνη.

— Βίτσιο; ρωτά με άπορία. Τι βί-
τσιο;

— Νά, καμιά άδυναμία του ξεη-
γώ σε βαθμό παθολογικό. Είσθε σα-
διστής;

— Κάθε άλλο, μου άπαντά ο Κυ-
ριακός. Είμαι πολύ γλυκός απέναν-
τι των γυναικών.

— Είσθε πότης;

— Δέν μεθώ ποτέ.

— Κυνηγάτε με μονία τους ποδό-
γυρους;

— "Όχι, πράγμα που δέν σημαίνει
ότι τους άποφεύγω. Όταν δώ, π.χ.,
μια ώρα για γυναίκα στο δρόμο, κοι-
τοστέκομαι και τί θαυμάζω. «Τί ώ-

ραίο πλάσμα!», λέω από μέσα μου.
Τη φτύνω καθώς περνά για να μη
την ματιάσω και την κυττάζω ως ο-
του γαθή έντελώς από μπρός μου.
Κι' ύστερα άρχίζω πάλι απ' την άρ-
χή, μ' άλλην γυναίκα.

Κρίμα, δέν είναι παρούσα ή κ. Κυ-
ριακού για να την ρωτήσω τότε κα-
τορθώνει και πηγαίνει σπίτι του ο
άντρας της.

Η σκέψις της συζύγου μου φέρνει
άσυναισθήτως στο νοῦ μια άλλη έ-
ρώτηση:

— Έρωτευθήκατε πολλές φορές
στη ζωή σας;

Ο Κυριακός μου άπαντά χωρίς δι-
σταγμό:

— Μιά φορά μόνο. Τόν καιρό που
αγάπησα τη γυναίκα μου. "Όλες οι
άλλες ήσαν κοροϊδίες...

Έρώτησις και άπάντησις είναι απ'
έκείνες που δέν επιδέχονται σχόλια.
Γι' αυτό και προχωρώ:

— Σκεφθήκατε ποτέ ν' αυτοκτονή-
σετε;

— Άστεία λέτε, δέν τρελλάθηκα
ακόμα.

— Έτυχε να φάτε ξύλο;

Ο Κυριακός γελά. Θυμάτε ένα έ-
πεισόδιο που του συνέβη στα νειάτα
του:

— "Όταν ήμουν 17 χρονών τσακώ-
θηκα ένα βράδυ με 16 μαγκλαράδες.
Την εξέλιξη του καυγά θα την μαν-
τεύετε: δεκαπέντε με δέκα με άπό
πάνω, κι' εγώ έδερνα έναν κάτω. Ού-
τε Ήρακλής να ήμουνα δέ θα μπο-
ρούσα να τ'α βγάλω πέρα. Εύτυχώς
οι χωροφύλακες με γλυτώσανε έγ-
καίρως.

— Έχετε πείσμονα χαρακτήρα; Μ'
άλλα λόγια είπατε ξεροκέφαλος;

— Ξεροκέφαλος λέει; Μά υπάρχει
πιο γερό κούτελο απ' το δικό μου
μέσα στην Αθήνα;

— Και τί άποδείξεις έχετε;

— Ένα γαΐδαρο...

— Ένα γαΐδαρο;

— Μάλιστα. Στά νειάτα μου κου-
τούλησα μια φορά μ' ένα γαΐδαρο,
και τόν άφησα 4 ώρες άναίσθητο...

— Κι' έσείς;

— Έγώ; Σέ πέντε λεπτά μέσα ή-
μουν έν τάξει, έτοιμος για νέα συ-
νάντηση.

Η συνέντευξις διακόπτεται απότο-
μως. Το Ποζελάκι σάν άνεμοστρόβι-
λος εισορμά μέσ' στο καμαρίνι: χα-
ριτωμένο και δροσερό όπως πάντο-
τε, αλλά παραμαυρισμένο απ' την
θάλασσα και τόν ήλιο. Μου άρπάζει
το συνομιλητή μου, για το νούμερο
«Η παλιά Αθήνα», που έκτελούν
μαζί.

Τους άκολουθώ με κίνδυνο — κα-
θώς δέν ξέρω καλά-καλά τ'α κατατό-
πια — να έμφανισθώ στη σκηνή.

— Η καρδιά σας είναι άπολύτως
ήσυχη αυτή τη στιγμή; ρωτώ τόν Κυ-
ριακό.

— Άπολύτως! μου φωνάζει. Οι μό-
νες γυναίκες που με έμπνέουν είναι
ή γυναίκα μου κι' οι δυό μου κόρες.
Ο όρίζων...

Δέν προφθαίνω ν' άκούσω το τέ-
λος της φράσεως. Ο Κυριακός είναι
ήδη επί σκηνής.

Τ'α χειροκροτήματα του κοινού
πνίγουν τις τελευταίες λέξεις...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Οι αύριανοί πρωταθληταί

Μέ τους άθλητάς του Πανελληνίου Γ.Σ.

Το γυναικείον τμήμα

— άρχισω το σημερινό σημείωμά
μου με την κίνηση του τμήματος
του γυναικείου άθλητισμού στίβου
του Πανελληνίου Συλλόγου.

Δέν θα είναι υπερβολή αν τονίσω ότι
η άρτία όργάνωσις αυτού του τμήματος
και το σύστημα που άκολουθεί για την
έκγύμναση των άθλητριών το κατατάσ-
σουν μεταξύ των καλλιτέρων της Ελλά-
δος.

Επί κεφαλής του βρίσκεται ή έκλε-
κτη γυμνάστρια, δις Θωμά, ή όποία ά-
ποτελεί μια άσφαλή έγγύηση για τη
μελλοντική του πρόοδο.

Μια που μιλούμε για γυναικείο άθλη-
τισμό στη σύγχρονη Ελλάδα, δέ θεωρώ
άσκοπο να δώσω μια πιο άνά-λυση εικό-
να της εξέλιξής του, παραλ-τοντας και
μερικές χρονολογίες που άποτελούν στα-
θμούς στην ιστορία του.

1891. Συντελείται το πρώτο βήμα χά-
ριν του γυναικείου άθλητισμού στην Έλ-
λάδα. Η Ένωσις των Έλληνίδων άπο-
φασίζει και ιδρύει στο Έκπαιδευτικό της
Τμήμα, ειδική Σχολή Γυμναστριών.

1902. Άποφασίζεται ή ίδρυσις πλη-
ρους γυμναστηρίου κατά το Σουηδικόν
πρότυπον.

1904. Το Άρσάκειο ιδρύει τρεις αλ-
θουσες Σουηδικής γυμναστικής.

1909. Η γυμναστική εισάγεται ως

Ο διευθυντής και προπονητής του Πα-
νελληνίου Γ. Σ. κ. Π. Κωνσταντινίδης.

μάθημα στα σχολεία του Κράτους και
για τ'α κορίτσια.

1926. Πραγματοποιείται ή πρώτη
γυναικεία επίδειξις. Η δημο-
σία αυτή εμφάνισις των άθλητριών μας
ίσως να όφείλεται και στις αποφάσεις
του 8ου Διεθνούς Άθλητικού Συνεδρίου
της Χάγης, που συνήλθε στις άρχές του
ιδίου έτους και περιέλαβε πέντε γυναι-
κεία άγωνίσματα στο πρόγραμμα των
Ολυμπιακών άγώνων.

Απ' το 1926 ως σήμερα, τ'α γεγονό-
τα που σχετίζονται με τον γυναικείο ά-

Ένα γιορδύ παλαιστών εις το μέσον οι άρχηγοί κ. κ. Παυλίδης και Πόρο-
λος με τόν Διευθυντή του Πανελληνίου κ. Κωνσταντινίδη.

Ολητισμό του τοπου μας είναι τόσα πολ-
λά, ώστε και μόνη ή άπαρίθμησή τους θα
έπιανε άρκετες σελίδες. Περιορίζομαι,
λοιπόν, άπλώς στο ν' αναφέρω, ότι παρ'
όλα τ'α έμπόδια που συνήντησε στο δρό-
μο του και την έθνητική ύποδοχή που
του έπεσφύλαξε μεγάλη μερίς της κοινω-
νίας, ο γυναικείος άθλητισμός τελικώς
έπεδλήθη και καλτημερινώς κερδίζει έδα-
φος.

Στο σημείο αυτό, κλείνω τη σύντομη
παρένθεση που άνοιξα και επανέρχομαι
στο γυναικείο τμήμα του Πανελληνίου
Συλλόγου.

Τ'α μέλη που το άπαρτίζουν δέν είναι
πολλά, έν τούτοις άποτελούν μια άρτία,
καλογυμνασμένη και ισχυρή ομάδα. Ά-
πόδειξις τούτου είναι ότι επ'ρωτεύσε-
στος πανελληνίους γυναικείους άγώνας.

Στους δρόμους ταχύτητος, 60 και 100
μέτρων, συγκαταλέγονται οι άθλήτριες:

Μπίσμπια, μια πρώτης τάξεως δρο-
μεύς μ' εξαιρετικές επιδόσεις.

Σαρίβαζεβάνη, μια απ' τις καλ-
λίτερες άθλήτριες του Πανελληνίου.

Φάροϋ, είναι προικισμένη με μαχη-
τικότητα και θέληση. Προϋποθέσεις που
θα βοηθήσουν πολύ την εξέλιξή της.

Τουάρδη, είναι άθλήτρια με πείρα
και με πολλά προσόντα.

Τσουκάτου, ένδεδειγμένη για
τους δρόμους ταχύτητος.

Σκάρλα, καλή και πολύμορφος ά-
θλήτρια.

Στα άλματα—μήκος και ύψος—δια-
κρίνονται αι εξής:

Λινάρδου, με πολύ ικανοποιητικές
επιδόσεις.

Κατσαχνιά, προικισμένη με προ-
σόντα που θα της εξασφαλίσουν μια κα-
λή εξέλιξη.

Μιχαηλίδου, μια από τις πιο γυ-
μνασμένες άθλήτριες του Πανελληνίου.

Παπασπύρου, μια πολύ καλή και
φιλότιμη άθλήτρια.

Εκτός απ' τ'α τέσσερα αυτά ονόματα,
συμμετέχουν με πολλές επιτυχίες και
στα άλματα αι δρομεύς ταχύτητος: Μπί-
σμπια, Τουάρδη και Σκάρλα.

Τέλος, στις ρίψεις—ακόντιον και δι-
σχο—μεταξύ των καλλιτέρων συγκατα-
λέγονται οι κάτωθι:

Δικαίου, εξαιρετική άθλήτρια με
σταθερές επιδόσεις και ωραιότατο παλμό.

Μιχαηλίδου, που επιδίδεται με
την αυτή επιτυχία τόσο στις ρίψεις όσο
και στα άλματα.

Ραυτοπούλου, άθλήτρια για την
όποια προβλέπεται λαμπρά εξέλιξις.

Καλοσγούρου, έν των καλλιτέ-
ρων άθλητριών του Πανελληνίου.

Μιχαλάκη, άθλήτρια, της όποια
ή έπιμονή θα παρουσίαση πολύ συντόμως

τά καλλίτερα αποτελέσματα.

Χαλᾶ, μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἐκλεκτὲς ἀθλήτριες τῆς γυναικείας ομάδος τοῦ Πανελληνίου.

Ἐκτός ἀπ' τὸν ἀθλητισμὸ στίβου, τὸ τμήμα τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας περιλαμβάνει πάντες ἀκόμη συγκροτήματα τὰ ὁποῖα ἐργάζονται ὑπὸ τὴν γενικήν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κωνσταντινίδου.

Ἰδιαίτερας μνείας δικαιούται τὸ τμήμα ἀθλητικῶν παιδιῶν, ποὺ διέπρεψε σὲ φετινὲς του συναντήσεις καὶ διακαίως θεωρεῖται ὡς τὸ ισχυρότερο συγκροτήμα τῶν Ἀθηνῶν.

— — —

Τὸ τμήμα ἀθλητικῶν παιδιῶν διαιρεῖται σὲ δύο ομάδες:

Μπάσκετ — μὴν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Σκυλογιάννη καὶ

Βόλλεϋ — μὴν, μὲ ἀρχηγὸ τὸν κ. Λεβαντινὸν.

Ἡ πρώτη ομάδα ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς ἐξῆς παίκτας:

Πανατζόπουλο, Κωστόπουλο, Φλώρο, Βάντζη, Χαμάρο, Γιαννιόπουλο, Σιδηρόπουλο καὶ Βίταλη.

Στὴ δευτέρα ομάδα συγκαταλέγονται οἱ κάτωθι ἀθληταί:

Νάσλας, Γερασιμίδης, Γιαμάνης, Οἰκονομίδης, Μανουηλίδης, Καμπούρης, Μπουκούρης καὶ Κωστόπουλος.

Ἰσχυρότατο εἶναι ἐπίσης τὸ τμήμα Πάλης τοῦ Πανελληνίου, μὲ ἀρχηγὸς τοὺς κ. κ. Μακρινάκη καὶ Σαλῆ καὶ μέλη τοὺς ἐξῆς ἀθλητάς:

Πολυχρονίου, Μάρκου, Καραβιάς, Πασχαλίδης, Χαριζάνος, Μαρνέρος, Ἀλιφραγκῆς, Τράτσης, Μποϊντᾶς, Τραγκάκης, Φωτῆρας, Παγώνης, Σαραφόπουλος, Χαλακατεδάκης, Λάλας, Στρατουδάκης, Τζοβανῆς καὶ Τζάμαλης.

Τὸ συγκροτήμα τῶν παλαιστών τοῦ Πανελληνίου κατώρθωσε πολλὰς φορές ὡς τώρα νὰ ἐπιβληθῇ σὲ διάφορες συναντήσεις ποὺ εἶχε καὶ νὰ ἔχη πάντοτε θαυμασιὰ ἐμφάνισιν σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας ποὺ ἔλαβε μέρος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι διαθέτει ἐκλεκτὰ στελέχη, μερικὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουν ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ φθάσουν στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν Ἑλληνικῶν παλαιστών.

Στὸ τμήμα Σκοποβολῆς, ὁ Σύλλογος τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας συγκαταλέγει μετὰ τῶν μελῶν του, καὶ τρεῖς ἐξαιρετικὸς πρωταθλητὰς, οἱ ὁποῖοι εἶναι συνάμα καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ σκοπευτικοῦ συγκροτήματος: τὸν Βῆχο, τὸν Στάθη καὶ τὸν Σπηλιωτόπουλο.

Καλοὶ σκοπεῖται εἶναι ἐπίσης οἱ: Σκρέκης, Δίποδας, Λοδᾶρος, Λεβαντῆς, Χούντρας, Φλώρος, Μπαλατζῆς καὶ Καραγιώργος.

Ἡ γυναικεία ομάδα σκοποβολῆς ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τὴν κ. Μαντζούρα. Μετὰ δὲ τῶν μελῶν τῆς, περιλαμβάνονται: ἡ κ. Στάθη καὶ οἱ δίδες Σπηλιωτοπούλου, Παπαγίου, Βόλχη καὶ Ἀλεξάνη.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τμήματος ἀντισφαίρισεως βρίσκεται ὁ κ. Χασιώτης. Ἡ ὁ-

μάς τοῦ τένις τοῦ Πανελληνίου ἀπαρτίζεται ἀπὸ πολλὰ ἱκανὰ στελέχη μετὰ τῶν ὁποίων πρωτεύουσα θέση κατέχει ὁ ἐξαιρετικὸς τεννίστας Ζηρίνης.

Τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ομάδος εἶναι τὰ ἐξῆς:

Χρυσοφίδης, Ζουλούρης, Χρυσάνθης, Τσιγλάκης, Ξανθοπουλίδης, Ἀλεπουδέλης, Μήλας καὶ Εὐστατιάδης.

Ἡ γυναικεία ομάδα ἀντισφαίρισεως περιλαμβάνει τὶς κυρίες Λαγάνη καὶ Σαμαρά καὶ τὶς δίδες Σταμούλη, Φραγκούλη, Κίλτογ, Μπαλατζῆ, Μαζαράκη, Ἀμπατζῆ, Ξανθοπουλίδου καὶ Λάσκαρη.

— — —

Ἐβδομο καὶ τελευταῖο τμήμα τοῦ

Μιὰ ομάδα πρωταθλητῶν τοῦ Πανελληνίου. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὸ δεξιὰ: Οἰκονομὸς Στυριδάκης, Βεργίνης, Καραβασίλης, Κωνσταντινίδης, διευθυντὴς τοῦ Πανελληνίου, Ἀνδρεόπουλος Πατερνάκης καὶ Μπούρλος.

Πανελληνίου εἶναι τῆς Σουηδικῆς Γυμναστικής. Τὸ τμήμα αὐτὸ δὲν ἔχει εἰδικὰ μέλη, ἀλλ' ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἀθλητὰς τῶν λοιπῶν τμημάτων.

Ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ γυμναστοῦ κ. Κωνσταντινίδου κατώρθωσε νὰ πρωτεύσῃ, ὅσες φορές ὁ Σ. Ε. Γ. Α. Σ. προεκήρυξε πρωτάθλημα Σουηδικῆς γυμναστικής.

Ἀν καὶ σκοπὸς τῆς ἐρευνῆς μου εἶναι ἡ παρακολούθησις τῆς κινήσεως τῶν ἐφήβων, ἐν τούτοις θὰ ἦταν μεγάλη παράλειψις εἰς τὴν ἀνέφερα καὶ τὰ ὄνόματα τῶν ἀθλητῶν τοῦ Πανελληνίου, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν σὲ πρωταθλητὰς.

Οἱ Μολυβδόπουλος καὶ Κακούρης, πρῶτον πρωταθλητὰς τῆς Ἑλληνικῆς σκοποβολῆς.

Οἱ Ἀνδρεόπουλος, ἄλτης ἐπὶ κοντῶ. Οἱ Ροζάκης καὶ Μπούρλος, πρωταθλητὰς τοῦ ὀβελίου εἰς μῆκος.

Οἱ Στυριδάκης, ἄλτης τριπλοῦ. Οἱ Σταυρίδης, δρομεὺς ταχύτητος.

Ὁ Δημητρίδης, Βαλκανιονίκης σφυροβόλος, μὲ τὴν ὑπέροχην ἐπίδοσιν τῶν 50 μ. 22.

Ὁ Πανατζῆς, πρωταθλητὴς τοῦ ὀβελίου εἰς ὕψος καὶ Βαλκανιονίκης κατὰ τοὺς περυσινὸς ἀγῶνας τοῦ Βουκουρεστίου.

Ὁ Πατερνάκης, πρωταθλητὴς ἄλλωτος τριπλοῦ καὶ μῆκους.

Ὁ Φλώρος, πρωταθλητὴς σφαιροβολίας καὶ σκοποβολίας.

Καὶ ὁ Κομάσος, πρωταθλητὴς τοῦ ὀβελίου εἰς μῆκος.

Ὁ Πανελλήνιος καταβάλλει σήμερον μιὰ τεραστίαν προσπάθειαν γιὰ νὰ τραβήξῃ στὸ στίβον ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρους νέους, οἱ ὁποῖοι γίνονται ἀσκόπων τὸν καιρὸ τοὺς στὰ καφενεῖα καὶ στοὺς δρόμους. Στὸ γυμναστήριό του ἀσχοῦνται καθημερινῶς περὶ τοὺς 150 ἐφήβους, τὶς δὲ Κυριακὰς ἄνω τῶν τριακοσίων.

Ἡ προσπάθεια, ὅμως, αὐτὴ προϋποθέτει ἔξοδα ποὺ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καλυφθοῦν ἀπ' τὸ Ταμεῖο τοῦ Συλλόγου. Μόνον γιὰ νερό, ὁ Πανελλήνιος πληρώνει μηνιαίως 1.000 δραχμὰς καὶ μισθοὺς προσωπικοῦ 9.000.

Ἄν θέλουμε, λοιπόν, ὁ ἀρχαιότερος ἀθλητικὸς Σύλλογος τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκπληρώσῃ ὀλοκληρωτικὰ τοὺς λαμπροὺς σκοποὺς ποὺ περιλαμβάνει στὸ πρόγραμμά του, πρέπει ὅπωςδήποτε τὸ Κράτος νὰ ἐρθῇ ἀρωγὸ στὸ ἔργο του.

Τὸ νέο γήπεδο, στὸ ὁποῖο θὰ μεταφερθῇ μετὰ λίγους μῆνες, θὰ εἶναι τέλειον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Οἱ ἀθληταὶ θὰ βρίσκουν κάθε δυνατὴ ἄνεσιν καὶ εὐκολίαν: στίβον ἐλαστικόν, ποικίλα σύνεργα γυμναστικῆς, ἀφθονο νερὸ γιὰ ντους κ. τ. λ. Τὰ πλεονεκτήματα, ὅμως, αὐτὰ τοῦ νέου γυμναστηρίου δὲν φθάνει μόνον νὰ ὑπάρχουν, πρέπει καὶ νὰ διατηρηθοῦν. Καί, δυστυχῶς, τὰ μέσα τοῦ Πανελληνίου εἶναι ἱσχνὰ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν νέα ἔξοδα. Ἡ Κρατικὴ, λοιπόν, βοήθεια εἶναι ἀπαραίτητη.

Κανεὶς δὲν ἀμφισβᾷ ὅτι θὰ παρασχεθῇ, ἰδίως, μάλιστα, ὅταν πρόκειται γιὰ ἓνα Σύλλογον, στὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ὁποῖου καταλέγονται ἔργα τὰ ὁποῖα ἀναμφισβητῶς συνέβαλαν στὴν προώθησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Φ. Π.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ ἀθληταὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Συλλόγου.

Σχολεῖον γοντείας

Εὐδυμογράφημα τοῦ Μπερνάρ Ζερβεζ

Ὁ Πιέρ Λεγκουβὲ ἔβαλε τὶς φωνές: — Γὰρ τὸ Θεό! Τί χάγια εἶν' αὐτὰ, ποὺ ἔχεις σήμερον; Τί σοὺ συμβαίνει;

Ὁ ἄλλος, αὐτὸς τοῦ ὁποῖου τὸ παρουσιαστικὸν τόσο εἶχε ξαφνιασῇ τὸν Πιέρ, ἦταν ὁ Ἀντρέ Φουρσέ. Χωρὶς νὰ πῇ λέξη ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ ἄφησε τὸν ἑαυτοῦ του νὰ πέσῃ βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου του. Πέρασαν ἀρχετὰ λεπτὰ μέσα σὲ μιὰ βαρετὰ σιωπῇ. Ὁ Ἀντρέ Φουρσέ θυθισμένος σὲ μιὰ ἄφατη λύπη, ἐμφύχο ἄγαλμα τοῦ πόνου, ἐνέπνεε τὴν συμπόνειαν σ' ὁποῖον τὸν ἐβλεπε.

— Ἐλα μὴν κἀνὴς ἔτσι, προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ὁ φίλος του. Σοὺ συμβαίνει τίποτε τὸ σοβαρὸ; Πές μου...

— Πάει πιά! Ὅλα τέλειωσαν! ἀναστενάξας βαρετὰ, τὸ «ἐμφύχο ἄγαλμα τοῦ πόνου».

Ὁ Πιέρ, ποὺ γινώριζε ἀρχετὰ καλὰ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του, σὰν νὰ ὑποψιάστηκε καὶ καὶ τὸν ρώτησε:

— Τίποτε ἡ Ζακελίν;

— Ναὶ ἡ Ζακελίν!... Πᾶνε πιά, ὅλα τέλειωσαν!... Δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά!... Οὐτὲ περιμένω νὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ... Κι' ὅμως ἐγὼ τὴν λατρεύω!... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως αὐτήν!... Ἡ εἰκόνα τῆς βρίσκεται διαρκῶς ἐμπρὸς μου!... Εἶμαι ἀρρωστος!... Ὑποφέρω!... Δὲν μπορῶ νὰ βάλω μπουνιὰ στὸ στόμα μου, καὶ τὰ μάτια μου δὲν τὰ σφαλνᾷ ὁ ὕπνος... Εἶναι ἀπελπισία!... Μέσοι σὲ δέκα μέρες, ἔχασα δώδεκα κιλά! Δὲν μπορεῖ νὰ διαστήσῃ περισσότερο αὐτὴ ἡ δουλειά!...

— Καὶ τῆς τὰ εἶπες ὅλα αὐτά; ρώτησε ὁ Πιέρ.

— Ναί!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ὅταν τῆς μίλησα, μοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ μ' ἓνα πονεμένο τόνον στὴν φωνή της, μοῦ εἶπε ἁπλῶς: «Φτώχῃ μου Ἀντρέ!»

Ὁ Πιέρ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Πραγματικὰ, τὸ πρῶγμα εἶναι σοβαρὸ, εἶπε σὲ λίγο.

— Τὰ βλέπεις!... Τὰ βλέπεις!... Οὐτὲ ἡ Ζακελίν μ' ἀγαπᾷ, οὐτὲ καμμιά ἄλλη κοπέλλα θὰ μ' ἀγαπήσῃ, σ' ὅλη μου τὴν ζωή.

— Εἶσαι τρελλός!... φώναξε ὁ Πιέρ Λεγκουβέ.

— Δὲν εἶναι τρέλλα, φίλε μου, εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια! Ποτέ, καμμιά γυναῖκα δὲν θὰ γυρίσῃ νὰ μὲ κυττάξῃ! Ὅχι μὴν ἐπιχειρῶ νὰ μὲ παρηγορήσῃς. Ναί, τὸ ἔξερα! Ὅχι μὴν πῇς ὅτι δὲν εἶμαι οὐτε κανέναν σακάτη οὐτε κανέναν μακοφτιαγμένον κι' ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι πρὸς ἀσχημοσύνη καὶ πρὸς ἀντιπαθητικὸν ἀπὸ μένα. Κι' ὅμως φίλε μου, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν φτάνει, στὴν ἐποχὴ μας, γιὰ νὰ ἔχῃ ἓνας ἄνδρας κατακτήσεις. Γιὰ νὰ ἀρῆσῃς σήμερον χρειάζεται καὶ ἄλλο, καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ προσδιορίσῃ, αὐτὸ ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν βαφτίσει «σέξ-ἀπὴλ»...

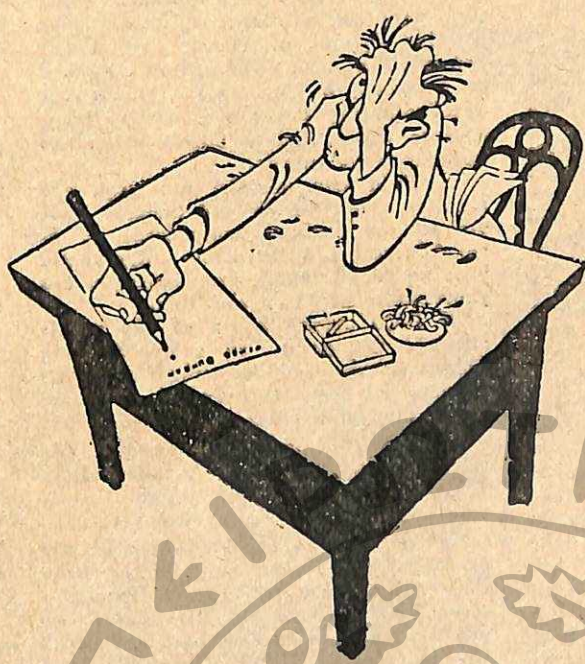
Ὁ Ἀντρέ Φουρσέ ἐξερρολύθη ἐπὶ πολὺ νὰ μιλᾷ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Κι' ὅταν κάποτε τελείωσε τὸ παράπονό του, ὁ Πιέρ ὤρμηκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ πῇ κι' αὐτὸς κατὰ.

— Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου Ἀντρέ, βλέπω στ' ἀλήθειαν ὅτι εἶσαι δυστυχισμένος, τὸ μόνο λοιπὸν ποὺ ἔχω νὰ σοὺ συστήσω εἶναι νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸν Λεντόρ καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῇς. Εἶμαι βέβαιος πὺς αὐτὸς κατὰ τὰς ἀπορροὺς καὶ κἀνὴν καὶ γιὰ σένα!...

— — —

Ὁ Λεντόρ, ὁ περίφημος Κλόντ Λεντόρ, ἀφοῦ ἐπὶ τριάντα ὀλόκληρα χρόνια εἶχε κατακτήσει ὅλες τὰς γυναικείας

Ἦταν βυθισμένος σ' ἄφατη λύπη

καρδιὰς τοῦ Παρισιῶ, κι' ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν φήμην μεγάλου ἀρίστου τοῦ θεάτρου, εἶχε ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν σκηνή, θέλοντας νὰ ἀφιερῶσιν τὸ ὑπόλοιπον χρόνιον τῆς ζωῆς του, γιὰ τὴν εὐτυχίαν ὅλων τῶν νεαρῶν ποὺ θάχαν τὴν ἀνάγκη του. Εἶχε ἀνοίξει λοιπόν, ἓνα σχολεῖον, ὅπου ὁ καθεὶς μπορούσε θαυμάσια νὰ μάθῃ τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὸ πὺς νὰ ἀποκτᾷ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς γοητείας.

Σ' αὐτὸν λοιπόν τὸν Κλόντ Λεντόρ, ἀπετάθη κι' ὁ Ἀντρέ Φουρσέ, ζητώντας του συμβουλὴν, γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ τόσο τὸν ἀπασχολοῦσε.

Ὅταν τοῦ διηγήθηκε τὴν τρομερὴν του ἱστορίαν, ὁ κ. Κλόντ, τὸν κτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγήθηκετε, κύριε, ὄχι μόνον δὲν με ἐκπληττουν διόλου, ἀλλὰ τὰ βρίσκω καὶ πολὺ, πολὺ λογικά!...

— Ἀλήθεια! ἔκανε λίγὸν σαρκισμένον ὁ Ἀντρέ.

— Φυσικά!... Ἐπεὶ ὅπως μοῦ παρου-

σιάζεστε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, δὲν βλέπω τὸ παραμικρὸν, στὴν ἐμφάνισίν σας, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ προσελκύσῃ μιὰ γυναῖκα. Πολὺ δὲ περισσότερο μιὰ νέα κοπέλλα. Γιατί, πρῶτα-πρῶτα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας τὸ πῶ, φορεῖτε ἓνα κοστούμι πολὺ κακοφτιαγμένο.

— Ὁ! Ἐξέρετε, κύριε Λεντόρ, ποτὲ δὲν ἔδωσα προσοχὴν στὸ ζήτημα τοῦ ντυσματοῦ μου. Εἶμαι πελάτης ἐνὸς ράφτη, ποὺ βρίσκεται στὴν γειτονίαν μου καὶ ποτέ μου δὲν προσέχω οὐτε τὸ ὕψος ποὺ μοῦ κόβει, οὐτε τὸ σχῆμα ποὺ μοῦ κάνει, εἶπε χαμογελώντας, κάπως θεδισμένα, ὁ Ἀντρέ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγαπητέ μου, σὰς συμβουλεύω νὰ ἀλλάξετε ράφτη ἢ τουλάχιστον νὰ ἀλλάξετε γειτονίαν. Πρέπει δὲ ἐπίσης, νὰ ἀλλάξετε γνώμην γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐμφανίσεως. Εἶναι βέβαιον γινώσκοντες ὅτι τὸ ῥάσο δὲν κάνει τὸν καλόμορφον, ἐν τούτοις εἶναι, ἐξ ἴσου σίγουρον ὅτι κάθε «σίκ» κύριος κρινεῖται ἀπὸ τοὺς ὡμούς τοῦ σακκατιῶν του... Ἐπὶ πλέον, εἰσεὶ ἀννοεῖτε καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς νόμους τοῦ δεσμάτος μιᾶς καλῆς γοητείας!...

— Ὁμολογῶ ὅτι τοὺς ἀγνοῶ, ἀγαπητέ κ. Λεντόρ.

— Τὸ βλέπω!... Καὶ ὅμως ἡ γοητεία εἶναι τὸ μόνον μας στολίδι, καὶ πρέπει κάθε ἄνδρας νὰ ξέρῃ νὰ κἀνὴν ἓναν ὥραϊον κόμπο στὴν γοητεία του. Ἐπὶ τοῦ ζήτηματος αὐτοῦ θὰ ὠφεληθῇτε πολὺ, παρακολουθώντας τὰ μαθήματά μου τῆς μόδας!...

— Μαθήματα μόδας!...

— Ναί!... Δὲν βρίσκετε καὶ σὲς ὅτι κάθε ἄνδρας πρέπει νὰ ξέρῃ τί χρώμα κάλτσες πρέπει νὰ φορέσῃ μὲ ριγὲς παντελόνι; καὶ τί μαντήλι νὰ δάλλῃ στὴν ταῖστὴν τοῦ καφέ σακκατιῶν του; Ἐπειτα ἔχετε νὰ μάθετε ἓνα σωρὸν πράγματα ἀκόμα. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ μιλάτε.

— Νὰ μιλάω; Μὰ ἔχω τελειώσει τὸ γυμνάσιον, καὶ πάντοτε, θυμάμαι, εἶχα ἀρσενὰ στὴν ἀνάγνωσιν!...

— Νομίζετε, φίλε μου, ὅτι ξέρετε νὰ μιλάτε, καὶ ὅμως ἀπαύστη. Πρέπει νὰ μάθετε νὰ μιλάτε μὲ φλόγα καὶ νὰ τονίζετε ἰδιαίτερος κάθε συλλαβή. Ἐπίσης πρέπει νὰ καλλιεργήσετε τὴν φωνή σας... Ὅχι σὰς τὰ μάθη ὅμως αὐτά, θὰ σας μάθω καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη!

— Ἐνῆμισιν μῆνα ἀργότερα ὁ Ἀντρέ Φουρσέ ἐπισκέφθηκε ξανά τὸν φίλον τοῦ Πιέρ Λεγκουβέ. Δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸς τὸν παλιὸν τοῦ φίλου, στὸ πρόσωπον τοῦ νέου ποὺ βρισκόταν ἐμπρὸς του. Ἐνας νέος ἄνθρωπος παρουσιαζόταν στὰ μάτια τοῦ, μὲ ὕψος Ρόμπερτ Τάινλερ.

— Ἀπίστευτον!... Ἀπίστευτον!... μοῦρ μοῦρῃς διαρκῶς ὁ Πιέρ, ποὺ δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ συνέλθῃ.

Πέρασε κάμποσον ὥρα καὶ τέλος κατὰ φερε νὰ ρωτήσῃ τὸν φίλον του:

— Φαντάζομαι πὺς τώρα πιά, τὸ κορίτσι σου θὰ σὲ λατρεύῃ!...

— Τὸ κορίτσι μου; ἔκανε ὁ ἄλλος ἀπορώνας. Ποῖο κορίτσι μου; Ἡ Σούζη ἢ ἡ Ἐλεν;

— Γιὰ τὴν Ζακελίν σὲ ρωτῶ.

— Τὴν Ζακελίν; Ποιὰ Ζακελίν;

Καὶ ὁ Ἀντρέ Φουρσέ ἀποκατέθηκε τὸν φίλον τοῦ ἀφώνοντάς τον κατάπληκτον γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν μαθημάτων του στὸ σχολεῖον γοητείας!

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΕΖ

Προηγούμενα:

Η περιφημη αδελφή Ρόζα Σκαρλάττι γνωρίζεται μία μέρα μ' έναν νέο, τον Άλμπερτο Ιλάριο, ο οποίος την ερωτεύεται τρελλά και της ζητεί να γίνει γυναίκα του. Η Ρόζα ανταποκρίνεται στο αίτημά του αλλά συγκρατείται και του μνησά με τον Ντανιέλε Κόρντα— με τον οποίο την συνδέει μία άδολη και ελκρινής φιλία— ότι είναι παντρεμένη και ότι δεν πρέπει να την ξαναδύ.

Ο σύζυγος της Ρόζας, ο Πατρίτσιο Αστόρι, την έχει εγκαταλείψει εδώ και πέντε χρόνια όποτε ανέχθηκε στην Βραζιλία και δεν έμαθε πια κανείς νέα του. Είχαν παντρευτεί πριν από καμιά δεκαριά χρόνια από φλογερό έρωτα, αλλά ο Πατρίτσιο, ένας άνδρας γοητευτικός, άπειρος, άστατος και άσυνειδήτος, αφού έκανε τη Ρόζα να υποφέρει πολύ με τις ιδιοτροπίες του, την άφησε κι' έφυγε.

Το ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Μία μέρα έρχεται ειδήσεις ότι ο Πατρίτσιο πέθανε στην Βραζιλία και η Ρόζα άρραβωνιάζεται με τον Άλμπερτο Ιλάριο, στο θαυμάσιο αγρόκτημά του στο Βενέτο, όπου είχε πάει για να γνωρίσει την μητέρα του και την αδελφή του. Επιστρέφοντας σπίτι της βρίσκει εκεί τον Πατρίτσιο, ο οποίος είχε διαδώσει ψέμματα ότι πέθανε για να' αποφύγει τους δανειστές του και τώρα επέστρεψε στην Ιταλία άρρωστος και έλευνος.

Η Ρόζα σε μία στιγμή αδυναμίας και οίκτου εγκαταλείπεται στα χέρια του. Αποφεύγει να συναντήσει τον Άλμπερτο και αποφασίζει να εξαφανιστεί από τη ζωή του χωρίς καμιά δικαιολογία.

Τον συναντά όμως στη δεξίωση της φίλης της Αντέλας Μορέλλι. Εκείνος της μιλά προσβολικά, δι' όμως σε λίγο έρχεται ο σύζυγος της Ρόζας που μοιάζει μάλλον με φάντασμα παρά με άνθρωπο, ο Άλμπερτο νοιώθει την αυτοθυσία της Ρόζας και φεύγει κυριευμένος από άπεραγο έρωτα και οίκτο συγχρόνως γι' αυτήν.

Η Ρόζα παρακολουθεί μία μέρα τον Πατρίτσιο για να δει πού πάει και για να τον βοηθήσει περισσότερο κι' ανακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μία γυναίκα με την οποία έχει αποκτήσει ένα χαριτωμένο παιδί, τον Πάτ.

Η Ρόζα συζητά ήρεμα με την γυναίκα, της υπόσχεται να τους βοηθήσει βλέποντας την φτώχεια στην οποία βρίσκονται και πηγαίνει στον Πάτ ένα θαυμάσιο καρβάκι όπως την παρακάλεσε.

Υστερα ζητά από τον τραπέζιτη Αλβίνα Μελιόρε, φίλο της Αντέλας Μορέλλι να βρει μια δουλειά για τον Πατρίτσιο. Ο Μελιόρε της το υπόσχεται.

Μία μέρα η Στέλλα, η γυναίκα με την οποία συζητά ο Πατρίτσιο, έρχεται στην Ρόζα και της αναγγέλει ότι ο Πατρίτσιο είναι βαρύντως άρρωστος. Πηγαίνουν οι δύο στο σπίτι, αλλά εκεί βρίσκουν νεκρό τον Πατρίτσιο. Η Ρόζα φροντίζει για όλα τα απαιτούμενα και μετά την κηδεία παίρνει την Στέλλα και τον Πάτ μαζί της.

Εν τώ μεταξύ, σε ένα δυό κονσέρτα που δίνει, μάταια περιμένει να φανεί ο Άλμπερτο, ο οποίος άσφαλώς θα το έλεγε στις εφημερίδες.

Η Αντέλλα Μορέλλι επισκέπτεται τη Ρόζα, την συμβουλεύει να γράψει στον Άλμπερτο ότι ο άνδρας της πέθανε, άλλως θα του το γράψει εκείνη.

Η Ρόζα αποφασίζει να του γράψει αλλά ύστερα διστάζει και τέλος στέλλει ένα γράμμα στην αδελφή του Άλμπερτο Τερεζίτα παρακαλώντας την να ειδοποιήσει τον αδελφό της ότι θέλει να τον ιδεί.

Η Ρόζα επιστρέφοντας από μία συναυλία στη Τζένοβα φέρνει στον Πάτ ένα αυτοκίνητάκι με πυροσβεστές όπως του είχε υποσχεθεί.

180N

Ακριβώς, την παραμονή, στην Τζένοβα είχε θυμηθεί την υπόσχεση που είχε δώσει στον Πάτ, και βγήκε για να

γοράσει ένα πυροσβεστικό αυτοκίνητο. Το βρήκε επί τέλους, πολύ όμορφο, με σκάλα αυτόματη και με μικροσκοπικούς πυροσβεστές που μπορούσαν να αφαιρεθούν και να ξανατοποθετηθούν πάλι μέσα. Οι πυροσβεστές, ωραιότατοι, ντυμένοι στο κόκκινο με χρυσό κράνος και κουμπιά και επωμίδες επίσης χρυσές, έμοιαζαν σαν στρατηγούς. Και η Ρόζα ένοιωσε κάποια ανάκουψη σκεπτόμενη τόσο θα χαιρόταν ο Πάτ.

Επί μία εβδομάδα περίμενε την απάντηση της Τερεζίτας ή την επίσκεψη του Άλμπερτο: κανείς δεν είχε γράψει, κανείς δεν είχε τηλεφωνήσει, κανείς δεν είχε έλθει... Αυτή η σύντομη θεατρική σαιζόν, δέκα μέρες συνολικά, της είχε φανεί ατελείωτη και έννευριστικά μονότονη.

Πολλές φορές είχε τραγουδήσει χωρίς να προσέχει σ' αυτά που έλεγε, σαν αυτόματο: το μουσικό της ένστικτο, ή θαυμασία μνήμη της της επέτρεπαν να το κάνει αυτό χωρίς λάθη ή απότομες διακοπές. Το βράδυ της μεταδόσεως από το ραδιόφωνο, είχε τραγουδήσει με φωνή που την έκαναν ακόμη πιο εξάισια ή εσωτερική ανησυχία, ο θαυμάσιος παλμός της καρδιάς.

«Είπε αδύνατο να μη μ' ακούει εκείνος! Είπε αδύνατο να μην έλθει!»

Ο Άλμπερτο δεν είχε έλθει. «Ηλπίζε, επιστρέφοντας στο σπίτι να βρή ένα γράμμα της Τερεζίτας. Τίποτα. Γιατί η Τερεζίτα δεν της απαντούσε; Είχε ίσως παράπονα έναντίον της, όπως και όλοι, στο μεγάλο σπίτι του δάσους; Κανείς δεν την είχε συγχωρήσει και για να πιάσουν να την μισούν την είχαν εχθράσει.

Τηλεφώνησε στον Κόρντα:

— «Θέλα τόσο πολύ να σ' δώ, Ντανιέλε, μ' άποψε είμαι κουρασμένη και θ' πέσω να κοιμηθώ εύθους μετά το δείπνο! Θέλετε να φάμε αύριο μαζί; ... Εύχαριστώ, ναι, θ' έλθω. Τηλεφωνήστε μου αύριο που θ' συναντηθούμε. Ναι, όλα καλά. Αν δεν ήταν αυτός ο άπαισιος καιρός! Δεν μπορώ πια να υποφέρω τη θροχή, Ντανιέλε.

Η Στέλλα είχε ακούσει, καθώς διευθετούσε τα πράγματα που είχε βγάλει από την βαλίτσα, την παρατεταμένη τηλεφωνική συνομιλία. «Όπως και ο Ντανιέλε από μακριά, στην άλλη άκρη του σύρματος, έτσι και η Στέλλα είχε νοιώσει στη φωνή της Ρόζας έναν παλμό απελπισμένης πικρίας. Διαισθάνθηκε έξαφνα, όπως μπορούν να διαισθανθούν σε παρόμοιες περιπτώσεις μονάχα οι γυναίκες, διαισθάνθηκε ότι αν ο Ντανιέλε, αγαπούσε φυσικά την Ρόζα,

μου έλαξεν η Μοίρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ζα, η Ρόζα δεν ένοιωσε για κείνον παρά μία απλή, ελκρινή και γεμάτη έμπιστοσύνη, άδελφική συμπάθεια. Έξαφνα, από άκαθόριστους λόγους, από μία μυστηριώδη αποκάλυψη, η Στέλλα ένοιωσε την θεοαιότητα ότι η Ρόζα ήταν άπεραντα δυστυχισμένη.

Η Ρόζα δειπνήσε μόνη όπως πάντα. Στάθηκε άνώφελη ή έπιμονή της από την πρώτη μέρα για να καθύπναι στο τραπέζι της ή Στέλλα και ο Πάτ. Η Στέλλα είχε παρακαλέσει σε ικλαίνοντας, από την πρώτη μέρα, να την άφήσει να τρώη με τον Πάτ στο τραπέζι του δωματίου των που συγκοινωνούσε με την κουζίνα. Και η Ρόζα είχε καταλάβει και το είχε έπιτρέψει.

— Είμαι κουρασμένη και κρυώνω, Μαργαρίτα. Τώρα πάω να κοιμηθώ. Υστερα θ' σημάγω να μ' φέρης λίγα ξύλα στη υόμπα.

— Ν' σ' φέρω άμέσως, κυρία; — Όχι, πρώτα θ' απλαγιάσω: ή δ' η μ' φαίνεται ότι το δωμάτιο ζεστάθηκε λίγο. Δεν τηλεφώνησε κανείς, Μαργαρίτα, έκτος από τον Κόρντα και την κυρία Ρόζα; Είσαι θεθαία, ότι δεν τηλεφώνησε κανείς; — Κανείς, κυρία. Θυμήθηκε ότι είχε ήδη κάνει το ίδιο έρώτημα, μόλις είχε έλθει. Κοκκίνισε.

Όταν πλάγιασε, σήμανε το κουδούνι για τα ξύλα. Τά έφερε ή Στέλλα και γονάτισε μπροστά στο τζάκι. Η γυναίκα σιωπούσε σκυφή, άφοσιωμένη στη δουλειά της. Όταν σηκώθηκε, η Ρόζα την ρώτησε με γλυκύτητα: — Στέλλα, ή ζωή ήταν σκληρή για σένα, δεν είν' έτσι; Άκόμη και πριν συναντήσης τον Πατρίτσιο; — Η Στέλλα πλησίασε στο κρεβάτι, άργά, σιωπηλά. Στάθηκε όρθια κοντά στην Ρόζα που ήταν πλαγισμένη. Μίλησε χωρίς να την κυττάξει.

Παρατηρούσε την κουβέρτα του κρεβατιού, ένα σκέπασμα μοντέρνο γεμάτο άραβουργήματα σε χλωμούς χρωματισμούς.

— Η μητέρα μου ήταν μοδίστα, στη Νεάπολη. Πήγαινε στα θέατρα για να διορθώνη τα φορέματα των άρτιστών. Εγώ πήγαινα συχνά μαζί της

δεν ξανάβρε πια. Έγώ και ή μητέρα μου δεν μαγειρεύαμε ποτέ, δεν καθόμασταν ποτέ σ' ένα τραπέζι: τρώγαμε ψωμί και καρδιά στα θέατρα. Έγώ άρχισα να παίζω ρόλους κομπάρσας. Μία φορά έπαίξα τον ρόλο του μωρού της «Μπαττερφλάυ» και ή πριμαντόνα είχε γίνει έξω φρενών γιατί δεν είχα ήσυχία. — Υστερα μ' έμαθαν να χορεύω, γιατί ήμουν χαριτωμένη και αρκετά έξυπνη επίσης. Πείνασα πολύ εκείνο τον καιρό.

Η μητέρα μου ήταν τίμια, με παρακολουθούσε, μ' έδερνε όταν είχε υποψίες για τη διαγωγή μου. Όταν πέθανε έκανα ότι ήθελα, είχα φίλους π' ο ή τουλάχιστον πλήρωναν το φαγητό μου. Μολταταύτα, δεν ήμουν εύχαριστη μένη, ξέρετε. Είχα κάποτε κι' ένα φίλο πλούσιο, προτού συναντήσω τον Πατρίτσιο... Τότε ήμουν καλά. Υστερα ήλθε ή κ' είν' ος, και άρχισαν οι πραγματικές μου συμφορές.

Η γυναίκα σιωπούσε. Ήταν άνωφελος να μιλήσει για τον καιρό που έζησε μαζί του: ή Ρόζα τον ήξερε και μπορούσε να συμπεράνει. Όρθια, με το πηγούνι άκουμπισμένο σχεδόν στο στήθος, με τα μάτια καρφωμένα στα άραβουργήματα της κουβέρτας, φαινόταν πως ή γυναίκα περίμενε να κριθή από έναν μυστηριώδη δικαστή.

— Αυτή λοιπόν είν' ή ιστορία της Στέλλας, είπε ή Ρόζα με γλυκύτητα, μισοκλείνοντας σκεφτική τα μάτια.

Της έτεινε το χέρι της. Η Στέλλα έσκυψε, γονάτισε κοντά στο κρεβάτι. Καθώς ήταν μαζεμένη επάνω στο χαλί, κρατώντας πάντα σφιχτά μέσα στα χέρια της το χέρι της Ρόζας έμοιαζε με μία μικρούλα ταπεινή σκιάβα έμπρός σε μία μεγαλόψυχη θεότητα. Ψιθύρισε: — Μή μ' εγκαταλείψετε... Δεν ξέρω τί να κάνω. Γι' αγάπη του Πάτ. Μή

«Πόσο μεγάλη είναι ή ζωή, σκεφτόταν ή Ρόζα, με τα μάτια μισοκλειστά».

γιατί δεν είχε κανένα να μ' έμπιστευτεί. Μου άρεσαν οι άρτίστες, πρό πάντων της όπερέτας που φορούσαν τουαλέτες κεντημένες με χάνδρες. Έγώ έπαιρνα κρυφά μερικές χάντρες... μ' άρεσαν τόσο πολύ! Και τις έφερνα στο σπίτι μου, ένα σκοτεινό και κρύο δωμάτιο όπου καμιά φορά έρχόταν να μ' άρει ένας άνδρας, ο πατέρας μου. Υστερα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

μού πάρετε τον Πάτ!

Η Ρόζα έκανε ζωηρά ένα άρνητικό νεύμα με το κεφάλι της. "Εξαφνα η Στέλλα αντίληφθηκε ότι τα έξαισια σμαράγδινα μάτια ήταν γεμάτα δάκρυα. Η Ρόζα δεν άντεχε πια να τα συγκρατήσει."

—Εγώ δεν ξέρω, είπε η Στέλλα με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση. "Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω... Μά θα ήθελα να μην κλαίτε, θά ήθελα να μην υποφέρετε!"

Η Ρόζα σιωπούσε. Τα δάκρυα κυλούσαν άργα στο πρόσωπό της, ανέβαινον από την ταπεινωμένη και εγκαταλελειμμένη καρδιά της. Κατάρθωσε να πή τέλος, χαμηλόφωνα:

—Καληνύχτα, Στέλλα. Σ' ευχαριστώ που ήλθες εδώ. Τώρα πήγαινε κι' εσύ να κοιμηθείς. Καληνύχτα Στέλλα.

"Εμεινε ώρα πολλή με σβυσμένη τη λάμπα, κυττάζοντας το τζάκι που έρριχνε τις φλόγινές του άνταύγειες σ' όλο το δωμάτιο. Θυμόταν το μεγάλο τζάκι του πατρικού της σπιτιού, όπου τραγουδούσε μικρούλα, τα πρώτα τραγούδια της, με μία φωνή που ήταν καταπληκτική από τότε ήδη: ένα σπιτί μεγάλο και ανοιχτόκαρδο με τζάκια σ' όλα τα δωμάτια και όμορφα έπιπλα. Πόσο μεγάλη είχε η ζωή! Και μπορεί κάποτε να είναι και όμορφη ακόμα..."

Ρόζα και Σύμπιλλα

—Κυττάζεις, σε παρακαλώ, αν ήλθε το ταχυδρομείο, Μαργαρίτα;

Το πρωινό ήταν εροχερό, κρύο, χειμωνιάτικο σχεδόν. Η Ρόζα έμεινε στο κρεβάτι περισσότερο από το συνηθισμένο, ενώ ο Πάτ της κρατούσε συντροφιά, με το πυροσβεστικό του αυτοκίνητο, παίζοντας σιωπηλά επάνω στο χαλί. Το παιδάκι έμοιαζε της μητέρας του μόνο χωρίς στα όμορφα μαύρα μαλλιά του και στην παρατεταμένη αυτή σιωπή του. Πώς θα μπορούσε η Ρόζα να εγκαταλείψει την γυναίκα και το παιδί, ή και μόνο τη γυναίκα έστω;

Τα ξάστερα μάτια του Πάτ, την κυττούσαν, με θαύματα της Ικεσία, τα μάτια του Πατρίτσιου, ζητώντας οίκο και αγάπη γι' αυτούς που εκείνος είχε εγκαταλείψει.

Δεν έφτασε το αναμενόμενο γράμμα ούτε με το μεσημέρινο ταχυδρομείο.

Η Ρόζα αναρωτιόταν γιατί άραγε δεν της έγραψε η Τερεζίτα. Δεν ήξερε τί να σκεφθεί. "Ίσως να είχε χαθεί το γράμμα;" Η μήπως η Τερεζίτα είχε γράψει στη Τζένοβα και το γράμμα έφθασε μετά την αναχώρησή της; Σκέφθηκε να τηλεφωνήσει στο ξενοδοχείο της Τζένοβα. Σκέφθηκε ύστερα να τηλεφωνήσει το απόγευμα στην ίδια την Τερεζίτα.

Ανατρίχιαζε σε κάθε τηλεφώνημα. Ανατρίχιασε όταν άκουσε να χτυπά το κουδούνι της πόρτας και

περίμενε, χωρίς ν' αναπνεύσει σχεδόν, καθώς τα βήματα της Μαργαρίτας πλησίαζαν στον διάδρομο.

—Κυρία, είναι μία δεσποινίς που θέλει να σας μιλήσει.

—Ας περάσει, είπε η Ρόζα. Δεν ρώτησε ποιά είναι. Σκεφτόταν την Τερεζίτα με το παιδιαστικό πρόσωπό της.

Δεν ήταν η Τερεζίτα.

Η Ρόζα σηκώθηκε, έκπληκτη. Δεν αναγνώρισε άμέσως την κοπέλλα που παρουσιάστηκε στο κατώφλι: φορούσε ένα αδιάδροχο από λελοδο μπλε κι' ένα μπερεδάκι μπλε συγκρατούσε τα άτιθασσα μαλλιά της. Ήταν χλωμή και φαινόταν αδιναιτισμένη: γι' αυτό ίσως η Ρόζα δεν ανέγνωρισε άμέσως την Σύμπιλλα.

Βλέποντας ότι η κοπέλλα έμενε ακίνητη, από μία παράξενη δειλία, η Ρόζα κατάρθωσε να πή με ευγένεια:

—Καθίστε, δεσποινίς. Πλησιάστε.

Ήταν τόσο παράξενη η δειλία αυτή στην περήφανη Σύμπιλλα που είχε γνωρίσει το καλοκαίρι η Ρόζα. Δίσταζε να προχωρήσει ή όχι. Κάθισε μονάχα αφού κάθισε η Ρόζα. Τώρα βρίσκονταν αντιμέτωπες και κυττάζονταν.

Η Ρόζα είχε νοιώσει τότε έκπληξη ώστε δεν μπόρεσε να σκεφθεί τον λόγο της απροσδόκητης αυτής επίσκεψης. "Ίσως πάλι να μην ήθελε να τον σκεφθεί." Η Σύμπιλλα θα μιλούσε στο τέλος.

Και όμως αναγκάστηκε η ίδια να ρωτήσει πρώτη, ύστερα από μία παρατεταμένη σιωπή.

—Ηλθατε με αυτόκίνητο;

Η Σύμπιλλα, άπληστη με φωνή σχεδόν χαμηλή.

—Όχι, με το τραίνο. Σήμερα το πρωί ήταν πολύ δούλη.

—Εξαφνα η Ρόζα ένοιωσε το συναίσθημα ότι κάτι θαυρό και ζεστό πλάκωνε το στήθος της: σαν ένα μεγάλο χέρι που ήθελε να την πνίξει. "Όταν το χέρι άποσπάστηκε από πάνω της, της έμεινε ένας πόνος δέυς, φυσικός, που λίγο έλειψε να την κάνει να φωνάξει."

Και άμέσως σκέφθηκε: «Πρέπει να τα περιμένω όλα, πρέπει να τα υποφέρω όλα».

Η Σύμπιλλα είπε ήρεμα:

—Η Τερεζίτα ξέρετε ότι ήλθα. Ο 'Αλμπέρτο όχι. Σ' εκείνον θα το πω ύστερα. Η Τερεζίτα ήθελε να σας γράψει, αλλά δεν ήξερε καλά τί να σας γράψει. Εγώ της είπα ότι ήταν ανώφελο να σας γράψει, αφού είχαν αποφασίσει να σας επισκεφθώ.

Η Ρόζα σιωπούσε. Ο πόνος στο στήθος ήταν πάντα τόσο δυνατός που την έμπόδιζε να μιλήσει. "Αν επιχειρούσε να μιλήσει, ίσως θα ούρλιαζε."

Θυμήθηκε ότι φοβόταν την Σύμπιλλα εύθες από την πρώτη μέρα που γνωρίστηκαν. Θυμήθηκε την μαύρη γάτα. Ανατρίχιασε. Αντίληφθηκε ότι είχε σκεφθεί άμέσως πως η κοπέλλα αυτή θα της έφερνε δυστυχία. Απότομα, ο πόνος στο στήθος έπαυσε, εξαφνικά, αφήνοντάς την ψυχρή, και ανάσπλητη. Ναι, μπορούσε τώρα

να μιλήσει. Έπρεπε να μιλήσει.

Ρώτησε με φωνή υπόκοψη, άχρωμη που δεν έμοιαζε με τη δική της: —Θά παντρευθείτε τον 'Αλμπέρτο; Η νέα κοπέλλα δεν άπλητησε άμέσως. Η Ρόζα είδε ότι ήταν πολύ χλωμή. Τα μαύρα της μάτια έμοιαζαν τώρα θολά σαν να είχαν κωθή σ' έναν κύκλο σκιών που μείωνε τη λάμψη τους. Το νεανικό πρόσωπο είχε χάσει την θριαμβευτική φρεσκάδα του, και ήταν ίσως λιγώτερο όμορφο.

—Αν η κοπέλλα την είχε νικήσει, τί είδους νίκη ήταν αυτή; Και γιατί είχε έλθει εδώ, αν είχε νικήσει; Για να γελάσει μαζί της;

Μά η Σύμπιλλα δεν γελούσε. Δεν είχε ακόμη χαμογελάσει από την στιγμή που μπήκε. Κατάρθωσε να πή τέλος με την ίδια ήρεμη φωνή που μόλις άκουόταν.

—Ήξερα ότι όλα είχαν τελειώσει ανάμεσα σε σας και τον 'Αλμπέρτο. Εγώ τον αγαπούσα πάντοτε, από μικρή, και υπέφερα τρομερά όταν εκείνος έρωτεύθηκε εσάς. "Οχι ότι είχα ελπίδες πριν." Ηλπισα μονάχα άργότερα, πριν από λίγους μήνες, όταν εκείνος γύρισε. Δεν μπορούσα ν' άποσπασθώ από κοντά του. "Ήθελα να τον παρηγορήσω." Ήθελα να τον βοηθήσω να ξεχάσει...

Η Ρόζα σιωπούσε. Τώρα είχε καταλάβει. Η Σύμπιλλα συνέχισε με την ίδια φωνή:

—Ημουν πάντα μαζί του κι' εκείνος δεν μ' έδιωχνε. Δεν μπορούσε να υποκριθί ότι με αγαπά, αλλά δεν μ' έδιωχνε κι' αυτό ήταν αρκετό για μένα. Μου έφθανε να μην του είμαι βαρετή. Μία νύχτα πήγα στο δωμάτιό του, μία νύχτα που η Τερεζίτα έλειπε. "Υστερα πήγαμε μερικές μέρες μαζί στη Νίκαια, τον περασμένο μήνα."

Υστερα από μία σιωπή, η νέα είπε κυττάζοντας την Ρόζα μ' ένα βλέμμα θαυρό, χωρίς λάμψη:

—Είπε ότι θα με παντρευτεί.

Η Ρόζα είχε ανακινήσει την ψυχραιμία της. Αισθανόταν μάλιστα εξαιρετικά ήρεμο τον έαυτό της. Είπε:

—Έχει καλώς. Δεν καταλαβαίνω τότε γιατί ποιο λόγο ήλθατε να με δείτε.

—Η Τερεζίτα μου έδωσε να διαβάσω την επιστολή σας. Εγώ είπα στον 'Αλμπέρτο ότι τώρα, έσεις έλθετε ελεύθερη, αλλά δεν του είπα ότι θέλετε να τον ξαναδητέ. "Ήλθα να σας πω... ήλθα να σας παρακαλέσω να μην ξαναδητέ τον 'Αλμπέρτο."

—Κανείς δεν μπορεί να μ' έμποδίσει να τον ξαναδώ, είπε η Ρόζα ήρεμα.

Απότομα, τα μάτια της νέας κοπέλλας γέμισαν δάκρυα.

Σε μία άλλη περίπτωση η Σύμπιλλα θ' αντιδρούσε με όλη την περήφανη ένεργητικότητα της. Είχε μιλήσει την Ρόζα από την πρώτη μέρα. Ακόμη και τώρα την μισούσε, αλλά φοβόταν. Αυτό που είχε κάνει—να παραδοθεί στον 'Αλμπέρτο—ήταν ίσως ένα σφάλμα, ένα τρομερό σφάλμα. Είχε πιστέψει ότι έτσι τον δέσμευε αναπόσπαστα μαζί της: και όμως, κουρασμένος από την νεανική όμορφιά της, ο 'Αλμπέρτο θά εναγύριζε ίσως στην Ρόζα που αγαπούσε, κι' αυτή, η Σύμπιλλα, θά τον έχανε για πάντα. Ήταν ανώφελο ν' αντιδράσει με υπερηφάνεια και ύπεροψία. Η Ρόζα είχε όλα τα πλεο-

νεκτήματα. Αυτή, η Σύμπιλλα, έπρεπε μονάχα να ταπεινωθεί και να ίκετεύσει.

—Κανείς δεν μπορεί να σας έμποδίσει να τον ξαναδητέ, το ξέρω. Δεν θά είμαι θέβαια εγώ εκείνη που θά μπορέσει να σας έμποδίσει. Δεν ήλθα για να σας έμποδίσω. Ήλθα για να σας παρακαλέσω, μονάχα. Έσεις δεν ξέρετε. Δεν είχα παρακαλέσει ποτέ κανένα, εγώ, δεν είχα την ανάγκη κανενός. Τώρα είναι άλλο πράγμα. Δεν μπορώ να άπαρηγοώ τον 'Αλμπέρτο. Όλη μου η ζωή καταστρέφεται, αν τον χωρισθώ. Είνε ο π ρ ω τ ο ς άνδρας στην ζωή μου, ο μ ο υ ς άνδρας.

Η φωνή της Σύμπιλλα έτρεμε, πνιγόταν. Η Ρόζα είπε, κυττάζοντας την νέα κοπέλλα με μικρό χαμόγελο.

—Τί μ' ένδιαφέρει έμένα αυτό; "Αν η ζωή σας καταστρέφεται, τόσο το χειρότερο για σας: έσεις το θελήσατε. Έπρεπε να το σκεφθείτε. Και η δική μου ζωή είναι κατεστραμμένη, αλλά εγώ δεν ζητώ τον οίκο κανενός."

—Δεν είναι το ίδιο πράγμα, είπε η Σύμπιλλα με αγωνία. Είναι διαφορετικό. Ο 'Αλμπέρτο δεν υπήρξε ο μοναδικός σας έρωας, κυρία. Ο 'Αλμπέρτο είναι ένα μ ε ρ ο ς της ζωής σας, αλλά για μένα είναι ο λ ο κ λ η ρ η η ζωή. Έσεις ζήσατε τη ζωή σας, αφήστε με να ζήσω κι' εγώ τη δική μου!

Η Ρόζα έσφιγγε σπασμωδικά το ένα χέρι της με το άλλο:

—Αν έσεις ήλθατε να μου ζητήσετε αυτό το πράγμα, να με παρακαλέσετε, αυτό σημαίνει ότι δεν έχετε πεποίθηση στον έαυτό σας. Έσεις νομίζετε ότι κατηγορώ τον 'Αλμπέρτο; "Η σκεπτεύετε μήπως να τον κατηγορήσετε έσεις; "Αν υποστηρίζετε ότι ο 'Αλμπέρτο έχει καθήκοντα απέναντί σας, δεν φαντάζομαι να είσθε τόσο παιδί, ώστε να πιστέψτε ότι πρέπει να θυσιάσετε για σας."

—Δεν κατηγορώ κανένα, είπε η κοπέλλα ήρεμα, σχεδόν με γλυκύτητα:

Δεν σας ζητώ να κατηγορήσετε τον 'Αλμπέρτο για να έχω εγώ κάποιο πλεονέκτημα. Δεν έπιθυμώ να θυσιάσει ο 'Αλμπέρτο για μένα.

Μου φαίνεται μόνο ότι μία μέρα θά είναι εύχρηστη μένα να ζή μαζί μου. Τον αγαπούσα, ανέκαθεν. Τον καταλαβαίνω, ανέκαθεν τον καταλαβαίνα, πάντοτε. Δεν του ζήτησα τίποτα, και του έδωσα το πάλι. Ακόμη και τώρα δεν του ζητώ τίποτα. Δεν μιλάω για καθήκοντα: κανείς δεν έχει καθήκοντα σ' αυτά τα πράγματα. "Η μάλλον, τα καθήκοντα τα έχει μόνο όποιος αγαπά..."

—Αν σκέφτεσθε, έτσι, διέκοψε η Ρόζα, γιατί ήλθατε σε μένα;

—Μόνο για να σας παρακαλέσω να μη ξαναδητέ τον 'Αλμπέρτο.

Η Ρόζα σιωπούσε. Δεν είχε φαντασθεί ποτέ μία Σύμπιλλα ταπεινή και πονεμένη: μ' αυτή τη καινούργια στάση της η κοπέλλα την έρέθιζε περισσότερο παρά αν είχε έλθει για να την προσβάλει. Για μία στιγμή έ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

νοιώσε τον πειρασμό να φωνάξει την Μαργαρίτα για να την διώξει. Δεν ένοιωθε οίκτο γι' αυτήν. Πονούσε τόσο πολύ η ίδια...

Σηκώθηκε. Και η Σύμπιλλα σηκώθηκε επίσης. Της φάνηκε μικρούλα, πολύ νέα, σχεδόν παιδούλα. Και ήδη είχε πετάξει τη ζωή της, για έναν άνδρα, όπως είχε κάνει κι' αυτή, η Ρόζα, τόσα χρόνια πριν, όταν είχε την ηλικία της. Τώρα ήταν χαμένη και κατεστραμμένη και η Σύμπιλλα.

Και έπρεπε λοιπόν αυτή, η Ρόζα, να την σώσει; "Ωστε τα ζητούσαν όλα από αυτήν, λοιπόν, πάντοτε; Οί άλλοι έκαναν ό,τι ήθελαν, γύρω της, με τα πάθη των και τις άπολαύσεις των... Κι' αυτή, έπρεπε να συγκορή όλους, να ενδιαφέρεται για όλους, να θυσιάζει για όλους, να δίνει τα πάντα σε όλους; "Ω, φθάνει πιά, φθάνει πιά!"

Είπε ήρεμα:

—Θέλω να ξαναδώ τον 'Αλμπέρτο. Πήτε έσεις στον 'Αλμπέρτο ότι θέλω να τον ξαναδώ. "Εχω το δικαίωμα να τον ξαναδώ. Δεν του γράφω και δεν του τηλεφωνώ ή ίδια για ν' αφήσω σε σας κάποιο πλεονέκτημα. Βλέπετε ότι είμαι γενναίος ψυχή."

Η Σύμπιλλα έκανε ένα κατασπαστικό νεύμα με το κεφάλι της. Ήταν κατάχλωμη, φαινόταν άρρωστη. Είχε τα χέρια της μέσα στις τσέπες του αδιάδροχού της. Ψιθύρισε:

—Δεν νομίζω ότι μου αφήνετε κανένα πλεονέκτημα. Σας ευχαριστώ πάντως γι' αυτό που έσεις ονομάζετε γενναίος ψυχή. Μά είσθε αλήθεια θέβαια ότι θά του μιλήσω για σας;

—Απολύτως θέβαια, είπε η Ρόζα με

σταθερότητα. "Άλλοιως σε μερικές μέρες θά του γράψω ή θά παω ή ίδια να τον δω."

Η Σύμπιλλα διευθύνθηκε άργα προς την πόρτα. Η Ρόζα σήμανε το κουδούνι και η Μαργαρίτα παρουσιάστηκε.

—Καληνύχτα, είπε η Σύμπιλλα.

Η Ρόζα δεν άπλητησε στον χαίρετισμό. Είδε την κοπέλλα να προχωρή και να βγαίνει, τέλος, από το δωμάτιο.

Για μία στιγμή, ένοιωσε την έπιθυμία να την ξαναφωνάξει. "Υστερα άκουσε την πόρτα να κλείνει και τον υπόκοφο θόρυβο του άσπασερ που κατέβαινε."

Ντράπηκε, εξαφνα, που φέρθηκε σκληρά στην Σύμπιλλα. Μά τί σημασία είχε αυτό; Η κοπέλλα δεν άξιζε τον οίκο της. Ήταν νέα και όταν εινε κανείς νέος έχει ήδη το πάλι, και είναι κύριος της ίδιας του ζωής. "Οχι, όχι, δεν άξιζε τον οίκο: ήταν προτιμώτερο να μην την ξαναφωνάξει."

Σκέφτηκε με πικρία: «Μία μέρα κι' εκείνη επίσης θ' αγαπήσει έναν άλλο, όπως έκανα κι' εγώ. "Όλα περνούν, όλα αλλάζουν. Και για κείνην επίσης ο 'Αλμπέρτο είναι ένα μέρος της ζωής της».

Πήγε να βρει τον Πάτ. Ήταν καλοισμένος καταγής κι' έπαίξε: σχεδίαζε σπιτάκια με μικρά ξυλάκια. Ασφαλώς ή, Μαργαρίτα είχε κόψει τα ξυλάκια αυτά από τα ξύλα της σόμπας, όσο μπορούσε καλλιτεχνικώτερα.

Η Ρόζα έσκυψε να χαϊδέψει τα μαλλάκια στο παιδιού. Η Στέλλα που έρραβε καθισμένη σε μία γωνία είχε κορφωμένα τα μάτια της επάνω της.

Η Ρόζα σκεφτόταν, άνικανη ν' άπολυτρωθεί από την πίκρα που την πλημμύριζε.

«Αυτό είναι ένα άθωο πλάσμα και συνεπώς έχει όλα τα δικαιώματα. Εκείνη η κοπέλλα όχι. Τί μ' ένδιαφέρει για κείνην; Τί υποχρέωση έχω απέναντί της; "Ο 'Αλμπέρτο αγαπά έμένα. Δεν θ' άρχόταν με τόσο ταπεινοφροσύνη, αν δεν ήξερε ότι ο 'Αλμπέρτο αγαπά έμένα μονάχα!»

Ο Πάτ έπαίξε με μία προσοχή που κατέπληξε τις νέες γυναίκες. Είχε φτιάσει έναν ψηλό πύργο κοντά σ' ένα μικρό σπιτάκι.

—Τί θά κάνης όταν θά μεγαλώσης, Πάτ;

—Θά κάνω σπιτία, άπλητησε άμέσως το παιδάκι. Θά κάνω σπιτία και πύργους και γέφυρες επάνω από μεγάλους ποταμούς.

Η Ρόζα συνήτησε το βλέμμα της Στέλλας άπλανές και ταραγμένο.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Φιλολογική μετάφραση)

Διδος ΗΛΕΚΤ. ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

—Σε παρακαλώ, Άρθουρε, προτού του στείλεις το λογαριασμό, περίμενε να του πάω το γκαζόνι το μαχαίρι.

Ο κήπος του μανδρινού Τσέγκ-Λούγκ ήταν ο ωραιότερος, ο μεγαλύτερος, ο μεγαλοπρεπέστερος κήπος στην Κίνα. Βρισκόταν στις όχθες του Γιαγκ-ΤσέΚιανγκ, στη μέση της λαμπρής Αυτοκρατορίας του Ανατέλλοντος Ήλιου.

Η Κίνα, την εποχή εκείνη, ήταν το κέντρο της Ασίας, και η Ασία, το κέντρο του κόσμου. Οι θάρστροι, με τις χλωμές μορφές, φυτοζωούσαν στις άλλες χώρες της γης.

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανδρινός. Στόν κήπο του έτρεφε τις ιερές κάμπιες του Κίτρινου Αυτοκράτορος.

Είχε κι έναν βοηθό κηπουρό: Τόν Πι-Τάο. Ο Πι-Τάο ήταν περήφανος γιατί ήταν Κινέζος. Στο παλάτι του πατέρα του είχε μάθει άλλοτε να ζωγραφίζει γράμματα μ' ένα πι-τσο-βουτηγμένο σε μαύρο χρώμα επάνω σε χαρτιά, σε παπύρους ή σε δέρματα ζώων.

Ο πατέρας του ήταν κάποτε πολύ πλούσιος και ισχυρός. Είχε παραβή όμως ένα από τα επτακόσια σαράντα τρία καθήκοντα που είχε κάθε ευγενής Κινέζος απέναντι των αντιπροσώπων του Αυτοκράτορος: γι' αυτό και ο Υιός του Ήλιου, επάνω στο θυμό του όταν τον είχε πλήρως σ' αυτό, είχε δώσει διαταγές να... το παλάτι του πατέρα του Πι-Τάο και να πουληθούν όλοι οι άνθρωποί του — τα παιδιά και οι υπηρέτες του — ως σκλάβοι.

Τόν Πι-Τάο, έτσι, τον είχε αγοράσει ο Τσέγκ-Λούγκ, και τον είχε ενκαταστήσει στον κήπο του ως βοηθό κηπουρό.

Στόν κήπο αυτόν υπήρχαν θαυμάσια δένδρα κι' ακόμη πιο θαυμάσια λουλούδια. Μιάν αγριοτριανταφυλλιά, κυρίως, την αγαπούσε ιδιαίτερα ο γέρος Μανδρινός. Κάθε μέρα έπαιχνε και την καμάρωνε.

Ένα απόγευμα, ο Πι-Τάο καιροφυλάκτησε στόν δρομάκο τόν όποιον έπαιρνε συνήθως ο μανδρινός για να πάει να επισκεφθί το πολύτιμο δενδρύλλιο.

— Ποιος είσαι και τί με θέλεις, τόν ρώτησε ο μανδρινός, όταν τόν είδε.

Ο Πι-Τάο έπεσε γονατιστός.

— Ω σό, πού μπορείς να περπατάς άργά και πού δεν έχεις ανάγκη να χαμογελάς... απήντησε. Με λένε Πι-Τάο, κι' είμαι ένας φτωχός γραμματισμένος πού ή μοίρα εστέρησε από την ελευθερία του και έκαιε σκλάβος σου. Ξέρω να ζωγραφίζω γράμματα, με το πινέλο, και σε ίκετεύω να με χρησιμοποιήσης σε μία εργασία αντίξεια, της κοινωνικής μου θέσεως και της μορφώσεώς μου.

Ο Τσέγκ-Λούγκ έριξε μία ματιά στόν σκλάβο του πού ήταν γονατισμένος μπροστά του, έκούνησε θλιβερά το κεφάλι του, και είπε:

— Τό πρώτο καθήκον του φιλοσόφου είναι να δέχεται καρτερικά τις αποφάσεις του Βούδα. Έφόσον ο "Υμίστος σ' έκανε κηπουρό, πρέπει να τόν ευγνωμονήσ γι' αυτό και να δείχνης την υπεροχή σου δουλεύοντας καλύτερα από τούς άλλους συσπιδέλφους σου. Φρόντιζε κυρίως να

περιποιείσαι αυτή την αγριοτριανταφυλλιά της Περσίας. Νά, γιά δες οι κάμπιες εφάγαν ήδη μερικά φύλλα της. Πρόσεχε, λοιπόν, μη λησιμονείς να εύχαριστής την Θεία Πρόνοια πού εφρόντισε να σε τοποθετήσ σ' έναν άρχοντα σάν και μένα.

Κι' άφου είπε τά λόγια αυτά, ο γέρος έφυγε με θήματα άργά.

στούς κήπους του Μανταρινού

Ένας κινέζικος δρϋλος

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

— Αύριο, πού θάρθης να θαυμάσης την αγριοτριανταφυλλιά σου, γέρο-καταραμένε, είπε, θα δούμε πώς θά σου φανή...

Εξαφνα όμως συλλογίσθηκε τί είχε κάνει. Και τόν έκυρίευσε τρόμος.

Κατάλαβε πως ή έ-δίκηση του μανδρινού θα ήταν φοβερή. Έπρεπε με κάθε τρόπο να συγκαλύψη τό έγκλημά του.

Δέν του έμενε, για να γλυτώση, παρά ένα μέσον μόνο: ή φυγή...

Έβαλε φωτιά, τότε, στό παλάτι, και εξαφανίσθηκε.

— — —

Χρειάστηκε να περάση μισός χρόνος έως ότου τό παλάτι χτισθί και πάλι. Είχε περάσει ο χειμώνας και είχε φθάσει ή άνοιξη.

Ο μανδρινός είχε γράσει σάν να είχαν περάση πολλά χρόνια. Η πυρκαϊά δέν είχε συντρίψει όλότελα.

— — —

Ένα απόγευμα έπηρε τόν γιό του και κατέθηκε στόν κήπο. Έπρωχώρησε προς τό μέρος όπου βρισκόταν άλλοτε ή άγαπημένη αγριοτριανταφυλλιά.

— Εδώ, παιδί μου, είπε στό γιό του, βρίσκεται κάποιο δενδρύλλιο φερμένο από την Περσία. Έχει κατακόκκινα λουλούδια κι' ένα πλουσιώτατο φύλλωμα. Είνε ένα από τά ωραιότερα λουλούδια του κόσμου.

Εσταμάτησε ξαφνικά. Βρισκόταν μπρός στην αγριοτριανταφυλλιά.

Και τότε παρατήρησε ότι τά κλαδιά της είχαν όλα κοπή με τό τσεκούρι. Δέν είχε άπομείνει παρά ο κορμός. Τά ίχνη του τσεκουριού ώστόσο διακρίνονταν καθαρά και σ' αυτόν. Κι' επάνω από μία τέτοια χαραγματιά είχε φυτρώσει ένα παράβενο λουλούδι πού εύωδίαζε μεθυστικά.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Ο γέρο-μανδρινός τότε τά κατάλαβε όλα.

Θυμήθηκε άμέσως την σκηνή πού είχε γίνει εκεί, με τόν Πι-Τάο, την παραμονή της πυρκαϊάς.

Δέν υπήρχε αμφιβολία πλέον: ο νεαρός βοηθός του κηπουρού είχε πετσοκόψει τό δένδρο και είχε θάλει φωτιά στό παλάτι για να έκδικηθί.

— Ω! αυτό ήταν!

Ο Τσέγκ-Λούγκ έσκυψε, έμύρισε τό λουλούδι και ψιθύρισε:

— Α, Πι-Τάο... Επάνω στό μίσος που θέλησες να κάνης τό κακό. Χάρις στην επέμβαση του Βούδα όμως δέν κατώρθωσες παρά να προκλήσης ένα θάυμα!

Και ο μέγας μανδρινός με τόν γιό του, σιωπηλοί, παρατήρουσαν με θαυμασμό τό πρώτο μπόλι ασμα και τό πρώτο τραντάφυλλο...

Ο Τσέγκ-Λούγκ ήταν ένας μεγάλος μανταρινός.

Ο Πι-Τάο, λυσσώντας από τό κακό του, παρηκολούθησε με τό θλέμμα τόν σεβάσμιο γέρο, πού άπομακρυνόταν.

— Α, ώστε έτσι λοιπόν! είπε με μίσος. Νά προσέχω τις κάμπιες, έ; Νά προσέχω την αγριοτριανταφυλλιά σου... Στάσου, λοιπόν, να δής πώς θα ταΐσω εγώ τις κάμπιες, και τί θ' άπομείνει από την αγριοτριανταφυλλιά σου!

Και λέγοντας αυτά άρπαξε ένα τσεκούρι και άρχισε να χτυπά μ' όλη του την δύναμη επάνω στόν δενδρύλλιο.

Τόν είχε κυριεύσει κυριολεκτικώς λύσσα. Σε λίγο, άπ' την αγριοτριανταφυλλιά δεν είχε άπομείνει παρά ένα μέρος του κορμού, πετσοκομμένο κι' αυτό.

Διευθυντά... παραλείψατε κάτι να μου πείτε...

Ο Διευθυντής.— Τί; Μπορούλ.— Νά... Δε μιλήσαμε για το μισθό.

Ο Διευθυντής.— Θάχης μεροκάματο δυο φράγκα! Σύμφωνα;

Μπορούλ.— Σύμφωνα! Και δε μου λέτε... Θά μπορού να εισπράττω κάθε βράδυ το μεροκάματό μου;

Ο Διευθυντής.— Βεβαίως! Ώρεβουάρ, λοιπόν. Σε περιμένω το βράδυ.

Μπορούλ.— Έννοια σας! Και θά δώτε πως θά πετύχω το κόλπο. Έγώ είμαι μάννα για αυτές τις δουλειές...

(Το βράδυ, την ώρα της παραστάσεως.)

Ανοίγει η αία. Ο Διευθυντής εμφανίζεται στη σκηνή και χαιρετά. Ρίχνει μια ματιά στην πλατεία για να ανακαλύψει τον βοηθό του. (Ο Μπορούλ) κάθεται στην πρώτη σειρά.)

Ο Διευθυντής.— Κυρίες και κύριοι, θ' αρχίσω το πρόγραμμά μου με μερικά απλά πειράματα μαγείας...

Ίδου ένα πεντόφραγκο. Το βλέπετε; Δοι δέν είναι έτσι; Προσέξτε τώρα...

Το πεντόφραγκο... Χόπι!... Έξαφανίσθηκε το πεντόφραγκο!

Μπορούλ (από τη θέση του).— Τί λέει; Έξαφανίσθηκε; Χαχά... Φαντάζεστε, δηλαδή, πως δέν ξερούμε που βρίσκεται;

Ο Διευθυντής.— Υποθέτετε ότι εύρίσκεται στο μανίκι μου; Καθόλου! (Τινάζει τα χέρια του). Ίδου, κυρίες και κύριοι...

Μπορούλ.— Ναι, έγω όμως είμαι βέβαιος πως κάπου βρίσκεται το πεντόφραγκο!

Ο Διευθυντής.— Ε, φυσικά κάπου θά εύρίσκεται! Και θά σας πω ένω που εύρίσκεται, κυρίες και κύριοι... (Δείχνει τον Μπορούλ) Νά...

Εσείς, κύριε... Έχετε την καλωσύνη να ανεβήτε στη σκηνή;

Μπορούλ.— Έγώ; (φωνάζοντας.) Μά έγω δέν σας ξέρω κύριε...

Ο Διευθυντής.— Αυτό δέν έχει σημασία... Ανεβήτε!...

Μπορούλ (στοιους άλλους θεατάς).— Νά πάω; Τί λέτε; Εσείς; Δέν τόν ξέρω αυτόν τον άνθρωπο.

Πρώτη φορά τόν βλέπω. (Στόν Διευθυντή). Για πέστε καί σεις; σάς ξέρω διόλου;

Ο Διευθυντής.— Δέν έχει σημασία αυτό, σας επαναλαμβάνω. Έλάτε λοιπόν... (Ο Μπορούλ ανεβαίνει στη σκηνή).

Ο Διευθυντής.— Κυρίες και κύριοι, θά ίδετε κάτι το καταπληκτικό. Το πεντόφραγκο που έφριξα στόν άέρα εύρίσκεται στην τσέπη του κυρίου!

Μπορούλ.— Ψέμματα! Έγώ στοιχηματίζω πως δέν βρίσκεται!

Ο Διευθυντής.— Με συγχωρείτε, κύριε, άλλα εύρίσκεται. Ένετε την καλωσύνη να ψάξετε στην δεξιά τσέπη του πανταλονιού σας; Θά βρήτε μέσα σ' αυτήν τα πέντε φράγκα!

Μπορούλ (σιγά).— Όχι, τρία.

Ο Διευθυντής (σιγά).— Πώς; Μπορούλ (σιγά).— Τρία.

Ο Διευθυντής (που δέν καταλαβαίνει).— Σας παρακαλώ, κύριε... Έπιμένω ότι τα πέντε φράγκα εύρίσκονται στην τσέπη σας.

Μπορούλ (με γαυηλή φωνή άλλ' απεγνωσμένα).— Τα τρία σας έπια!

Ο Διευθυντής (που άρνιζει).

Ο Διευθυντής (που άρνιζει).

Ο Διευθυντής (που άρνιζει).

Ο Διευθυντής (που άρνιζει).

Ο Διευθυντής (που άρνιζει).

Ο Διευθυντής (που άρνιζει).

Ο Μπορούλ προσπαθώντας να βρή το φοβερό λάθος του.

«Εξη ρομπότ σώζουν ένα σοφό!»

Στά 1888, ένας νεαρός φοιτητής του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ, ο Άλλαν Μπορούλ, άπεφάσισε να άφιέρωση της ζωής του ως άστρου, με τις σχέσεις και άποκαθιστώντας τις πιθανές σχέσεις της ζωής του ως άστρου, με τις σχέσεις του δικού μας πλανήτη της γής. Ο Μπορούλ, εργάσθηκε έντατικά επί 31 χρόνια, προδόν δε των κόπων του αυτών υπήρξαν τρεις μεγάλοι τόμοι, γεμάτοι σχεδόν και οι τρεις από αριθμούς.

Ποιά όμως υπήρξε η όδύνη του σοφού αυτού ανθρώπου όταν για μια στιγμή του μπήκε η ιδέα ότι είχε κάμει λάθος σ' ένα υπολογισμό. Τί να κάνει τώρα; Πώς να αναθεωρηθί εργασία 31 ετών! Πώς να βεβαιωθεί ότι είχε λάθος; Από την φοβερή αυτή άμνηστία τόν έδωλεν ένας άλλος σοφός φίλος του, που καταγινόντανε αυτός με την τελειοποίηση του μηχανικού ανθρώπου, του ρομπότ.

Ο σοφός αυτός έφευρέτης τουφαιρε τα εξ ρομπότ, τα έφωδίασε με 250.000 μικρά καρτονάκια — φύσες — γεμάτα αριθμούς και τα άφησε να δουλέψουν. Τα ρομπότ εργάσθηκαν επί 24 μήνες συνεχώς και στο τέλος, κατέληξαν στο ίδιο συμπέρασμα που είχε καταλήξει ο Μπορούλ, ύστερ' από 31 χρόνια εργασίας.

Ο σοφός μας είχε σωθί!

νά τα χάνη).— Κυρίες και κύριοι, άφου ο κύριος δέν θέλει να ψάξη ο ίδιος στην τσέπη του, θά ψάξω έγώ. (Βάζει το χέρι στην τσέπη του Μπορούλ, και... αλλάζει χρώμα).

Μπορούλ (σιγά).— Τα βρήκατε;

Ο Διευθυντής (Βγάζει τρία φράγκα. Με ύφος χαμένο).— Μά...δέν βρήκα παρά τρία φράγκα... (Το κοινόν ξεσπά σε γέλια, σε σφυρίγματα. Σιγά στόν Μπορούλ.) Κτήνος! Βλάκα! Που είναι το πεντόφραγκο;

Μπορούλ.— Δέν σας τδλεγα έγω πως είχαν μείνει τρία φράγκα μόνο; Τα δύο φράγκα τα έδωξα στην ταβέρνα, έχάλασα το πεντόφραγκο και πήρα μπροστά το μεροκάματό μου!

ΒΥΡΖΙΑ

Έξυπνα 50%

—Έμένα δέν με συγκινεί διόλου η ζωγραφική, έν τούτοις μία φορά μ' έκανε κι' έλχαψα.

—Αλήθεια; Και τί παρίστανε ο πίναξ;

—Δέν τόν είδα. Κι' όμως περνούσα από κάτω του, έπεσε πάνω στο κεφάλι μου και μου τό άνοιξε!...

Ο πατέρας του Τοτού γλυστρά καθώς καπεδώνει τη σκάλα, και βρίσκεται φαρδύς πλατύς κάτω, στην αούλη. Και ο Τοτός σκασμένος στα γέλια: —Πατέρα, για ξανακάντε το! Ο Γιαννάκης δέν τό είδε!

Ο εκατομμυριούχος Άμερικανός στόν άνθρωπο που τόν άνέθεσε να βρή το γεναλογικό του δέντρο:

—Ωστε καταρωώσατε να βρήτε τους προγόνους μου; Τί ζητάτε για αυτό;

—Δυο χιλιάδες δολάρια... για να μην πω τίποτα!

—Πόσο εύτυχημένη φαίνεσαι που παντρεύτηκες τόν άνδρα που ήθελες!...

—Δέν είναι ο άνθρωπος που ήθελα έγώ, άλλ' αυτός που θέλαν οι φιληνάδες μου!

—Αγάπη μου, φαίνεται να πλήττει σήμερα...

—Ναι, θάθελα να δοκιμάσω μια ζωηρή συγκίνηση...

—Αλήθεια; Στάσου τότε να τηλεφωνήσω της ράφτρας μου να μου φέρη το λογαριασμό!...

—Έλα, Τοτούλη να μου πής τί έμαθες φέτος στο σχολείο. Πές μου, λοιπόν, γιατί όταν ζεσταίνουμε νερό μέσα σε μια κατσαρόλα, βγαίνει άχνός;

—Για να' ανοίγη η μαλά τα γράμματα του μπαμπά!

Ο δήμαρχος στόν μελλονύμφο, έναν Σκωτσέζο, τρομερά φιλάργυρο:

—Δέχσθε, κύριε Π. να πάρετε σύζυγό σας τη δα Ν.,;

—Άσφαλώς, τώρα που έκανα έλα τα έξοδα!...

Στο δικαστήριο:

—Δέν πιστεύω ούτε μια λέξη από την ιστορία σου, κατηγορούμενε.

—Γι' αυτό σκάτε, κύρ πρόεδρε; Θά σας πω μιαν άλλη!...

—Άκου, Άλίκη, αν πάρης τόν Πίπη, δέν θά βάλω ποτέ το πόδι μου στο σπίτι σου.

—Δέν τού τό λές αυτό, μαμά; Μου φαίνεται πως ειστάζει άκόμη!...

—Μου επιτρέπετε, κ. πρόεδρε, να σας ρωτήσω κάτι πριν με ρωτήσετε εσείς;

—Λέγε, τί θέλεις;

—Θάθελα να μάθω μήπως είσθε άρρωστος. Σας βρίσκω κάπως άλλαγμένο σήμερα...

«Ζητώ έναν καθηγητή του έρωτος!»

Τόν έχομε γνωρίσει κι' έμεις έδω τόν Ντόν Άμέχε, το δολιγόν... έξωτικόν αυτόν Ισπανο-αμερικανόν γόητα της θόδυνας. Άλλά όχι για πολύ. Το δνόμα

σκηνή για να μάθω ό,τι περισσότερο μπορούσα.

Θεέ μου. Τί σκηνή ήταν αυτή! Τί θύελλα, τί όρμη, τί πάθος! Είδα τόν Πόουερ να σφίγγη την Γιούγκ μέ-

σα στην άγκαλιά του, με κίνδυνο να την σκάση και την ώρα που έτοιμαζόταν για ένα παθητικό φιλι να χαμογελάη

με ένα κατακτητικό ύφος σαν να ήθελε να της πη; Πρέπει να ξέρης, άγαπητή μου, ότι από τόν καιρό που έβγαλα μουστάκι έχω φιλήσει πολλές άλλες πριν από σένα.

Αργότερα, όταν άρχισα να κάνω τις μελέτες μου επάνω σε σύγχρονα και παλιά φίλμ, βρήκα ότι μόνον ο Βαλεντίνο ξεπερνούσε τόν Πόουερ στις έρωτικές του σκηνές. Μά ο Βαλεντίνο ήταν ο άρχιμάστορας στην δουλειά αυτή. Ήταν αυθάδης και στρατηγικός. Έπαιζε με το θύμα του όπως ή γάτα με το ποντίκι, την παράλυσε κυριολεκτικά από τα σφίξιματα κι' όταν αυτή, έξουθενουμένη πιά, άφινε κάθε αντίσταση, της έδινε ένα... έπικό φιλί, ένα φιλί που ποτέ δέν κρατούσε λιγώτερο από δυο λεπτά.

Πήρα την απόφαση — συνεχίζει ο Ντόν Άμέχε — να πάω στο σπίτι και να κάνω γενική δοκιμή με την γυναίκα μου. Φοβήθηκα, όμως ότι θα γινόμουν τόσο γελοίος, ώστε άσπου να φθάσω στην πόρτα μου είχα κιόλας εγκαταλείψει την απόφαση αυτή κι' έπροτίμησα να συνεχίσω τις μελέτες μου.

Ο Τζών Μπάρρυμωρ φέρνεται στην «καρτεναίρ» του σχεδόν με πε-

[Το τέλος στη σελίδα 60]

Για να επιτύχετε, πρέπει να είσθε θερμός και τρυφερός όπως ο Ρίτσαρντ Ντιξ ή ο Ουίλλιαμ Πόουερ. Ο τελευταίος χωρίς στα προσόντα του αυτά, κατάφερε να κερδίση την καρδιά της όμορφης Μύνας Λόου.

Θά πιστεύατε ποτέ, ότι ο γοητευτικότερος αυτός άνδρας, δέν ξέρει να κατακίση μια γυναίκα; Και όμως, το δημο-λογεί ο ίδιος στο άρθρο του.

Το "αργωότο κρίνο"

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει.

Ένα βράδυ, όμως, έντελως τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άδοξο δικο, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο η παράξενη αργωότητα της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από ασφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει έ. Ξράδυ κρυφά στο άκατοικητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έπαθε, όμως, ο ίδιος από ασφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε άναίσθητος στο δρόμο.

Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. Ο άνδρας της, όμως, τρελάθηκε από την απόγνωση του και τα δυο διδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα, έκλεισθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρς έβγινε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοιπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου το ορφανοτροφείο, για να ξαναβρεί τα κορίτσια της. Έκει όμως συμβαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις προόλιγου δραπέτευσαν. Γίνονται έρευνες παντού αλλά τα κορίτσια δεν άνευρέθησαν.

Το ένα από αυτά, η Κλαίρη, φθάνει στο Παρίσι και πίνει δουλειά σ' ένα καπελλάδικο. Την είχε συστήσει εκεί ο τραπεζίτης κ. Μόμπ που την είχε γνωρίσει τυχαία και την είχε συμπαθήσει. Γρήγορα όμως η Κλαίρη, που είχε μετανοήσασθαι σε Μαγδαληνή, αντιλαμβάνεται τί ήταν η συμπαθεια αυτή και άποκρούει τον Μόμπ. Αυτός εις έκδικησιν την πετα στο δρόμο. Χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, η Κλαίρη συναντά κάποια τέως συνάδελφό της, την Σοφία, που κάμνει τώρα ύποπτη ζωή. Αυτή της προσφέρει φιλοξενία χωρίς να φανερώσει στην Κλαίρη τί έκαινε στην πραγματικότητα. Μιά μέρα άνηκε στην παρασούρι σε μία έκδρομη. Έκει η Κλαίρη γνωρίζεται μ' ένα νέο και πλούσιότατο κύριο, τον Ρομπέρ 'Ωζο που την έρωτεύεται τρελά και που την πείθει στο τέλος να τον ακολουθήσει.

Η Κλαίρη είναι τώρα μέσα στα πλούτη. Ξαφνικά μία μέρα δέχεται την επίσκεψη του τραπεζίτη Μόμπ. Είναι πάντα τρελλός μαζί της και την καλεί να τον ακολουθήσει. Αυτή άρνείται και ο Μόμπ όρκίζεται να έκδικηθεί. Προκαλεί μία φιλονεικία με τον Ρομπέρ, μονομαχεί μαζί του και τον σκοτώνει. Η Κλαίρη είναι πάλι μόνη. 'Αλλ' όχι έντελως. Κάποιος την αγαπά και την σέπτεται: ο γιατρός Γκωτιέ Μαρινιάν, που ζή τώρα μακριά απ' το σπίτι του. Μιά μέρα καθώς έπείστρεφαν από έναν περίπατό τους στο δάσος άκούει γυναικείες φωνές να ζητούν βοήθεια. 'Ο Γκωτιέ τρέχει και κατορθώνει να σώσει την γυναίκα που κινδύνευε. Ήταν ένα νέο κορίτσι που του είχαν έπιτεθή κακοποιοί.

Ο Γκωτιέ το πηγαίνει στο σπίτι της φίλης του και η Κλαίρη άναγνωρίζει την άδελφή της Λουίζα. Έκείνο το βράδυ οι δυο άδελφές το περνούν σ' ενήν δόκλιηρο διηγώντας η μία στην άλλη τις περιπέτειές τους. Μεταξύ άλλων η Λουίζα μιλεί στην άδελφή της για κάποια αισθηματική της γνωριμία με κάποιον

Ούρβανό, το γιού του κόμητος Ούμβέρτου ντε Τιελλάι. Την άλλη μέρα τις έπισκέπτεται ο Γκωτιέ. Φοβάται μήπως η Κλαίρη δεν τον αγαπά πιά. Η Κλαίρη καταλαβαίνει τους φόβους του.

280N

Τού έτεινε το χέρι. — Όπως πάντα!... του έπαι, 'Ο Γκωτιέ έδάκρυσε από την ευτυχία.

— Σ' εύχαριστώ, Κλαίρη... Μου έδωσες μία μεγάλη χαρά... Και, για να στην άναποδώσω, θα σου πω κι' εγώ κάτι που θα σ' εύχαριστήσει.

— Άλλοίμονο... Τι μπορεί να μ' εύχαρίστησε τώρα πιά;

— Η μητέρα σου δεν βρίσκεται πιά στη φυλακή.

— Της έδόθηκε χάρις;

— Ναι... Είναι τώρα κάμποσοι μήνες που έχει άποφυλακισθεί. Και η πρώτη της φροντίδα ήταν να σας ξαναβρεί, όταν βρισκόσαστε άκόμη στο 'Ορφανοτροφείο... Έπαιγε εκεί... Θυμάται κάποια μέρα, την ημέρα της δραπέτευσής σας, που συναντήσατε μία φτωχή γυναίκα η οποία σας έζηήτησε μερικές πληροφορίες...

— Ναι, θυμάμαι... έπαι η Κλαίρη.

— Μας έρώτησε πως μάς λέγαν, έπρόσθεσε και η Λουίζα.

— Μας έρώτησε εάν ξέραμε τις κόρες της 'Μπεκρως.

— Αυτή η γυναίκα... δεν έμαντεύσατε ποιά ήταν;

— Θεέ μου!

— Ήταν η μητέρα μας!

— Ναι, η μητέρα μας!

— Την δυστυχισμένη... έπαι η Κλαίρη.

— Την καυμένη την μητέρα... Ψιθύρισε η Λουίζα.

— Πόσο θα υπέφερε όταν έμαθε ότι είχε μιλήσει με τα κορίτσια της...

— Ναι. 'Υπέφερε πολύ...

— Την ξαναείδες, μήπως; Μήπως ξέρεις πού βρίσκεται τώρα;

— Όχι, δεν την ξαναείδα. Ξεκίνησε για να σας βρεί. Θα πλανιέται, τώρα, σ' όλη τη Γαλλία για να βρεί τα ίχνη των κοριτσιών της...

— 'Ο Γκωτιέ σοβαρεύθηκε ξαφνικά.

— Άλλοτε σας έγραφε, δεν είν' έτσι; έρώτησε.

— Ναι. 'Όσο μπορούσε—δσο της έπέτρεπαν, δηλαδή— συχνότερα.

— Είμαι βέβαιος ότι στα γράμματά της δεν θα έπαυε απ' το να διακηρύσσει την άθωότητά της.

Η Ιστορία

ένος μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

ΟΝΙΩΝ ΟΤΩΩΩΩ

— Κι' έλεγε την αλήθεια! — Ναι, Κλαίρη. Η Σαρλόττα Λαμάρς είναι άθώα. Όλες οι εναντίον της κατηγορίες ήταν άδικες.

— Πώς το ξέρεις; — Πιστέψτε με και μη ζητάτε να σας πω το μυστικό μου.

— Εάν έχης πραγματικά αυτή την πεποίθηση, γιατί δεν κάνεις το καθήκον σου;

— Γιατί δεν έχω την άποδειξη της άθωότητάς της.

— 'Ο Γκωτιέ έτρεμε λίγο καθώς έλεγε τα τελευταία αυτά λόγια.

— Οι δικαστάι θα μπορούσαν ίσως να σε βοηθήσουν για να βρεις την άποδειξη αυτή.

— Οι δικαστάι δεν μπορούν να κάνουν τίποτε.

— Γκωτιέ, έπαι η Κλαίρη, μήπως παρσύρεσαι από την φιλία σου προς μένα; από την έπιθυμία σου να με κάνης ευτυχισμένη;

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Και σ' όρκίζομαι, Κλαίρη, έπρόσθεσε, σ' όρκίζομαι Λουίζα, ότι η άθωότης αυτή θα λάμψη μία μέρα... πολύ γρήγορα μάλιστα... Και την ημέρα αυτή, ο πραγματικός ένοχος θα τιμωρηθεί.

— Γκωτιέ, γιατί δεν μάς έμπιστεύσαι το μυστικό σου;

— Δεν μπορώ! Μην έπιμένετε! Είπεν αυτός με φωνή άλλαγμένη.

— Άλλά και οι δυο κοπέλλες ήταν έξαιρετικά συγκινημένες. Η μητέρα τους έλεύθερη! Η μητέρα τους άθώα!

— Γκωτιέ, έπαι με φωνή που έτρεμε η Κλαίρη, φέρε μας στη μητέρα μας... 'Οδήγησε μας κοντά της...

— Δεν έβρω τί άπέγινε.

— Μάθε! Δεν καταλαβαίνεις πόσο θα είναι άπελπισμένη; Κάθε μέρα που περνάει, ο πόνος της μεγαλώνει.

— Θα την ξαναβρώ, στο όρκίζομαι. Και δεν θα χωρισθίτε ποτέ πιά!

Ξεκίνησε να φύγει.

Στο κατώφλι της πόρτας όμως, η Κλαίρη τον σταμάτησε.

— Δεν θέλω να μείνω πλέον σ' αυτό το σπίτι, έπαι... Δεν θέλω να με περιστοιχίζει τίποτε απ' ό,τι βόλκεται δώ μέσα... Θέλω, όταν ξανάρθω η μητέρα μου, να βρεί τις κόρες της να εργάζονται για να ζήσουν...

— 'Ο Γκωτιέ της έσφιξε τα χέρια με τρυφερότητα.

— Η μητέρα σου θα σε συγχωρήσει.

Γραμμένη

από τον
τρυφερώτατο
και αγαπημένο
των γυναικών
συγγραφέα
Ιούλιο Μαρού

Κλαίρη... Στο όρκίζομαι...

— Δεν έχω άλλη φιλοδοξία απ' αυτήν... Και ως πού να πεθάνω θα ζω με την άνάμνηση του έρωτός σου...

— 'Ο Γκωτιέ την έπλησίασε. Θέλησε κάτι να πει. Να προβή σε κάποια άποκαλύψη, ίσως, την τελευταία στιγμή όμως, συγκρατήθηκε.

— Μην άπελπίζεσαι! έπαι μόνον ό πόκωφα. Δεν ξέρεις τί μπορεί να σου έπιφυλάσσει το μέλλον... Έχε έμπιστοσύνη! Έχε έμπιστοσύνη!

Κι' έφυγε σαν να τον κυνηγούσαν. Η Κλαίρη δεν μπόρεσε να καταλάβει τί ήθελε να πει.

—

Την επομένη, ο Γκωτιέ έκαιε διάφορα διαβήματα για να μάθει τί είχαν άπογίνει η Σαρλόττα Λαμάρς.

Έγραψε στο 'Ορφανοτροφείο του Βαβραί.

Έγραψε στον Μπερτελέν.

Ούτε από το 'Ορφανοτροφείο, όμως ούτε από τον Μπερτελέν έλαβε καμιά ίκανοποιητική άπάντηση.

Ο Μπερτελέν άγνοούσε τί είχαν άπογίνει η Σαρλόττα. Δεν την είχε ξαλαίδη από την ημέρα της κηδείας του Ζωρζ Λαμάρς.

— Ένα ήταν βέβαιο: ότι έψαχνε να βρεί την κόρη της.

Μόλις έλαβε το γράμμα του Γκωτιέ, ωστόσο, ο Μπερτελέν, έσπευσε να έλθει στο Παρίσι.

— Ήθελε να λάβη πληροφορίες για την Κλαίρη, και για την Λουίζα.

Ο Γκωτιέ του έδωσε τη διεύθυνση της Κλαίρης, και ο Μπερτελέν έτρεξε άμέσως να την βρεί.

Πριν άποχαιρήσει τον Γκωτιέ, του έπαι:

— Μην λησμονείτε ότι δεν έπαυσα ούτε στιγμή να πιστεύω στην άθωότητά της Σαρλόττας.

— Το έβρω αυτό, έπαι ο Γκωτιέ.

Και σφίγγοντάς του το χέρι έπρόσθεσε:

— Περισσότερο από κάθε άλλη φορά πρέπει να πιστεύετε τώρα στην άθωότητά της.

— Η συγκίνηση με την όποιαν του μιλούσε ο νέος, έκαιε έντύπωση στον Μπερτελέν.

Δεν έπαι έν τούτοις τίποτα.

—

Ο Γκωτιέ του είχε άφηγηθεί, με λίγα λόγια, πως είχαν ζήσει η Κλαίρη και η Λουίζα μετά την δραπέτευσή του από το 'Ορφανοτροφείο.

Στην Κλαίρη, ο Μπερτελέν δεν άνέφερε τίποτα. Άρκέσθηκε να πει μόνο οτά δυο κορίτσια:

— Όταν ξαναείδα για πρώτη φορά τη μητέρα σας μετά την άποφυλάκιση της, την στινιμή όπου έκλεινε τα μάτια του πατέρα σας της εδήλωσα ότι το σπίτι μου θα ήταν πάντοτε άνοιχτό γι' αυτήν.

— Δεν θέλησε να δεχθί άμέσως την φιλοξενία που της έπρόσφερα, γιατί είχε να έκτελέσει δυο καθήκοντα.

— Ήθελε, πρώτον, ν' άποδείξει την άθωότητά της με κάθε τρόπο.

— Κι' έπειτα, ήθελε να σας ξαναβρεί.

— Την ίδια πρόταση, λοιπόν, κάνω τώρα σε σας. Έλάτε να μείνετε μαζί μου...

— Όποτε θελήσετε.

— Άμέσως, διάβόλε!

Δεν ύπάρχει κανένας λόγος για ν' άργοπορούμε, δεν είν' έτσι;

— Ναι... Δεν ύπάρχει κανένας λόγος...

Στο διάστημα της ημέρας, η Κλαίρη έγραψε στον Γκωτιέ άναγυέλοντας του την άπόφασή τους.

Του έγραψε, συγχρόνως, ότι τώρα που άρχισε μία καινούργια ζωή, δεν ήθελε να κρατήσει τίποτα απ' ό,τι της έθύμισε την έως τότε ζωή της. Και τον παρακαλούσε να φροντίσει για την περιουσία που της είχε άφήσει ο Ρομπέρ 'Ωζο και που την έπρωρίζε για τους φτωχούς.

— Και τώρα, Γκωτιέ, έπαι τελειώνοντας, θα φύγω... Θα πάω να ζήσω μακριά σου... Δεν θα σε ξαναείδω, άραγε ποτέ;

Ο Γκωτιέ της είχε άπαντήσει με δυο λόγια μόνο: «Σ' αγαπώ».

Και είχε προσθέσει τις μυστηριώδεις λέξεις:

μου. Και νά είσθε βέβαιες πως η μητέρα σας θα χαρή πολύ όταν σας ξαναβρεί κοντά σε κείνον που δεν άμφέβαλλε ούτε στιγμή για την άθωότητά της.

Οι δυο κοπέλλες έτρεμαν από συγκίνηση κι' από χαρά.

Στο σπίτι του Μπερτελέν θά εύρισκαν, τέλος πάντων, την ήρεμια για την όποιαν διψούσαν.

Αυτός παρεξήγησε την σιωπή τους.

— Άνησύχησε.

— Δεν δέχεσθε; Για ποιά λόγο;

— Ω, ναι, δεχόμαστε... είπαν με χαμηλή φωνή και οι δυο.

— Όρα, λοιπόν! Θα σας πάρω μαζί μου...

— Όποτε θελήσετε.

— Άμέσως, διάβόλε!

Δεν ύπάρχει κανένας λόγος για ν' άργοπορούμε, δεν είν' έτσι;

— Ναι... Δεν ύπάρχει κανένας λόγος...

Στο διάστημα της ημέρας, η Κλαίρη έγραψε στον Γκωτιέ άναγυέλοντας του την άπόφασή τους.

Του έγραψε, συγχρόνως, ότι τώρα που άρχισε μία καινούργια ζωή, δεν ήθελε να κρατήσει τίποτα απ' ό,τι της έθύμισε την έως τότε ζωή της. Και τον παρακαλούσε να φροντίσει για την περιουσία που της είχε άφήσει ο Ρομπέρ 'Ωζο και που την έπρωρίζε για τους φτωχούς.

— Και τώρα, Γκωτιέ, έπαι τελειώνοντας, θα φύγω... Θα πάω να ζήσω μακριά σου... Δεν θα σε ξαναείδω, άραγε ποτέ;

Ο Γκωτιέ της είχε άπαντήσει με δυο λόγια μόνο: «Σ' αγαπώ».

Και είχε προσθέσει τις μυστηριώδεις λέξεις:

όπου συγκεντρώνονται ταχτικά τα μέλη του γιά να παρακολουθήσουν την λειτουργία που γίνεται από μια ανώτατη «Ιερεία» και δυο βοηθούς.

Η άστυνومία του Παρισιού πολεμάει ακόμα να ανακαλύψει τους σκοπούς του μυστικού αυτού σωματείου, μα συναντάει τεράστιες δυσκολίες, γιατί όλοι οι πιστοί έχουν δώσει όρκο να μη προδώσουν ούτε το παραμικρό από τους σκοπούς και τις συνήθειές τους. Μόνον όταν ο Εισαγγελέας τους φοβέρισε ότι θα τους έστειλε όλους να συνεχίσουν τις λειτουργίες τους στο φρέσκο, αποφάσισαν να επιτρέψουν σ' έναν άστυνομικό να παρακολουθήσει μια λειτουργία και να πάρη μάλιστα και φωτογραφίες από τις διάφορες τελετές.

Αν κρίνι κανένας από τα λεγόμενα του άστυνομικού και από τις φωτογραφίες που υπέφερε να πάρη, τα πράγματα πρέπει να είναι γεμάτα μυστήριο μέσα στην παράξενη αυτή αίρεση, που έχει το άκρως πιο παράξενο όνομα: «Μυστήριο της Κρεμάλας».

Ο καινούργιος πιστός μπαίνει μέσα, κουκουλωμένος από πάνω ίσια με κάτω με ένα μαύρο ντύσιμο, από το οποίο δεν προβάλλουν παρά μονάχα δυο μάτια. Η Ιερεία παίρνει το «Ευαγγέλιο», το κρατάει πάνω από το κεφάλι του και ψιθυρίζει μυστηριώδη ακατάληπτα λόγια. Ύστερα φωνάζει:

«Είσαι άγιος να κοινωνήσης την μεγάλη φλόγα της αληθινής Αγάπης. Είσαι άγιος να μάθης την καινούργια άρμονία του τρίτου βαθμού της ενιαίας Τριάδας».

Ακολουθούν ένα σωρό άλλες ακατανόητες και... ανόητες ιεροτελεστίες και ο καινούργιος πιστός παίρνει θέσι δίπλα στους αδερφούς — και τις αδερφές φυσικά — της «μεγάλης φλόγας της αληθινής Αγάπης».

Αυτά είδε και άκουσε ο άστυνομικός. Μα ο Εισαγγελέας έχει πολλούς λόγους να πιστεύη ότι οι λειτουργίες του «Μυστηρίου της Κρεμάλας» έχουν και συνέχεια, που υπάρχουν φαίνεται σοβαροί λόγοι να μη την μάθη ή άστυνομία. Μερικά από τα μέλη δεν έχουν και τόσο παστροκό παρελθόν και πολλές από τις κυρίες που μετέχουν στην λειτουργία έχουν το πρόσωπό τους πάντοτε σκεπασμένο για να μην αναγνωριστούν. Μα περισσότερο απ' όλα στηρίζει ο Εισαγγελέας τις υποψίες του σε μερικές παρατηρήσεις, που έγιναν κρυφά γύρω από το «κλούμπ» του σωματείου.

Σε ώρες πολύ ακατάλληλες για λειτουργίες — μεσάνυχτα ή εφημέριμα — έβλεπε τους «πιστούς» να μπαίνουν και να βγαίνουν με χίλιες προφυλάξεις μήπως τους πάρει κανένα μάτι.

Ενας μυστικός άστυνομός που σταμάτησε μια κυρία που είχε βγί από την «έκκλησία» του «Μυστηρίου της Κρεμάλας» για να της προσφέρει τάχα την συνοδεία του, βεβαιώνει ότι η κυρία αυτή είχε ένα ύφος εξαιρετικά κουρασμένο, τα μάτια της κυττάγανε σαν κοιμένα έδω κι' εκεί και το όλο της παρουσιαστικό έπρόδινε ότι η λειτουργία που είχε παρακολουθήσει την είχε «στραπατσάρει» σε υπερβολικά βαθμό.

Οι Παριζιάνοι που μυρίζονται κάποιο μεγάλο σκάνδαλο πίσω από την αυτή την ιστορία, διψάνε να μάθουν νέα για την υπόθεση. Μα κι' η άστυνομία που φοβάται να μη γράψι ή δουλειά της, κάνει μεγάλη σ' αυτήν στά λόγια της και έτσι τα «μυστήρια της Κρεμάλας» γίνεται ακόμη πιο πολύ «μυστήριο».

Για την γυναίκα και τον έρωτα

μια γυναίκα με αξία φαίνεται όταν, μένοντας εξαφνικά χωρίς άνδρα, γίνη αυτή ο πατέρας των παιδιών της.

Γκαίτε

— Η γυναίκα δεν πρέπει ποτέ να λέγη την ηλικία της. «Αν έχη την ηλικία που δείχνει είνε περιττό να την ομολογήση. «Αν φαίνεται μεγαλύτερη από ό,τι είνε, δεν θα την πιστέψουν αλλά θα πουν ότι θέλει να ξαναειώση. Τέλος αν φαίνεται μικρότερη απ' την πραγματικότητα, τότε έχει κάθε συμφέρον να σωπάσση...»

Βερκονσίν

— Τα χρόνια που μια γυναίκα κρύβει δεν είνε ποτέ χαμένα: προσθέτουν στην ηλικία των άλλων γυναικών.

Κόμησσαντιάν

— Είνε αφάνταστο, πόσο χρήμα μπορεί να κρατήση ή φούχτα της γυναίκας προ πάντων όταν είνε μικρή.

Ανρὺ Μελάκ

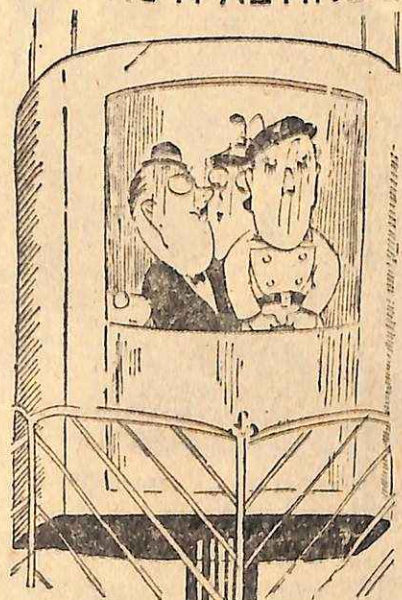
— Θα κάμω τοῦτο και τ' άλλο αν θέλῃ ὁ Θεός», ἔλεγε κάποτε ἕνας ἄνδρας. Αυτό ὅμως δεν εἶχε καμμιὰ σημασία γιατί ὁ ἄνδρας αὐτός δεν εἶχε ζητήσει την ἀδεια της γυναίκας του.

Ιαπωνικὴ παροιμία

— Συνηθίζουν να λένε πῶς ἡ γυναίκα κερδίζει τὸν ἄνδρα με τὸ ψέμμα και τὴν μαργιολιά. Δεν εἶνε ἀλήθεια αὐτό. Ἡ γυναίκα θριαμβεύει με τὰ στρογγυλά μπράτσα της και τὰ κόκκινα της χεῖλη.

Ντέ Μπανβίλ

ΠΙΟ ΚΟΥΡΑΣΤΙΚΟ..

— Δεν κουράζεσαι ν' ανεβοκατεβαίνης καθημερινῶς με τὸ βασανιστό;
— Όχι. Πιο κουραστικό εἶναι νὰ ἀπαντῶ κάθε λίγο και λιγάκι σ' αὐτὴν τὴν ερώτησι πού μου κάνετε και σεις.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΥΣΙΑ

Ο περίφημος «στάρ» Γκάρο Κούπερ, ἔκρινε κάποτε τὸν περίπατό του ἔμπροσθ γύρω τοῦ Χόλλυγουντ.

Ο καιρὸς ἦταν θαυμάσιος και ὁ Γκάρο Κούπερ εἶχε ἀπομακρυνθῇ γυρίζων τὸ καταλόγῳ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Καθὼς εἶχε περπατήσει, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τόσο καλὴ ἐκδρομή, μπῆκε στὸ πρῶτο πανδοχεῖο πού συνήνησε στὸ δρόμο του και ζήτησε ἕνα ἀντουίτς. Τοῦ τῶφραν, ἀλλὰ ἦταν μπαγιάτικα. Ο Γκάρο ζήτησε ἄλλο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦταν κατὰζερο. Ο Γκάρο θύμωσε και λέγει τοῦ γκαρσονιῶ νὰ φωνάξῃ τὸν ξενοδόχο.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ, τοῦ ἀπαντοῦν, δυο φορὲς τὸ χρόνο πηγαίνει στὴν Πόλη...

Καὶ ὁ Γκάρο χαμογελῶντας:
— Αὐτὸ Καταλαβαίνω. Πηγαίνει νὰ φέρῃ ἀντουίτς!...

— — —

ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΣΕ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗ..

Ο διάσημος Παρισινὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς και ἡθοποιὸς Σασά Γκιτρώ, γευματίζει κάποιον βράδυ σ' ἕνα ἐστιατόριο τῶν βουλεβάρτων. Τὸ μενού εἶχε ἀστακὸς μικρούς, τοὺς ὁποίους σερβίριζαν ὀλόκληρους με σάλτσα. Ο Γκιτρώ παρήγγειλε ἕναν ἀστακὸ. «Όταν, ὅμως, τοῦ τὸν ἔφεραν, διαπίστωσε ὅτι ἦταν μὲ ἕνα πόδι. Φωνάζει τὸν μαίτρ-ντ' ὁτέλ και τοῦ δείχνει τὸν ἀστακόν.

— Ὡ! κύριε, τοῦ λέγει αὐτός. Δεν εἶναι τίποτε. Τὸν εἶχαμε, πρῶτοῦ τὸν βράσουν, μαζί μ' ἕνα ἄλλο ἀστακὸ και φιλονείκησε μαζί του. Καὶ ὅπως βλέπετε, βγήκε νικημένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα...

Καὶ ὁ Γκιτρώ:
— Τάτε, προτιμῶ νὰ φάγω... τὸν νικητή!

— — —

...ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ

Ο Μάριος μπαίνει ἔκτακτος στὸ καφενεῖο. Ο φίλος του Όλιβ τρέχει ἀνίσχυρος κοντά του.

— Μάριέ μου; Τί ἔπαθες;
— Πήρα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα!...
— Καὶ λοιπόν;
— Λοιπόν... λοιπόν... μοῦ λένε πῶς ἡ γυναίκα μου με ἀπατά!

— Δυστυχισμένε φίλε... Καὶ τί θὰ κάμῃς τώρα;
— Τίποτα.
— Τίποτα! Καὶ ἡ τιμὴ σου;

— Δεν θὰ κάνω τίποτα σοῦ λέγω, γιατί δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα.

— Καὶ γιατί;

— Πρῶτον, γιατί δὲν συνηθίζω νὰ ἀποδίδω σημασία στὰ ἀνώνυμα γράμματα, δεύτερον, γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ γυναίκα μου και τρίτον, γιατί ὁ ἐραστής πού ἀναφέρει τὸ γράμμα, εἶναι πρωταθλητὴς τοῦ υπόζ!

Ἐκέρδισε στὸν ἵππόδρομο

Διήγημα τοῦ Τζὼν Τσηβερ

Όταν ὁ Τζὼν Χόλλις παντρεύτηκε ἡ Σουε εἶχε ἀντιληφθῇ αὐτὸς ὅτι ὄχι κι' ἡ γυναίκα του, τὴν διαφορά τῆς ηλικίας, πού ἔχωριζε. Ἐκείνη ἦταν πού νεα, πολὺ θερμὴ και δὲν εἶχε καμμιὰ συνείδησιν τῆς διαφορᾶς αὐτῆς. «Εἶσαι στὰ πρῶτα χρόνια τοῦλάχιστον ἐστῆθκαν ἀληθινὰ εὐτυχισμένοι. Καὶ πολλὰς φορὲς ὁ Τζὼν ρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἂν ἡ Σουε εἶχε προσέξει ποτὲ τὴν ηλικία του.

— Χορεύεις σὰν τσομπάνος, τοῦ ἔλεγε κι' ἐκείνος τὴν ἄφηνε νὰ χορεύῃ με ἄλλους, ἀλλ' ὅταν γύριζε και καθότανε πάλι τοῦ στὸ τραπέζι, ἔλεγε πῶς γι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

Τὰ πράγματα πῆγαιναν ἔτσι ὡς τὴν ἡμέρα πού ἐγγώρισε τὸν Ρίκεϋ. Καὶ τότε οἱ ἀόριστοι ὑποψίες τοῦ Τζὼν ἄρχισαν νὰ γίνωνται πραγματικὸς τρόμος. Καὶ ἐνοίωθε ἕνα παράξενο κενὸ μέσα στὴν ψυχὴ του, ὅταν καθότανε κι' οἱ τρεῖς μαζί στὸ τραπέζι κι' ἔβλεπε τὴν Σουε και τὸν Ρίκεϋ νὰ πίνουν και νὰ καπνίζουν εὐτυχισμένοι.

Καθόντανε κι' οἱ τρεῖς τοὺς στο καφενεῖο τοῦ ἱπποδρόμου στὸ Μπέλμοντ Πάρκ. Οὔτε ὁ Τζὼν, οὔτε ἡ Σουε εἶχαν πάει ποτὲ τοὺς στον ἱππόδρομο πρὶν γνωρίσουν τὸν Ρίκεϋ, με τὸν ὁποῖον ὁ Τζὼν ἔκαμε διάφορες ἐπιχειρήσεις. Ἐκτοτε ὅμως πῆγαιναν συχνὰ και πολλὰς φορὲς, τὴς ἐργάζομας ἡμέρας ἡ Σουε πῆγαινε μόνη με τὸν Ρίκεϋ γιατί ὁ ἄνδρας της εἶχε δουλειὰ στὸ γραφεῖο του.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἀλογό μας; ρώτησε ἡ νέα γυναίκα.

— Ὁ ἀριθμὸς ἕνα ὁ Μπόλντ Ρανσώ. Δεν εἶναι ἀλήθεια ὁρατοῦ ἀλογο;

Ἐσκυψε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ τῆς δείξῃ στὸ πρόγραμμα τὸ ἀλογό, πού ἔπαιζαν κι' ὁ Τζὼν ἐνοίωσε νὰ τὸν πνίγη στὸ λυγμὸν ἡ ζήλεια.

Τὸ ἀλογό τοῦ Ρίκεϋ ἐρχότανε τρίτο στὸν πρῶτο γύρο.

— Κουράγιο Μπόλντ Ρανσώ! Κουράγιο, φώναζε ὁ Ρίκεϋ με θερμῇ.

Μα τὸ ἀλογό, πού εἶχε κατορθώσει νὰ φθάσῃ δεύτερο στὸ δεύτερο γύρο, ἔχασε στὸ τέλος. Ὁ Ρίκεϋ ἔπεσε στὴν καρέκλα, καταστρεφόμενος.

— Μα εἶναι τρομερὸ — εἶπε κατακόνκινος — ποτὲ μου δὲν ἔχασα ὅπως σήμερα. Τί ἀτυχία! Κι' ἂν δὲν ρεφάρω δὲν θὰ μ' ἐπέσω νὰ πάω στὴς κούρσες τῆς Σαρατόζας. Δεν θάχω οὔτε γιὰ μετάνοια.

Ἡ στενοχώρια του ὅμως δὲν θάσταζε πρὸς πολλὴ λίνο, ἔπειτα σηκώθηκε και μαζί με τὴν Σουε πῆγαν νὰ παίξουν γιὰ τὴν ἐπόμενη κούρσα. Ὁ Τζὼν ἔμεινε μόνος και παρήγγειλε ἕνα καφέ. «Φαίνεται πῶς ἔχει συνδεθῇ μαζί μου» πῆγε γιζόντας ὁ Τζὼν νεύοντας θλίψη. Ἀλλ' ἀποτῆς τοὺς ν' ἀπομακρύνονται. Τοῦ φαινότανε πῶς ἔτρεχαν σὰν ἄνδ' ἐρωτευμένοι κι' ἐνοίωθε βαθύτατο πόνο.

Όταν γύρισαν οὔτε τὸν πρόσεξαν. — Νὰ τὸ ἀλογό μας, εἶπεν ὁ Ρίκεϋ δείχνοντας ἕνα. Εἶναι τὸ ὀχτώ.

«Τὸ ἀλογό μας, σκέφθηκε ὁ Τζὼν, τὸ σπῖτι μας, τὸ αὐτοκίνητό μας, ἡ γυναίκα μας!»

Καὶ στὴν κούρσα αὐτὴ τὸ ἀλογό τοῦ Ρίκεϋ ἔχασε.

— Εἶμαι χαμένος, εἶπε ἐκείνος κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα κατάχλωμος. Κυττάτε, φίλοι μου, ἕναν χαμένον ἄνθρωπο. Κι' ἄλλες φορὲς μοῦ συνέβη νὰ χάσω, ἀλλ' αὐτὸ πού μοῦ συνέβη σήμερα εἶναι ὅτι ποτὲ μου δὲν ἔμεινα σὰν καὶ σήμερα στὸν ἄσσο.

— Λυποῦμαι πολὺ — ἔλεγεν ἡ Σουε. Λυποῦμαι σι' ἀλήθεια πολὺ. Τοῦ μιλοῦ-

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἀλογό μας; ρώτησε ἡ νέα γυναίκα.

σε γεμάτη τρυφερότητα, με τὴν τρυφερότητα ἐκείνη, πού τὴν γνώριζε καὶ ὁ Τζὼν, μα πού δὲν τοῦ ἔρεσε διόλου νὰ βλέπῃ νὰ τὴν σκοπεῖ σ' ἄλλους.

— Νὰ μπορούσα τοῦλάχιστον νὰ ποντάρω και στὴν ἄλλη κούρσα!

— Θέλεις νὰ σε δανείσω; ρώτησε ὁ Τζὼν.

— Ἄν δὲν σοῦ κάνῃ κόπο. — Μα τί κόπο. Σε φθάνουν πενήντα δολάρια;

— Βεβαίως. Θέλεις νὰ τὰ ποντάρῃς σ' ἕνα ἀλόγο γιὰ μένα. Ἰσως μοῦ φέρεται γούρι. Παίξε τὸ Οὐὼρ Μπρίτζ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Τζὼν, σηκώθηκε κι' ἀπεμακρύνθη.

— Εἶμαι ἕνας χαμένος, ξαναεἶπε ὁ Ρίκεϋ, ὅταν ἔμεινε μόνος με τὴν νέα γυναίκα. Ἐγὼ χάσει μιὰ ὀλόκληρη περιουσία. Ἄν δὲν ἦσαν σὺ στη μέση θὰ ἔχανα πέρα και πέρα τὸ κεφάλι μου. Τὸ καλλίτερο, πού ἔχω νὰ κάνω, εἶναι ν' ἀφήσω τὰ ἀλογα και νὰ κυττάξω νὰ ζῶ με τὴν δουλειά μου, ὅπως ὁ ἄλλος γύρος. Ναὶ θέλω νὰ ζήσω ἥσυχά μαζί σου, γιατί σ' ἀγαπῶ. Διαρκῶς σκέπτομαι αὐτὸ τὸ πρῶμα. Ὅταν διαβάσω, ὅταν περπατῶ, ὅταν πηγαίνω καθάλα!...

Ὁ Τζὼν δὲν εἶχε γυρίσει κι' ἐν τῷ μεταξύ ἄρχισε καὶ ἡ νέα κούρσα. Τὸ ἀλογό πού εἶχε παίξει ὁ Ρίκεϋ ἔχασε και πάλι.

— Χάθηκαν κι' ἄλλα πενήντα δολάρια!

Ἐξαφνα φανερώθηκε ὁ Τζὼν.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπε, δὲν σοῦ ἐπαίξα τὸ Οὐὼρ Μπρίτζ, ἀλλὰ τὸ Ζάμπρακ. Εἶχα βλέπεις ἐμπνευσί. Νὰ πάρε τὸν ἐρδὸς!

Ὁ Ρίκεϋ δὲν ἤθελε νὰ πάῃ τὰ λεπτά στὴς ἀρχές. Στὴν ἐπόμενη κούρσα τὰ ἐδιπλασίασε κι' ἐν τῷ μεταξύ χάθηκε ἀπὸ τὴν παρέα τους. Ἐπαίξε τώρα με τέτοια μαζία, πού ἔχασε ἂν ἦταν παρόντες οἱ δυο τους.

Τὴν ὥρα πού βγαίνουν ἀπὸ τὸν ἱππόδρομο ὁ Ρίκεϋ τοὺς εἶπε:

— Με συγχωρεῖτε. Δεν θάρῶ νὰ φάω μαζί. Με κάλεσαν νὰ πάω γιὰ παιγνίδι κάπου. Τὴν Πέμπτη θὰ πάω στὴν Σαρατόζα γιὰ τὴς κούρσες.

Ὅταν γύρισαν σπῖτι ἡ Σουε εἶπε:

— Ἦταν μενάλῃ εὐτυχία γιὰ μᾶς πού κέρδισε ὁ Ρίκεϋ.

— Τὸ ξέρω, ἀγαπημένη μου. Τὸ ξέρω τόσο καλά, πού σοῦ ἐξομολογοῦμαι πῶς δὲν κέρδισε ποτὲ του. Ἐγὼ τοῦ τῆ-δωσα τὰ λεφτά. Ἦταν ὁ μόνος τῶπος νὰ μᾶς ἔξαψῃ. Νὰ μὴν καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία μας.

Ἐκείνη τὸν κυττάζε κρατώντας στὸ χεῖρ ἕνα ποτήρι γεμάτο νερό. Τὸν κυττάζε γοῦρε νὰ λέγη τίποτε. Μα ὁ Τζὼν εἶδε νὰ πέφτουν στὸ νερὸ μερικά δάκρυα. Οἱ σοσοὶ δὲν ἔχουν δοῇ ὡς τώρα τὸ γράμμα τῶν δικαίων τῆς εὐτυχίας.

Ἄν τὸ βρισκαν ὁ Τζὼν θὰ τ' ἀνεγνώριζε.

ΤΖΩΝ ΤΣΗΒΕΡ

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Η όρχηστρα ταξιδεύει

Μια όρχηστρα, νοικιάζει ένα λεωφορείο για να πάει να παίξει σε μια επαρχιακή πόλη. Γνωρίζοντας τώρα, ότι αν ο συζυγιστής και ο κορνετίστας απουσίαζαν, θα πλήρωνε ο καθένας από ένα φράγκο περισσότερο, και αν, το ένα-μύνη, είχαν φέρει μαζί τους τους βιολιστάς θα πλήρωνε ο καθένας ένα φράγκο λιγότερο, μπορείτε να βρείτε πόσο μουσικοί ταξιδεύουν και πόσο έστοίχισε το ταξίδι στον καθένα;

Καθέτως:

- 1) Νήσος των Ν. Σποράδων.
- 2) Μέρος του λόγου.
- 3) Σύνδεσμος χρονικός.
- 4) Όρος της Κρήτης.
- 5) Δύο γράμματα της λέξεως «Κέως».
- 6) Υψωμα της γής.
- 7) Μεγάλη χαρά του έμπολέμου στρατού.
- 8) Δύο γράμματα της λέξεως «Λαμρός».
- 9) Υποθετικόν.
- 10) Σύνδεσμος χρονικός.
- 11) Έπίσημο χρονικόν.
- 12) Κήπος.
- 13) Άνασσίω πολὺ γρήγορα (άνορθόραρον).
- 14) Υπόζυγιον.
- 15) Παρακελευσματικόν. — Νότα.
- 16) Άποκτῆ.
- 17) Χῶρος.
- 18) Άπαράτητον συμπαροκολούθημα τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου.
- 19) Τὸ ὑπόρχον.
- 20) Ήπειρος.
- 21) Ζῶον.
- 22) Δὲν περιέχει τίποτε.
- 23) Εὐρωπαικὴ ἀντωνυμία.
- 24) Γόμμη.
- 25) Κλωστή.
- 26) Άναφορικὴ ἀντωνυμία.

Οριζοντίως:

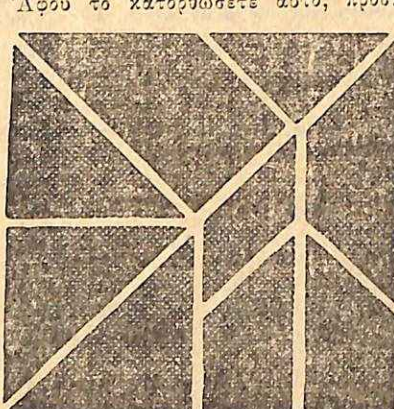
- 1) Γράμμα.
- 2) Ἑλληνικὸν πέλαγος.
- 3) Χρησιμεύει πρὸς στερέωσιν τῶν πατωμάτων τῶν οἰκίδων. — Βασιλεὺς.
- 4) Τόπος ὅπου μένουν πρόβατα. — Μέτρον βάρους. — Χωρὶς ὄπλα.
- 5) Μηδαινός. — Πήδημα. — Ποδοσφαιρικὴ Ἀθηναϊκὴ οὐκία.
- 6) Ἐν τάξει. — Ἐστία πυρετοῦ.
- 7) Εὐμεθία. — Κεφαλὴ. — Ἀριθμητικὸν ἐπίρρημα.
- 8) Χωρὶς γαστρίων. — Άνοστος.
- 9) Αὐτὸς ποὺ μᾶς μοιάζει καταπληκτικῶς.

(Άποστολεὺς: Δημήτριος Γερμενίτης)

Ένα εὐχάριστο παιχνίδι

Κόψτε τὸ παρακάτω σχεδιάγραμμα σέ

ἑπτὰ κομμάτια ἀκολουθώντας τις λευκὲς γραμμὲς καὶ δοκιμάστε κατόπιν νὰ σχηματίσετε μὲ τὰ κομμάτια αὐτὴ τὴν πάπια ποὺ σὲς δείχνουμε παρακάτω.

Θῆστε μὲ τὰ ἴδια κομμάτια νὰ φτιάξετε καὶ ἄλλα πράγματα ὅσα ποὺ πολλὰ μπορεῖτε.

Άπό τὸ 1-9

Τοποθετήστε τοὺς ἀριθμοὺς 1 ἕως 9 στὰ ἐννέα λευκὰ τετραγώνια τοῦ παρακάτω πίνακος, εἰς τὸν ὅστε νὰ ἔ-

			15
			14
			16
17	14	14	18

χετε ὀριζοντίως, καθῆτως καὶ διαγωνίως (μεγάλῃ διαγωνίῳ) τὰ ἀριθμοὶ ποὺ σημειώνονται.

Λύσεις προηγουμένων

ΔΙΑΓΩΝΟΛΕΞΟΝ

Διαγωνίως: Ἀλέξανδρος.

Οριζοντίως:

Ἀντίοχος. — Κλέανδρος. — Κλεῖτος. — Ἀλέξανδρος. — Μελέαγρος. — Περμενίων. — Κάσσανδρος. — Ἀντίπατρος. — Πτολεμαῖος. — Τληπόλεμος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 566

Οριζοντίως:

- 1) Ἑκταῖς. — 2) Ἀδης. — 3) Ἐξ. — 4) Αἶ. — 5) Ἄμα. — 6) Νέφ. — 7) Φακίρηδες. — 8) Βάσανα. — 9) ΚΑ. — 10) Γαρ. — 11) Νό. — 12) Κῆ. — 13) Ἐαρ. — 14) Ρωγαί. — 15) Πόκε. — 16) Ἰα. — 17) Ἐνια. — 18) Ναυαγέ. — 19) Φῆ. — 20) Σῶ. — 21) ΡΙ. — 22) Ἐρ. — 23) Ἐαρ. — 24) Ρωγαί. — 25) Πόκε. — 26) Ἰα. — 27) Ἐνια. — 28) Ναυαγέ. — 29) Φῆ. — 30) Σῶ. — 31) ΡΙ. — 32) Ἐρ. — 33) ΚΑ. — 34) Τῆς. — 35) ΩΠΕ. — 36) Ἄν. — 37) Πρ. — 38) ΑΔ. — 39) Ὀντος. — 40) Σέ. — 41) Ως. — 42) Νό. — 43) Νή. — 44) Ὀστ. — 45) Στ. — 46) Ὄς. — 47) Ἀσφές. — 48) Μίγδην. — 49) Ἐπιασα. — 50) Σί. — 51) Ἀς. — 52) Σά.

Καθέτως:

- 1) Φανήν. — 2) Λεάνδρος. — 3) Ε. Ο. Ν. — 4) Κανένα. — 5) Ἀκ (Σινεάκ). — 6) Παρέα. — 7) Γά. — 8) Σατανᾶ. — 9) Καί. — 10) Γανυμήδης. — 11) Ψαρά. — 12) Νί. — 13) Νάμα. — 14) Κῶς. — 15) Α.Ε.Κ. — 16) Γρα. — 17) Ἀμφίβολη δωροειδής. — 18) Εὐρύα. — 19) Ὀδ. — 20) Ραδδίξω. — 21) Στόπ. — 22) Εὐ. — 23) Ἀς. — 24) Γά. — 25) Ὀχι. — 26) Σῶ. — 27) Ρῶ. — 28) Ἐδ. — 29) Ἀσμα. — 30) Ἰσα. — 31) Τῆ. — 32) Ἐν. — 33) Αἰγυλι. — 34) Ἀδεια. — 35) Σαρδηνία. — 36) Γα. — 37) Σῆς. — 38) Σῶ. — 39) Ἰς. — 40) Τελαμών. — 41) Ρανίς.

Ο ΑΤΥΧΟΣ

Διήγημα τοῦ κ.

Μ. Α. ΣΑΧΤΟΥΡΗ

Γεννήθηκε σ' ένα μικρό σπιτάκι στὰ Πετράλωνα. Τὸν πατέρα του δὲν πρόφθασε νὰ τὸν γνωρίσῃ, μὰ κι' ἡ μάνα του πέθανε ἀπάνω στὴ γέννα.

— Ἄτυχο παιδί! ψιθύρισε φεύγοντας ἀπ' τὸ θλιβερό χαμόγυι ὁ γιατρός τῆς μέρας τῆς γέννησής του, κι' αὐτὴ ἡ φράση σὰν νὰ χώρεσε ὅλη του τὴ ζωὴ, σὰν νὰ χάραζε τὸ θλιβερό της μονοπάτι, ποὺ τὸ διάβηκε μέσα σὲ μιζέριας κι' ἀτυχίες, τίς πρὸ διαδολεμένες ἀτυχίες ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ ἀνθρώπινο μυαλό.

Σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι στὰ Πετράλωνα δι-άβηκε ὅλη του ἡ ζωὴ.

Μάνα καὶ πατέρας καὶ συγγενεῖς γι' αὐτὸν ἦσαν μιὰ θειά, μιὰ μακρινὴ θειά κι' αὐτὴ φτωχὴ σὰν κι' αὐτὸν, σὰν κι' αὐτὸν κακομοιριασμένη.

Αὐτὴ ἡ θειά τὸν ντάνεψε ὅταν ἦταν μωρό, τὸν ἀνάθρεψε, τὸν φρόντιζε σὰν μὲγάλωσε. Ὅταν ἔγινε ὁκτώ χρονῶν τὸν ἔστειλε στὸ σχολεῖο, καὶ θὰ τὸν ἔστειλε νοριότερα, μὰ ὁ γιατρός δὲν τὸν ἄφησε, γιατί ἦταν ἀδύνατος... πετσί καὶ κόκκαλο, ὅπως λένε.

Κι' ἡ ἀτυχία του ἄρχισε μὲ τίς ἀρρώστειες: Γρίπη ἦταν ἐπιδημία στὴν Ἀθήνα; μέσα στὰ πρῶτα κρούσματα κι' αὐτός. Ἰλαρά; κοκκίτης; εὐλογία; τὸ ἴδιο. Σὲ ἡλικία δέκα χρονῶν εἶχε περᾶσει ὅλες τίς ἐπιδημικὲς ἀρρώστειες, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν γιατρὸ ν' ἀπορῇ! Τί ἀτυχία ποὺ δέρνει αὐτὸ τὸ παιδί, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Μιὰ μέρα παίζοντας σκόνταψε, ἔπεσε κι' ἐκτόπησε τ' ἀριστερὸ του χέρι, ἕνα τιποτένιο γρατσουνισμα, μὰ τὸ χέρι μολύνθηκε... πρίστηκε... Τοῦ τὸ ἔκοψαν! Στὴν ὀρχὴ δὲν τοῦ εἶχαν κάνει ἐντύπω-σι αὐτὸς οἱ συμπτώσεις, μὰ ὅσο μὲγάλω-νε τόσο τίς ἀναλογιζόταν καὶ σκεφτό-ταν: Νὰ εἶμαι στ' ἀλήθεια ἄτυχος, ὅπως λένε; Ὑπάρχουν πραγματικὰ ἀνθρώποι ἄτυχοι; Κι' ὅσο πῆγαινε καὶ τὰ γεγονό-τα ἀλήθευαν τίς σκέψεις του, τόσο, ποὺ στὸ τέλος πείστηκε κι' αὐτός ὅτι εἶναι ἄτυχος, καὶ ὅτι δὲν θάβλεπε μέρα προ-κοπῆς, κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε δύσθυμο, με-λαγχολικό.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν, τὸ παιδί με-γάλωνε κι' ἡ ὑγεία του ποὺ στὰ μικρὰ χρό-νια του δὲν ἦταν καλὴ, τώρα ἔφταζε: πᾶχυς, σουλουπώθηκε κάπως, μὰ ἡ ἀ-τυχία τὸν ἀκολουθοῦσε πάντα.

Ὅταν ἔδραζε τὴ Γυνάμια, στίς ἐξε-τάσεις τοῦ ἔπεσε τὸ μόνο θέμα ποὺ δὲν εἶχε διαβάσει. Τὸν ἀπόρριψαν. Τόσο γο-λῶθηκε, ποὺ δὲν ξαναπῆγε τὸν ἄλλο χρόνο γιὰ νὰ πελερώσῃ, ἀλλὰ ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα γραφεῖο κι' ἐκεῖ ἔμεινε ὅ-λη του τὴ ζωὴ.

Οἱ λίγοι φίλοι ποὺ εἶχε δὲν τὸν πολυ-ῆλθαν: «Καλὸς εἶναι ὁ φουκαρᾶς, ἔλε-γαν, μὰ διάβλε, δὲν εἶναι εὐχάριστο νὰ συναναστρέφῃς ἕναν τόσο ἄτυχο ἄνθρω-πο, πᾶσι γρουσουζιά. Ζοῦσε μὲ τὴ θειά σου στὸ μοναχικὸ σπιτάκι του. Οὔτε αὐ-τὸς ἀποζητοῦσε φίλους. Ἦξερε ὅτι δὲν τὸν συμπαθοῦσαν. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται ὁλομόναχος καὶ νὰ ὀνειροπολῇ. Τότε ἔ-πλαθε ὄνειρα μὲ τὴ φαντασία του, ἀνθρώ-πους εὐτυχισμένους, ἀνθρώπους μὲ ὅλα τὰ καλὰ τῆς ζωῆς, ἀνθρώπους τυχε-ροὺς!... τυχεροὺς!

Ἐνα βράδυ γυρνώντας ἀπ' τὴ δουλειὰ του βόηκε τὴ θειά του πεθαιμένη. «Ἄπό συγκοπή», εἶπε ὁ γιατρός.

Ὅταν ἔμεινε μόνος στὸν κόσμῳ, τότε τοῦ φάνηκε πρὶς μεγάλη ἡ ἐρημία ποὺ τὸν κύκλωνε... Πνιγόταν... Ἀγωνιόσε.

Σὰν εἰρωνεῖα, μέσα στίς τόσες κακο-τυχίες, ἦρθε κάποτε κι' ὁ ἔρωτας, στὸ πρόσωπο μιᾶς γειτονοπούλας του. Ἀπο-φάσισε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀδέξια μὲ ὑπα-νοούμενα τὴν ἔκανε τέλος νὰ καταλάβῃ, μὰ ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε κατὰμουτρα ὅτι δὲν εἶχε ὀρεξὴ νὰ πάρῃ ἕναν σακάτη. Οὔτε ξανασκέφτηκε γυναῖκα κι' ἔρωτα.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε, πλησίαζε τὰ σαράντα, μὰ εἶχε καταστήσει ὁλῶς ψυ-χικό... μισάνθρωπος... Ἄμα ἔδλεπε κά-ποιον γνωστό, ἔστριβε γιὰ νὰ μὴ τὸν συ-ναντήσῃ, εἰς νὰ ντρεπόταν γιὰ τὴν ἀτυ-χία του, σὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ φταίχτης.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΝΟΥ...

Ἄποψε, στὴ στερνὴ σου ἀπελπισία, δὲ θρίσκεται θεατρίνε μου κανεῖς νὰ σοῦ ἐτοιμάσῃ τὴ σηματοθεσία στὰ βάθμια μιᾶς πολυχώρου σπηνῆς καὶ πάνω της ἱππότης νὰ φανῇ μιᾶς πλάνης ἐποχῆς λημονημένης. Δὲν εἶσαι μὴτε φραῖος, μὴτ' εὐγενὴς ἀπόψε ποὺ ὁλομόναχος πεθαίνεις!

Ἀράχνες πλέκουν μέσ' τὴν ὕγρασία τὰ δίχτυα, μὲ σατάλη ὑπομονῆς. Χρυσάφια δὲ σκορπίζει ἡ φαντασία στοὺς τοίχους μιᾶς σοφίτας σκοτεινῆς. Κι' οἱ τόνοι τῆς πνιγμένης σου φωνῆς χορδὲς μοιάζουν καθάρας πιά σπασμένης καθὼς στὸ παραμύθιο θρηνεῖς ἀπόψε ποὺ ὁλομόναχος πεθαίνεις!

Στὰ μάτια σου ξεσπᾷ ἡ φωτοχυσία τῶν ῥόδων ἐποχῆς ἀλλοτινῆς. Κι' εἰς ἐτοιμὸς γιὰ ἐρωτικὴ θυσία καὶ νιὸς ἀπὸ ἀσπομαλῆς νὰ γενῇ. Στὸ χέρι μιᾶς θλιμμένης ὀφραῆς τυφλὸς δὲ ἐμπιστευθῇ καὶ νὰ πηγαίνῃς κι' εἶναι ὄνειρο νυχτὶς καλοκαιρινῆς ἀπόψε ποὺ ὁλομόναχος πεθαίνεις!

Δὲν ἦρθε γιὰ ν' ἀνέβῃ ἡ Ἀθανασία σκαλιὰ μιᾶς πολυκατοικίας φηνῆς. Ἐνα κερί σκορπᾷ μ' εὐαισθησία τὸ χάδι ποὺ δὲ σπιδῶσε κανεῖς. τῆς μνάας, τοῦ θεατρί, τῆς ἐρωμένης ἀπόψε ποὺ ὁλομόναχος πεθαίνεις!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιὰ μέρα περπατοῦσε μελαγχολικός, βυθισμένος στὰ ὄνειρά του, ὅπως πάντα. Δίπλα τοῦ εἶχε κολλήσει ἕνα λουστράκι.

— Πᾶρε ἕνα λαχείο, κύριε, τὸ τελευ-ταῖο καὶ τυχερό!

Αὐτὸς περπατοῦσε σὰν νὰ μὴ ἔδλεπα τίποτε, μὰ κι' ὁ λουστράκος δὲν εἶχε ξε-κολληθῇ, τόσο ποὺ στὸ τέλος βαρέθηκε ὁ ἄτυχος, βούτηξε τὸ χέρι του στὴν τσέ-πη, ἔδγαλε ἕνα δεκάρικο... ἔδγαλε τὸ λα-χείο στὴν τσέπη, δίχως κὰν νὰ τὸ κυτ-τάξῃ. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες γίνη-κε τὸ θαῦμα... Τὸν πρῶτο ἀριθμὸ!!!

Διακόσες πενήντα χιλιάδες σὴν διά-θεσή του! Μὰ δὲν χαίροταν τόσο γιὰ τὰ λεπτὰ ὅσο γιὰ τὴν τύχη, τὴν τύχη, τὸν ἐριάλτη του τόσα χρόνια, τὴν χαρὰ του τώρα. Παραμιλοῦσε: «Ὡς δὲν εἶμαι ἄτυχος... ναί... ναί... εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν τοὺς ἄλλους, δὲν εἶμαι φαινόμενο... Κέρ-δισα!! Κέρδισα!!... Εἶμαι τυχερός!... Τυ-χερός!»

Τυχερός! Τί ἐντύπωσι τοῦ ἔκανε αὐτὴ ἡ λέξη. Τυχερός! Κι' ὅλο προχω-ροῦσε, λαμπώντας ἀπ' τὴ χαρὰ του.

Φτάνοντας στὸ σπῖτι του, ἄκουσε στὸ γωνιακὸ καφενεῖο φωνές... φασαρία: Ἦ-δε ἕνα φίλο του ποὺ τσακωνόταν σ' ἄλ-λη περίστασιν δὲν θὰ ἐνδιαφερόταν, μὰ τώρα! τώρα! ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο του.

Παρὰ τὴν ἀναπηρία του ὀρίχτηκε μέσ' στὸν κόσμῳ... Ἐνας κρότος ἀκούστηκε... Ἦ φασαρία ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸ φίλο του, βρήκε αὐτόν!

Ξαπλωμένος στὸ κρεῖδισα στὴν ἀπο-σπρὴ κάμαρα τοῦ νοσοκομείου μοιάζει μὲ νεκρό, εἶναι κατάχλωμος, μόνο τὰ μεγά-λα μάτια του εἶναι ὀρθάνοιχα καὶ βουρ-χωμένα, ἕνα δάκρυ κυλάει στὸ ὠχρὸ μά-γουλό του.

Ἀπὸ πάνω του στέκουν ὁ γιατρός, οἱ νοσοκόμοι ἀνίκανοι νὰ τὸν σώσουν.

Ἀνοίγει τὰ μελανιασμένα χεῖλῃ του ποὺ σιγοτρεῖται, κατὶ θέλει νὰ πῇ... ἄ-γωνιά... θέλει νὰ πῇ... πῶς κέρδισα... πῶς ἔχει περιουσία τώρα... πῶς θέλει κάποιον νὰ τὴν ἀφήσῃ, νὰ κἀνῃ κάποιον εὐτυχισμένο, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ αὐτός.

Μὰ τίποτε, μόνο ἕνα ψιθύρισμα βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλῃ του:

«Ἄ...τυ...χερός»

Καὶ ξεψύχησε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ βίος του ἄτυχος στὴ ζωὴ, στὸν ἔρωτα, ὡς καὶ στὸ θάνατο ἄ-κόμη.

Μ. Α. ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ

Μάγια...

Λένε ότι το σπουδαιότερο χαρμακπηριστικό ενός προσώπου είναι τα μάτια, και ότι στα μάτια καθρεφτίζεται η ψυχή.

Ποτέ δεν είχα αντιληφθώ τόσο έντονα την ορθότητα της παρατηρήσεως αυτής όσο πρό 3-4 ημερών που παρακολούθησα μία ταινία.

Παίζονταν σ' έναν θερινό κινηματογράφο το φιλμ «Υπό το βλέμμα του Βούδδα» ή μάλλον η «Καλή γη», όπως είναι ο πραγματικός του τίτλος. Δεν το είχα δη τον χειμώνα και πήγα να το δω.

Και μου προξένησε καταπληκτική εντύπωση το εξαιρετικό βλέμμα των ματιών της Λουίζας Ράινερ. Θά ήταν αδύνατο να έκφρασθώ με λόγια όλος ο ψυχικός κόσμος που εξωτερικεύεται στα δυο εκείνα μάτια; Η αγάπη της έρωτευμένης γυναίκας, η στοργή της μητέρας, η ψυχική ευγένεια της συζύγου, η προσήλωση της αγρότιδος στη γη, η αγωνία του ανθρώπου που πεινά, η έγκαρτερηση της μητέρας που πέθανε το παιδί της, η ένστικτη φιλαρέσκεια κάθε γυναίκας εμπρός στα μαρμαριτάρια, η αυτοθυσία της για την οικογενειακή ευτυχία, όλα αυτά, ζωγραφίζονται ολοκλήρα στο βελούδινο φως των δυο ματιών.

Απέναντι στη Λουίζα Ράινερ παίζει ένας γίγας της θόδνης! ο Πάολ Μιοϋνι. Και όμως έρχονται στιγμές που και το άριστουργηματικό παίξιμο του Μιοϋνι ακόμην, χωρίς μπροστά στο βλέμμα εκείνου της Ράινερ που δεν χρειάζεται καμιά λέξη, κανένα λόγο για να τη αυτό που χρειάζεται.

Μπορεί μία γυναίκα να είναι άσχημη. Όταν όμως ολόκληρο το πρόσωπό της φωτίζεται από δυο τέτοια μάτια, τότε τα άκανόνιστα χαρακτηριστικά δεν παίζουν παρά ελάχιστο ρόλο στην όμορφή της. Δεν υπάρχει καλλίτερο παράδειγμα από την Λουίζα Ράινερ. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι τα χαρακτηριστικά της Βιεννέζας αυτής ήθουποιο είναι ωραία. Κάθε άλλο. Δεν έχει τίποτα από την έκθαμβωτική καλλονή των Αμερικανίδων συναδέλφων της. Μά κανείς επίσης δεν μπορεί ν' αρνηθεί την γοητεία του προσώπου αυτού, την γοητεία που δεν χρειάζεται τεχνητά μέσα για ν' αναδειχθεί, αλλά στηρίζεται στην όμορφιά της ψυχής, που δεν γερνά και δεν αλλάζει με τα χρόνια.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Και πάλι τα πλεχτά...

Φαίνεται παράξενο και σχεδόν παράλογο να μιλά κανείς για τρικό τη εποχή αυτή. Και όμως πρέπει να το κάνουμε αν θέλωμε να παρακολουθούμε όλους τους νεωτερισμούς της μόδας.

Φορούμε λοιπόν τρικό (πλεχτά) σε όλα τα είδη και όλα τα υλικά. Κάνουμε ταγιέρ, φορέματα απλά και άμυγιά, μπλουζες, κάπες, παντώ, βραδυνές τουαλέτες, μαγιό κ.λ.π. Για όλα αυτά τα τρικό χρησιμοποιούμε μαλλί, βαμβάκι, λινά, κλωστή, μετάξι, κορδόνεττο, φλόε, λασέ, κορδέλλα.

Τα χρώματά τους είναι έφετος πολύ όμορφα. Όταν το τρικό είναι μονόχρωμο, γίνεται πολύ λεπτό και μοι-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

άζει με θάσμα. Παραπλεύρω στην απλότητα του υφάσματος, σημειώνουμε μεγάλη έκζητηση και προσοχή στις λεπτομέρειες. Στο Παρίσι είχε μεγάλη επιτυχία ένα ανδράμιλ πολύ εργασμένο, πλεγμένο με βαμβακερή κλωστή λευκή και μαρίν, σ' ένα καινούργιο είδος πλεξίματος που σχηματίζει αστράκια.

Κοντά φουσκωτά μανικάκια δίνουν έναν άερα πολύ καλοκαιρινό στα πλεχτά αυτά φορέματα.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλουζες που φοριούνται με τα ταγιέρ έχουν συχνά μικρά ίσια γιακαδάκια. Με τα ανοιχτόχρωμα φορέματα ή μπλουζες συνήθως είναι λεπτότατη με γιακά ύψηλο και τσέπες ριγωτές λευκές και μπλέ. Κατά κανόνα, οι μπλουζες αυτές κλείνουν πίσω.

Ή δαντέλα με κροσέ

Δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο από τον ήλιον... Νά που ξαναβλέπουμε πάλι τις δαντέλλες από κροσέ να γαρνίρουν φορέματα και ταγιέρ. Ή δαντέλλα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά διάφορους χαριτωμένους τρόπους.

Π. γ. ένα φόρεμα πλεχτό από λευκό μαλλί ολόσωμο και κουμπωτό κατά μήκος με τρεις σειρές από αυτή τη λευκή δαντέλλα, ή οποία γαρνίρει επίσης και το μικρό γυριστό γιακαδάκι και τα μανικάκια.

Εκτός από τις δαντέλλες, συνηθίζονται οι αντιθέσεις των διαφόρων πλεξιμάτων, ούτως ώστε να σχηματίζονται διάφορα σχέδια.

Ετσι ένα φόρεμα πλεχτό από μετάξι ρόζ, με τετράγωνο ντεκολτέ από τελεϊτά από διάφορες καθετεγραμμές που μπαίνουν ανάμεσα σε μοτίφ άζουρέ κατ' απομίμηση της μπροντερί άγκλαίξ.

Κοστούμια πλάζ

Τα πλεχτά κοστούμια της πλάζ είναι σε ήμεροσία διάταξη: Κουμπινκόν, μπολερό, μαγιό, κοστούμια ήλιθεραπείας, σκόνη και πενιούάρ για πλάζ γίνονται όλα από τρικό.

Τα πιο όμορφα είναι από λευκό μαλλί, κεντημένο με όριζόντιες γραμμές μπλέ και κόκκινες.

Τα πενιούάρ του μπάνιου, είναι συήθως κόκκινα σε φόρμα κλασική με μεγάλη τσέπη γαρνιρισμένη με πελώρια κεντημένα άρχικα.

Για το βράδυ

Το τρικό χρησιμοποιείται επίσης πολύ για τις έμπινιές τουαλέτες. Φυ-

σικά στην περίπτωση αυτή το μετάξι αντικαθιστά το μαλλί και η εμφάνισή των είναι εξαιρετικά πολυτελής.

Μερικές από τις πλεχτές αυτές δαντελλένιες τουαλέτες είναι σε άπλουστατή φόρμα. Δεν έχουν ζώνη, και έφαρμόζουν στο σώμα, φαρδαίνοντας προοδευτικά προς τα κάτω. Μερικά κολλιέ από λουλούδια, σαν αυτά που φορούν στη Χαβάη, δίνουν μία άσύγκριτη γοητεία όταν μοντέλα αυτά.

Συνήθίζεται πολύ η άνάμιξις χρωματιστής, λευκής και μαύρης δαντέλλας στην ίδια τουαλέτα. Επίσης, έγκρουσταίον δαντέλλες από κροσέ μπορούν να γαρνίρουν τα μαύρα ή χρωματιστά φορέματα από ζωρζέττα.

Οι γυναίκες που βραδυούνται να πλέξουν ολόκληρο φόρεμα, μπορούν να χρησιμοποιήσουν και άντρεντέ πλεγμένα με κροσέ που γίνονται πολύ γρηγορώτερα. Τα άντρεντέ αυτά γίνονται από μαύρο μετάξι.

Τα βραδυνά μαγτώ γίνονται σε πλέξη «ρυζιού». Συνήθως είναι σε φόρμα κάπας με ένα καυσόν που καταλήγει σε μία μεταξοτή φούντα.

Κουζίνα

Μακαρόνια Όγκρατέν.—Δόσεις δια 6-8 άτομα: 200 δράμα μακαρόνια, 75 δρ. βούτυρο, 75 δρ. παραμεζάνα, 3 αυγά, 300 δρ. γάλα, 5-6 κουταλιές άλευρι, 5-6 κουταλιές γαλέττα ψιλή, άλάτι, πιπέρι, μοσχόκαρυδο.

Εκτέλεσις.—Βράζουμε τα μακαρόνια, τα στραγγίζουμε και τα ξαναρίχνουμε στην κατσαρόλα με το μισό βούτυρο, κρατώντας το άλλο μισό για τη σάλτσα, άκολουθως ρίχνουμε το τυρί και άνακατεύουμε καλά. Προσθέτουμε τα δυο ολόκληρα αυγά και το ένα άσπραδι, το μοσχόκαρυδο και το πιπέρι.

Τα τοποθετούμε στο ταψί και ρίχνουμε επάνω την άσπρη σάλτσα πολύ πηκτική, πασπαλίζουμε με λίγο τυρί και στέλνουμε για 20 λεπτά της ώρας σε θερμόν φούρνον δια να ροδίσουν.

Φαγητά με πατάτες

Οι πατάτες είναι από τα θρεπτικότερα τρόφιμα: υπάρχουν δε διάφοροι τρόποι για να τις τρώμε χωρίς να τις βαρύνουμε. Άναφέρουμε μερικούς:

Πατάτες άλ. Ά γ γ λ α ί.—Βράζετε τις πατάτες με τις φλούδες, άλατίζοντας το νερό σας, ύστερα τις καθαρίζετε λυώνετε λίγο βούτυρο σε μία κατσαρόλα και ρίχνετε μέσα τις πατάτες να πάρουν μία-δυο βράσεις, προσθέντες άλάτι, πιπέρι και ψιλοκομμένο μαϊντανό.

Πατάτες άλ Παριζιέν.—Βάζετε σε μία κατσαρόλα βούτυρο ή λίπος και ένα ψιλοκομμένο κρεμμύ-

ΤΗΣ ΤΥΝΑΙΣ

δι' άφοψ καθουρδισθί λίγο το σβύνετε με λίγο ζουμί ή νερό, ρίχνετε μέσα τις πατάτες καθαρισμένες και κομμένες σε μέγεθος καρυδιών, ρίχνετε και λίγο ψιλοκομμένο μαϊντανό κι' άφήνετε να ψηθούν.

Πατάτες με άσποησάλτσας.—Άφοψ βράσετε τις πατάτες σε νερό άλατισμένο τις ξεφλουδίζετε, τις κόβετε φέτες και τις σκεπάζετε με μία λευκή σάλτσα που γίνεται ως έξης: Λυώνετε λίγο άλευρι με νερό κρύο, το τοποθετείτε στη φωτιά άνακατεύοντας διαρκώς, προσθέτετε άλάτι, πιπέρι, λίγο ζουμί και άφοψ πυκνώσει λίγο θέλετε, ρίχνετε και ένα κομμάτι βούτυρο φρέσκο.

Πατάτες με ρόμπντέσάμπρ.—Άφοψ βράσετε με τις φλούδες τις πατάτες τις καθαρίζετε και τις προσφέρετε με βούτυρο φρέσκο.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Θαλασσόλουτρα

2ον

Ετο σημερινό και τελευταίο άρθρο μου για τα θαλασσόλουτρα θά σάς γράψω για την τακτική που πρέπει ν' ακολουθήσετε στα θαλάσσια λουτρά από υγιεινής άπόψως και ώφελιμότητος. Στο προηγούμενο σάς έτόνισα ότι ο υπερβολικός άριθμός των θαλασσιών λουτρών, ως και η παρατεταμένη παραμονή μέσα στην θάλασσα, έχουν ως άποτέλεσμα την έξασθένηση του οργανισμού και την έκδήλωση έπακολούθων πολυόδυσσάρεστων. Ίδιαιτέρως δε όταν περνά η ήλικία χρειάζεται μεγάλη προσοχή στα θαλάσσια λουτρά. Δεν είναι δυστυχώς λίγες οι περιπτώσεις εκείνων που ύπέφεραν άπ' την καρδιά των ή άδυναμίας των πνευμόνων, χωρίς να το πάρουν είδηση και άνοντας θαλάσσιο λουτρό έμειναν μέσα στη θάλασσα. Γι' αυτό πρέπει να συμβουλευέσθε στο ζήτημα των λουτρών πάντοτε τον γιατρό σας.

Για ν' άπαλλαγείτε από μερικές κακές συνήθειες και για να κατανοήσετε τους κινδύνους που διατρέχετε άνοντας, ει-κx και ως έτυχε, έν οϊονδήποτε λουτρό, σάς έγραψα τα περί λουτροθεραπείας άρθρα μου, γιατί ή άγνωσία ώρισμένων μικροπραγμάτων και οι κακές και παράλογες έφαρμογές της μόδας, τις περισσότερες φορές οδηγούν στην καταστροφή της υγείας. Τα διάφορα θαλάσσια λουτρά και πλυντήρια μέσα στην θάλασσα είναι έφευρές εκείνων που δια-

τηρούν πισίνες και παραθαλάσσια κέντρα. Από τα θαλάσσια σπόρ υγιεινό είναι μόνον ή κωπηλασία. Μ' αυτήν δυναμώνουν οι μύς των χειρών, γίνονται κανονικές άναπνευστικές κινήσεις του θώρακος, έπιτυγχανόμενες γενικώτερα μιάς θαυμασίας τονώσεως του σώθους.

Η κατάλληλότερη ώρα, από υγιεινής άπόψως, για το θαλάσσιο λουτρό είναι από τις 9 το πρωί μέχρι το μεσημέρι. Το άπόγευμα δε, αν ύποθεθί ότι δεν μπορείς το πρωί, ή κατάλληλη ώρα είναι 4 έως 5.

Έν πάση περιπτώσει, δεν πρέπει να μπαίνετε στη θάλασσα πριν περάσουν 3 έως 4 ώρες μετά το φαγητό, έστω και αν άκόμην πρόκειται για το ελαφρότερο πρόγευμα.

Επίσης ούδέποτε να παίρνετε θαλάσσιο λουτρό ιδρωμένοι ή ύστερα από μακρά πορεία. Είναι επικινδυνώδεστατο. Η ύδροθεραπεία της θαλάσσης για να ναι ώφέλιμος και υγιεινή δεν πρέπει να παρατείνεται πέραν του ενός τεταρτού της ώρας κατά λουτρόν. Μετά το θαλάσσιο λουτρό, πρέπει άπαραιτήτως να βαδίζετε, άνοντας συγχρόνως την ήλιοθεραπεία σας κι' όχι να κάθεσθε, όπως κάνουν οι περισσότεροι.

Αν άναπαυθίτε άκίνητοι, τότε πρέπει άπαραιτήτως να τυλιχθείτε μ' ένα

1. Μπλουζα πλεγμένη με κροσέ από λεπτή λινά κλωστή θαλασσία. Η πλέξη σχηματίζει άζουρέ. Ένα πλαστρόν, έμπρός, καταλήγει σε βολάν. 2. Φόρεμα βαμβακερό πλεχτό σε χρώμα μπλέ γαρνιρισμένο με λευκή δαντέλλα επίσης με κροσέ. 3. Ωραίο πλεχτό άσπράμιλ: ή φούστα είναι από λευκό μαλλί. 4. Ύπεροχη βραδυνή τουαλέτα πλεγμένη με λευκό μετάξι.

ελαφρύ πενιούάρ. Το στέγνωμα έν άκίνητος, έστω και υπό τον ήλιον, είναι επικίνδυνό και άνοητικό. Συγχρόνως δε προκαλεί όδυνηρά έγκαύματα στην επιδερμίδα και καταστρέφει την ζωράτητά και άνοητότητά της.

Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΑΛΛΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τότε μόνο δά σούλεγα πώς σ' αγαπώ

Θέλα να μουνα ζωγράφος, μεγάλος ζωγράφος, και μόνο τότε θα ζωγράφιζα την εικόνα σου... 'Αλλά δεν θάβαζα τα κοινά χρώματα της ζωγραφικής, γιατί θάταν άσημαντα ν' αποδώσουν τις δικές σου όμορφιές. Ξέρεις τί θάκανα; Θάπαίρνα λουλούδια, πολύχρωμα λουλούδια και θάβαζα λευκά κρύνα στο μέτωπο και στα λαμιά, ένα άλλοχρυσαυτό λουλούδι στο στήθος, δυο ρόζ γαρύφαλλα στ' αυτιά, μπομπόνες στα μάγουλα, μια αψιγόρεττα στην μύτη, ζυμπούλια στα μάτια και στα μαλλιά κι' έτσι θα ζωγράφιζα έσένα, αγαπημένη μου.

Θέλα να μουνα ποιητής, μεγάλος ποιητής και μόνο τότε θάγραφα για σένα στίχους... 'Αλλά δέ θάπαίρνα κοινό χαρτί και μελάνι για να σοδ γράψω, γιατί θάταν ακατάλληλο για τις δικές σου χάρες. Ξέρεις τί θάκανα; Θάπαίρνα ένα κλωνάρι τριανταφυλλιάς για πέννα μου και θα πήγαίνα σε μια άκρογιαλιά μαγεμένη και κεί πάνω στην άμμο της, θάγραφα στίχους, στίχους για σένα που θάλεγαν την αγάπη μου, που δέν θα τοδ είχε πη κανείς άλλος πριν από μένα στην αγαπημένη του!...

Τί; Κι' αν μόλις τοδ έγραφα τοδ έσθυναν ζηλιάρικα τα φίλα της θάλασσας; Μήπως και σύ, έτσι ζηλιάρικα δέν σβύνεις τα λόγια μου με τα φίλα σου;

Θέλα να μουνα μουσικός, μεγάλος μουσικός! Και μόνο τότε θάγραφα τραγούδια για σένα... 'Αλλά δέν θάπαίρνα κοινό πεντάγραμμο για τις νότες μου, που θάταν ακατάλληλο να τραγουδήσω μ' αυτό την μουσική της όμορφις σου... Ξέρεις τί θάκανα;

Θάπαίρνα την κιθάρα μου μέσα σ' ένα άνθισμένο περιβόλι και κεί θα μάζευα πολύχρωμες πεταλούδες, που θα τις παρκαλούσα να με βοηθήσουν με το πέταγμα τους—πάνω στις χορδές της κιθάρας μου για πεντάγραμμο—να γράψω μαζί πρωτότυπα τρελλά τραγούδια για σένα, που θάμοιαζαν, τότε με το απαλό χέρι της πεταλούδας πάνω στην κιθάρα μου και τότε με τον τρελλό χορό τους από την μέση της αγάπης μου...

Ναι! 'Αν ήμουν μεγάλος, πολύ μεγάλος! Τότε μόνο θα σούλεγα πώς σ' αγαπώ!... και ίσως τότε... να με πίστευες!!!...

ΒΥΡΩΝ Σ. Ν.

Στερνός πόδος

Λιμάνι: που άπαρνήθηκα την ήρεμή σου (άπαρνειά, όταν τα νειάτα άνήσυχα με παίρνανε μακρύ σου (κρυά σου) ζαρωμένο μ' έσυραν, δίχως έλπίδα (πιά καμιά) να ρέψω πάνω στα θολά κι' άκύμαντα (νερά σου).

Πάρε μ' άγέρα στ' άνοιχτά, για το ταξι (ξίδι το στερνό) να λικνιστώ στην πλανερήν άγκάλη (του κυράτου) κι' όπως σαν πρώτα, τρόπαιο να ύψώσω (πέφτοντας τρανό) στήνουν τα στοιχειά τρελλό χορο (ρό θανάτου).

ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΙΝΤΙΚΑΚΗΣ

Παλές αγάπες...

Παλές αγάπες, τίποτα δέν με φοβίζει (μυρός σας) κι' ούτε ποθώ για μια στιγμή να ξαναρχώ (θω σιμά) κι' αν μια φορά, με λύπησε βαθειά ο χωρο (ρωσμός σας), χαίρομαι τώρα που έλυσα μαζί σας τα (δεσμά).

Δέν λησμονώ κάποιες βραδύες στα σκοτεινά σοκάκια, στα μονοπάτια, στις φραγιές, στα πάρκα, (στα στενά...) σαν με γεμίζατε χαρά, με τ' απαλά χειράκια, (ράκια), κι' ένοιωθα μες στις φλέδες μου ο πόθος (να περνά).

Ξανθεία 'Αλίσ: Τετράθνη, Ειρήνη (λο γλόχα, που στη ματιά της τρέμουνε και τ' άστρα τ' ουρανοδ, κι' έσδ 'Αφρό, μελαχροινή, που άλλη άπο (πό σε δέν βρήκα) να σε κρατήσω εικόνημα στα τριαντά (του νοδ).

Τώρα πιά πέρασε ο καιρός, και οι πρώτες (τες μου λαγυρές) για σάς μέσα στο είναι μου, είναι τόσο (πικρές).

Παλές αγάπες ξέθωρες, οι τόσες σας οι (χάρες) μαζί με τις έλπίδες μου βρίσκονται πιά (νεκρές...

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Δυο νυχτιές

Το άνοιξιάντικο βράδυ ήταν γεμάτο μαγεία. Τ' άστέρια έστειλαν στην φύση το θαμπό γλυκό φως τους και το φεγγάρι έριχνε χρυσές ανταύγειες στα ήσυχα της λίμνης νερά. 'Από μακριά ακούγεται ένα βεικό τραγούδι. 'Ισως τραγουδούν οι ξανθές Νηρηίδες... Μια θαρκούλα προχωρεί στα νερά της λίμνης. Το σιγανό άγέρι—θαλάσσια αύρα—λές και την νανουρίζει... 'Εκείνο το βράδυ μέσα στη θαρκούλα γεννήθηκε μια αγάπη. Μια εύτυχία ανέτειλε.

Τ' άστέρια μένουν κρυμμένα από μια κατάμυρη συννεφένια αυλαία. 'Από μακριά ακούγεται η στριγγιά φωνή της κουκουδιάς. Κάποιο σκυλί ουρλιάζει κλαψιάρικα... 'Ο τρελλός Βορρής αφήνει ένα φορικό σφύριγμα... ένα άπαιστο μουγκρητό. Στην όρη του τρέμει κάποιο μικρό καφενεδάκι...

Και μέσα στο καφενεδάκι σβύνεται μια αγάπη. Δεί μια εύτυχία—ή εύτυχία μου—μια εύτυχία που είχε άνατελλει κάποιο άνοιξιάντικο βράδυ στα ήσυχα νερά μιας λίμνης...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Θλίψη

Πέφτει το σούρουπο άργα-άργα. 'Ολα γύρω σιωπηλά, όλα θλιμμένα. 'Η νύχτα που έρχεται, νύχτα θα βρή στην ψυχή μου!...

'Ω! Πώς με βαρύνει το μαρμαριτό το στεφάνι! 'Ας ήταν ν' άρχόταν το χέρι το σπλαχνικό, άς ήταν να μου τάπαίρνε και να σκουπίσει το ιδρωμένο μέτωπό μου!

Πώς περιμένω το γλυκοχάραμα!... Να φύγει αυτό το σούρουπο το θλιμμένο, κι' ή νύχτα απ' την ψυχή μου να φύγει!

Κι' έτσι να πάρη μια αύρα να φούση, να μου χαϊδέψη το κορμί το κουρασμένο, και τα μαλλιά μου ξέπλεκα ν' άφίση!

'Αγ! Πότε πιά θα φέξη! Πότε ή αυγινή δροσιά το μαρμαμένο πρόσωπό μου θα δροσίση!

Τίποτα άπόψε δέν είν' ώραίο, όλα μουντά, σαν το μουντόχρωμο των πεδίων. Τίποτα φωτεινό, τίποτα χαρούμενο.

Φτωγά λουλούδια μαρμαμένα άρροσθύνουν στο ραγισμένο της ζήσης ανθρώγια. Καμιά πνοή ζωής σ' όλα το άγγιγμα του θανάτου έχει πέρασι!

'Ολα θλιμμένα, κι' όλα μαρτυρούν το Γλυκοχάραμα!...

(Σανατόριον Ν. Π.)

NENH

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μια μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μάς γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα όρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δέν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δέν θα ληφθή ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια άποστολή ποτε έλάβατε άπάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. 'Ός γνωστόν ή «Έβδομος» κρίνει τα έργα των άγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς να μιλιά χ ρ η μ α τ ι κ ή ά μ ο ι β ή.

'Αλκην Γλυκόδον. Το ποίημά σας μάς ήλθε παράκαιρα, αλλά μολονότι το θέμα του ήταν καλό ύστερούσε στην τεχνική του στίχου και προ πάντων στο μέτρο. Νικόλαον Κοσμίδη. 'Εγκρίνεται ή «Παρθενία Ιστορία». Το σταυρόλεξό σας έλήφθη και έδόθη στον άρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε. Παντελήν Μωραΐτην. Καλούτσικο το θέμα του μα το γράψιμό του όχι άρκετά στρωτό. 'Ηθελε άκόμη δουλέψα για να γίνει δημοσιεύσιμο. Τζο υλίαν Λαρά. Αυτή τη φορά δέν μάς ικανοποιήσατε. Κοινότοπο και λίγο σχολαστικά γραμμένο. Και το ποίημα έντελώς άτεχνο. Μή προχειρογράφετε. Κούλην Γκόλφην. Συμπαθητικό το διήγημά σας; αλλά πολύ προσοπτικά γραμμένο και χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον ώστε να το θυσιάσωμε τόσο χώρο. Π.

Λαγγούσην. 'Εγκρίνονται και τα δυο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Γιώταν Κ. Και τα δύο έχουν πολύ κοινότοπο θέμα και γράψιμο στεγνό και άπλοικό. Μή διάζεστε να δημοσιεύστε και μη γράφετε από τις δυο πλευρές του χαρτιού. Ζακίνον Ρούσσον. 'Η σειρά του προ δυο μηνών έγκριθέντος πεζού σας δέν ήλθε άκόμη. 'Ερχεται μετά 3-4 φύλλα όποτε και θα δημοσιευθή. 'Αντώνην Κ. 'Εχει ώριμένα σημεία καλά το πεζό σας «Θά έπρεπε να σ' άγαπήσω» αλλά στο σύνολο δέν είναι δημοσιεύσιμο. Το κατατρέφουν οι κοινοτοπίες και άρκετες φράσεις άδούλετες. Μή διάζεστε. Τζώρτζ 2. Κοινό το θέμα και χλιοειπωμένο. Βρήτε κάτι πιο πρωτότυπο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Χαρ. Μ. 'Οχι δημοσιεύσιμο το «'Ημουν άλλοτε άεροπόρος». Πολύ προσοπικό και χωρίς ενδιαφέρον για τους άναγνώστας μας. 'Επίσης το γράψιμό του δέν είναι λογοτεχνικό. Νάκην Παπαναστασίον. Πολύ συνηθισμένο θέμα. Στείλτε μας τίποτε άλλο σε πιο πρωτότυπο θέμα γιατί το γράψιμό σας είναι άρκετά στρωτό. Κ. Ι. Χ. 'Αδούλευτος ο στίχος σας σε μερικά σημεία όπως λ.χ. εκείνο το «γνέφτει» που είναι φοβερά κακόχη. 'Επίσης ο 11ος στίχος. Φταίει ίσως και το θέμα που είναι βαρύ και το είδος του ποιήματος—σονέτο που είναι δύσκολο. Θ. Π. Πρωτόλειο άκόμη το ποίημά σας. «Καλοκαιρινά βράδια». Διαβάστε σύγχορη ποίηση. 'Ανθην 'Αλλέας. Δέν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Πολύ σγροντονείς οι φράσεις του. Γ. Ν. Ρούσσον. Το ποίημά σας δείχνει κάποιο ταλέντο, στην αρχή του βέβαια άκόμη, αλλά που μπορεί να ολοκληρωθή αν επιμεληθήτε με προσοχή το δούλεμα των στίχων σας. 'Ετσι λ.χ. το τέταρτο τετράστιχο είναι πολύ πιο άδύνατο από τ' άλλα. Και γενικά όλο το ποίημα ήθελε ένα καλό «ρετις» άκόμη. Το τελευταίο τετράστιχο πολύ καλό αν δέν το γλοήσε ο τονισμός της «Ταΐτης» που γτυπά άσχημα στ' αυτιά όταν «ρασι» «Ταΐτη». Θάναον 'Ανδρόν. 'Η «Ζήνη» δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο φύλλο. Τότε ήταν ή σειρά της. 'Όσο για το «Νεκρό» δέν είναι δημοσιεύσιμο δυστυχώς. Στείλτε μας κάτι πιο... ζωντανό! Πάτην Ψαρά. 'Εγκρίνεται το «Τώρα που ή φύση» και θα δημοσιευθή με τη σειρά του. Το άλλο έχει άδύνατο το τελευταίο τετράστιχο. Και τα δύο φαίνονται έπηρεασμένα από τα ποιήματα του Πολέου. Πολίκαν Ξένον. Δέν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Κατώτερο από άλλα προηγούμενά σας. Νέκαν Νάκον. Πολύ άπλοικά γραμμένο το πεζό σας και με συχνές επαναλήψεις. Μή διάζεστε και

«Έβδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517 'Εκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαβιέρου 12

'Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
'Ετησία έσωτερικού δρ. 250
'Εξάμηνος » 125
'Ετησία έξωτερικού Λίρα 1.10
» 'Αμερικης Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

'Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παλαστράτον 10 Σ)μός 'Υμηττού)

Τα άποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύόμενα και μη, δέν επιστρέφονται.

μοσιεύσιμο δυστυχώς. Στείλτε μας κάτι πιο... ζωντανό! Πάτην Ψαρά. 'Εγκρίνεται το «Τώρα που ή φύση» και θα δημοσιευθή με τη σειρά του. Το άλλο έχει άδύνατο το τελευταίο τετράστιχο. Και τα δύο φαίνονται έπηρεασμένα από τα ποιήματα του Πολέου. Πολίκαν Ξένον. Δέν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Κατώτερο από άλλα προηγούμενά σας. Νέκαν Νάκον. Πολύ άπλοικά γραμμένο το πεζό σας και με συχνές επαναλήψεις. Μή διάζεστε και

Μαλλιά: ΣΚΟΥΡΑ
Μάτια: ΚΑΣΤΑΝΑ
Λόξα: ΑΡΟΣΕΡΟ ΣΙΑΡΑΤΟ
Πόσος: RACHEL
Κορμάκι: Κραγιόν INDIA

SCHERK

Μικρό θαυμάσιο

Ένα δροσερό σαράτο πρόσωπο με εαστανά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται ναύδρα χρώματος Rachel, κορμάν και κραγιόν σε χρώμα India. Πόσο είναι εύκολος ο καλλωπισμός με τον πίνακα του Scherk! Σας βοηθεί να εύρετε το άρμονικό συμπλήρωμα της όμορφις σας είτε είστε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή. 'Η αιβέρια πουδρα Mystikum, το κορμάν Mystikum και το κραγιόν χιελών Nigella προσεκτικά διαλεγμένα σταν τόνο που σας άηγάινε καλύτερα στα μάτια, μαλλιά και επιδερμίδα θα δημιουργήσουν τον έξχωριστό γοητευτικό σας τύπο. 'Ο πίναξ του Scherk εύρίσκεται εις όλα τα καταστήματα. Πουδρα Μυστικουμ σε κουτιά των Δραχμών 80,- και 50,- Κορμάν Μυστικουμ Δρ 40,- Κραγιόν χιελών Νιγκέλλα Δρ. 40.

Mystikum πουδρα

διαβάστε "Ελληνες πεζογράφους. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Π. Μ. ε. λ. α. ν. Συμπαθητικό το ποιηματάκι σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμo. Λίγο παι- διαστικό ακόμη. Στείλτε μας κανένα άλ- λο δικό σας, αφού δουλέψετε προσεκτι- κά τον στίχο του. Ε. μ. μ. Μ. παρ. μ. π. έ- ρ. η. ν. Τό «Χωρίς καρδιά» πολύ κοινό- τοπο. Τό «Θά μετανοήσω» έχει καλό το μεσαίο τετράστιχο. Τα άλλα δύο ά- δούλευτα. Μην προχειρογράφετε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Σ. τ. ά- θ. η. ν. Ψύλλαν. Έγκρίνεται το «Ξε- ψύχισμα» και θα δημοσιευθί με τη σει- ρά του. Γ. ι. ω. γ. ο. ν. Παπαδάκη. ν. Έγκρίνεται και τα δύο και θα δημοσι- ευθούν με τη σειρά τους.

Το μυστήριο της γυναίκας που ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Όυτε μιά ρυτίδα, ούτε μιά γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων. Μιά επιδερμίδα καθαρά βελουτέ, άμμεπτος νέας κό- ρης. Θά έλεγε κανείς ένα θαύμα, άλλ' υπάρχει μιά επιστημονική έρμη- νεία.

Αυτά είναι τα μαγικά αποτελέσμα- τα του «Biocei», ή εκπληκτική άνα- κάλυψη του καθηγητού Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το «Biocei» είναι πολύτιμον στοιχείον φυσικόν νεότητας, απαραίτητον διά κάθε επιδερμίδα βελοντέ και χωρίς ρυτίδας. 'Η κορέμα Tokalon χρώμα- τος ρόζ περιέχει τώρα έξ' αυτού. Τρέ- φει και ξανανιώνει την επιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Θά ξυπνάτε νε- ωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμ- μέες εξαλείφονται. Διά την άμμεσαν μεταχειρίζεσθε την κρέμα Tokalon Τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (μη λιπαρά) διά να κάμψτε την επιδερμίδα σας φρέσκη και καθα- ρά, να διαλύσετε τα μαύρα σας στίγ- ματα και άτελείας. Ξανανιώνετε κα- τά 10 χρόνια και μέινετε νέα. 'Απαλ- λανήτε από τὸ γαϊώδες γρῶμα. Ξα- ναβρῆτε τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφι- κτά και την λεπτή χάρη της νεότητός σας. Θά εκπλαγῆτε από τὰ σχεδόν μαγικά αποτελέσματα τῶν δύο κρε- μῶν Tokalon τροφῶν διά την πι- δερμίδα. 'Εάν όχι, ευχαρίστως θά σᾶς πιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

«Ζητώ ένα καθηγητήν»

(Συνέχεια από τη σελίδα 47)

ριφρόνηση μέχρι την στιγμή που νο- μίζει πως ήρθε ή κατάλληλη ώρα. Τότε όμως χυμᾶει με μιά άπίστευτη όρμη και φθάνει πολλές φορές άκόμη μέχρι τὸ σημείο... να την δαγκώνη!

» Έννοείται ότι ούτε καν σκέφθη- κα να τὸ δοκιμάσω με την γυναίκα μου τὸ σύστημα Μπάρρυμορ, γιατί ή- μουν αίσγουρος ότι όχι μόνον γελοῖ- ος θά γινόμουν αὐτήν την φορά, αλ- λά θά ἐκινδύνευα να πάθω και κάτι χειρότερο.

» Ο Γουδρνερ Μπάξτερ και ὁ Χέρ- μπερτ Μαρσάλ ανήκουν πάλι σε μιάν άλλη σχολή που θά μπορούσε να όνο- μασθῇ ή σχολή τῶν «παθητικῶν». Δέν κατακτοῦν κεραυνοβόλα, αλλά με σύστημα και υπομονή. Αυτό τους κά- νει πολλές φορές να φαίνονται—στόν κινηματογράφο—έννοείται—πως θά χάσουν τὸ παιχνίδι. Μά στο τέλος κα- τακτοῦν την καρδιά της «ήρωίδος» που αρχίζει να τους συμπαθῇ για τούς καλούς του τρόπους.

» Τόλμησα να μιλήσω για τὸ σύ-στημα αὐτὸ στην γυναίκα μου, λέγον- τας της ότι τέτοιου τύπου πρέπει να είναι ιδανικοί σύζυγοι.

» Και ὁ Ντόν Άμέχε επίσης, μου ἀπάντησε.

» Παίρνοντας θάρρος από την ἀ-πάντησή αὐτή, της διηγήθηκα για τις έρωτικές σκηνές του Κλάρκ Γκας μπλ.

» Αὐτὸς πάλι τὸ ρίχνει στ' άστεῖο, χτυπάει τις ώραιες του στόν ὄμο, τούς κάνει «κουκουρίκου» και έτσι κάνει και την πιὸ ψυχρή να γελάσει.

» Ο Γκάρρυ Κρόπερ πάλι; Αὐτὸς είναι κι' αν είναι. Όλες οἱ γυναίκες θά ήθελαν να λυώσουν κάτω από τις φλογερές ματιές τῶν μπλε τῶν ματιῶν του.

» Ναί, μά τὰ δικά σου μάτια δέν είναι μπλε, με διέκοψε την φορά αὐτή ή γυναίκα μου, κόβοντάς μου και την φορά.

» Κρίμα. 'Ο.τι είχα αποφασίσει να κάνω μιά γενική δοκιμή, φτιάνοντας ένα «φιλι-κοκταίηλ» από την όρμη του Βαλεντίνο και τοῦ Πρόουερ, τὸ πάθος τοῦ Μπάξτερ και τοῦ Μαρσάλ, τὸ κέρι τοῦ Κλάρκ Γκαςμπλ και ἱ- σως—ίσως λίγο κι' από τις δαγκω- νίες τοῦ Μπάρρυμορ!

» Άκουσε, αγαπητέ μου, μου εἶπε ή γυναίκα μου, μου άρέσεις ὅπως εἶ-σαι. Άν ήλθες όμως να έφαρμόσης και στην ζωή τούς ρόλους που παί- ζεις στο πανί, ξέρε το μιά για πάν-τα. Θά ζητήσω διαζύγιο!...

Και ὁ Ντόν Άμέχε τελειώνει τη δι-ήγησή του με αὐτά τὰ λόγια:

«Συγαίνουμε τὰ διαζύγια. Για τὸν λόγο αὐτὸ εἶμαι άναγκασμένος να μένω ὁ μικρός, άσήμαντος Ντόν Ά- μέχε που δέν δαγκώνει, δέν σφίγγει, δέν περιφρονεί, δέν κάνει «κουκουρίκου». Ένας συνηθισμένος τύπος χωρίς καμ- μιά πρωτοτυπία στόν έρωτά».

ΠΑΡΗΣΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΠΑΡΗΣΙΣ ΕΥΤΕΡΟΥ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθῆς εν Παρισίοις
Έξέτασις δι' ακτίνων Ραίντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Κυρίαν Σοφίαν Β. Μ' ένα τρίχι-νο γάντι ή με μιά ειδική βούρτσα που πωλούν στα ειδικά καταστήματα καλ- λυντικών για τὸν καθαρισμὸ τοῦ σώμα-τος, βρεγμένη με την άκλόουθη λο- σιόν (;) να κάνετε φριζιόν καθημερι- νῶς τῶν μαστῶν με κυκλικές κινήσεις και με κατεύθυνση ἐκ τῶν κάτω (θελή) πρὸς τὰ άνω (ρίζα). Οὐδέποτε άντιστρέ- φως. Μετά την φριζιόν αὐτήν να που- δράρετε με τάλκ. 'Επίσης να ἐκθέτετε στόν ήλιον τὸ στῆθος σας, ὅταν ἔχετε την εὐκαιρία να πέφτετε στο δωμάτιόν σας, αρχίζοντας από 2 λεπτά καθημε- ρινῶς μέχρι 10 λεπτῶν. Με λίγη υπομονή θά δῆτε αρκετή βελτίωση τοῦ αντιαισθητικοῦ ἐλαττωματός σας. 'Υστερα τοῦλάχιστον από 2 μῆνας θά ἤθετε τὰ σημαντικά αποτελέσματα. Για τὰ κίτσια θά δῆτε βελτίωση, αγοράζον-τας από τὸ φαρμακείον Μπακάκου τὰ ει-δικά ἐλαστικά τοῦ SCOLL. Άν εἴσθε ἀρθριτική, χρειάζονται και ιαματικά λου- τρά, για τὰ ὅποια θά σᾶς συμβουλευθῇ ὁ κουράντες γιατρός σας, που γνωρίζει τὸν ὀργανισμόν σας.

Λ. Ι. Δ. Να πλένεσθε πάντοτε με δρο-σερό νερό. Μετά τὸ πρωῒνo συνηθισμένο πλύσιμο κι' αφού σκουπισθῆτε μ' ένα

ΥΠΕΡΙΔΡΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Σεις τὸ αισθάνεσθε ἀπλῶς!
Οἱ ἄλλοι γύρω σας ἐνεχλοῦνται πολὺ!

Ἡ ἐπιδρωσις εἶναι ὕγινη.
Ἡ ὑπερίδρωσις εἶναι θλαστήρα.

ΕΝΑΣ τρομερὸς ἐφιάλτης ἀπειλεῖ κάθε καλοκαίρι πολλὰς κυρίας: ἡ κάκωσις ὑπερίδρωσις τῆς μασχάλης! Δέν ὑπάρχει πλέον ἐκνευριστικὸ και ἀποκρυστικὸ πρᾶγμα!

Αισθάνεσθε ότι σᾶς ἀποφεύγουν και τὸ χειρότερον, ότι σᾶς σχολιάζουν!

Μη καταφεύγετε σε διάφορα φάρμακα που σταματοῦν τελείως τὸν ιδρώτα. Θά θλαψετε ἐπικινδύνως τὴν ὕγιαν σας!

Τὸ ἀρωματικὸ ODOREX, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς του, ἐξάφανιζει τὴν κακοσμίαν τοῦ ιδρώτος.

Ζητήσατε ἀμέσως σήμε- ρα ODOREX εἰς τὰ καλά φαρμακεία ἢ Μικροπωλεία ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ ΑΘΗΝΑΙ 77 - ΤΗΛΕΦ. 52-273

βαμβάκι βρεγμένο με την κάτωθι λοσιόν, να περνάτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο. Τὸ ἴδιο θά κάνετε και τὸ βράδυ προτοῦ κοιμη- θῆτε.

Alcool camphré blanche 30 gr.
Fenture de benjoin 15
Eau de cologne 60

Τὴν λοσιόν αὐτήν θ' ἀρχίσετε να τὴν μεταχειρίζεσθε ἀραιωμένη. Δηλ. κατ' ἀρ- χᾶς θά βάζετε ένα τέταρτο τοῦ ρακοπό- τηρου από τὴν λοσιόν και 3)4 νερό σκέ- το. Μετά 5 ἡμέρες θά βάζετε περισσό- τερο από τὴν λοσιόν και ὀλιγώτερο νε- ρό, μέχρις ὅτου στόν μῆνα θά χρησιμο- ποιῆτε 3)4 λοσιόν και 1)4 νερό. 'Επί- σης κάθε βράδυ στο κάθε σπυράκι ἐπάνω θά βάζετε ὀλίγον ἀπ' τὴν κάτωθι ἀ-

λοιφή:

Camphré 0,10 cent.
Acide salicylique 9,20
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4
Lanoline 4

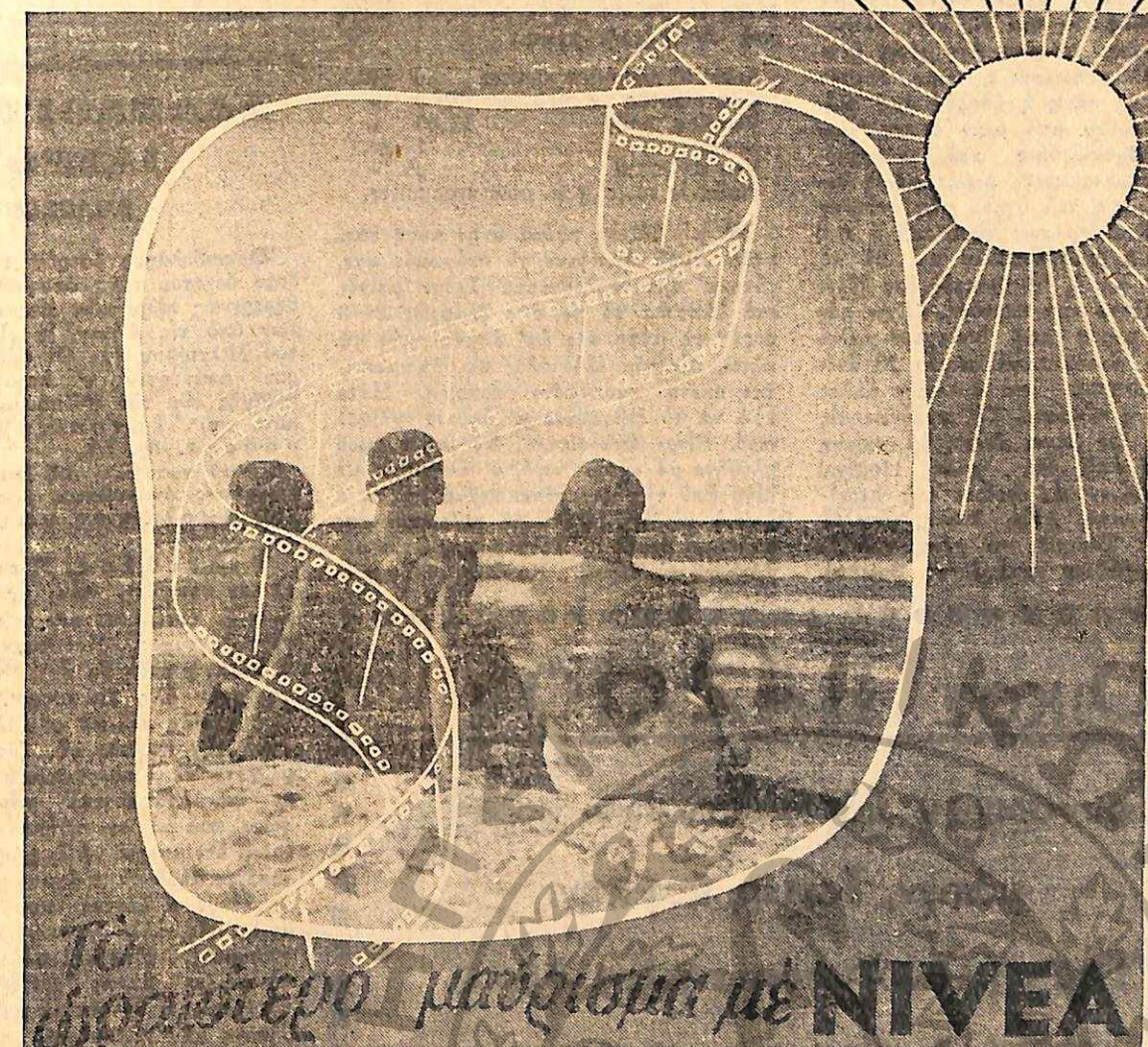
Διὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ν' αλείφετε ὅλο σας τὸ πρόσωπο με καλοκτυπημένο σκέτο ἀσπράδι αὐγοῦ. Μετά 1)4 να τὸ ἀφαιρῆτε με ἄφθονο μόλις χλιαρὸ νερό. Μόλις τὸ δέσμα σας πύση να λυγιάζῃ να μου ξαναγράψετε.

Καν Περροῦλαν Χατζηκυ- ριακ... 'Ο κ. Λαδάς, για να σᾶς ἐξυπη- ρετήσῃ καλλίτερα, σᾶς παρακαλεῖ να πε- ράσετε από τὸ 'Ιατρεῖον του (Σόλωνος 40, 11—1 και 5 1)2—8) και ἀφοῦ σᾶς

ἐξετάσῃ θά σᾶς συμβουλευθῇ καταλλή- λως ὅ,τι πρέπει. Με τὴν ἐπιστολή σας δέν τὸν κατατοπίζετε ὅπως πρέπει. 'Η ἐξέτασις δωρεάν. Να πῆτε τὸ ψευδώνυ- μόν σας.

Κάποια Κυρίαν, Θεσ)νίκη. 'Ασφαλῶς πλέον θά σᾶς ἔχουμε τακτική ἀναγνώστρια. Σᾶς ευχαριστοῦμε για τὰ καλά σας λόγια. 'Η τριχόπτωσης σας ὀ- φείλεται ἀφ' ἐνός στην λιπαρότητα τοῦ δέρματος και ἀφ' ἐτέρου στην ἀδυναμική κρᾶσιν σας και στο πυρακτωμένο σίδερο για τὸ ὀντουλάρισμα. Κάθε βράδυ θά κά- νετε μιά φριζιόν στο τριχωτὸ της κεφα- λῆς με τὴν κάτωθι λοσιόν:

Eau de cologne 100 gr.
Glycerin 15

Τὸ ὀμορφότερο μαύρισμα με NIVEA

Τὸ δέσμα είναι ευαίσθητο στόν ήλιο ὅπως ένα φωτογρα- φικὸ φίλμ. Με τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῶν ὑπεριωδῶν ακτίνων σχηματίζονται χρωστικαί ὕλαι, που δίδουν στο δέσμα ένα ὠραῖο μελαχροινὸ χρώμα. Άν ὅμως τὸ δέσμα δέν είναι συνηθισμένο στόν ήλιο, τότε δέν μαυρίζει, αλλά κοκκι- νίζει, καίγεται και, σε λίγο, ἀναφαίνεται ένα ἔγκαυμα. Τὴν ἀνεπιθύμητη αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ ήλιου, μπορούμε να ἀποφύγωμεν εάν προετοιμάσωμεν τὸ δέσμα μας διά τὸ ήλιόλουτρον. Πρὸς τοῦτο πρέπει να κάνωμεν ἐπανε- λημμένως ἐντρίθεδες με NIVEA, κρέμα ή λάδι, που εἰσχω- ρεῖ βαθειά στο δέσμα, τὸ δυναμώνει και τὸ καθιστᾷ ικανόν πρὸς ἀντίστασιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία και μικροπωλεία
Τὸ μικρὸ κῦτιον δρχ. 8,50, τὸ μεσαῖον δρχ. 15, τὸ μεγάλο δρχ. 30.

Teint. de cantharides	2	✓
Teint de jaborandi	50	✓
Teint de panama	20	✓

Δις τῆς ἐδομαδος ἓνα καλὸ σαπούνι-μα μὲ καταρμολογούμενον. Καὶ νὰ κάνετε μιὰ σειρά τονωτικῆς ἐνέσεις Cacodylate de soude. Οἱ ἐνέσεις ἀπαραιτήτως. Τὴν θεραπείαν αὐτὴν θ' ἀκολουθήσετε ἐπὶ τριήμερον τακτικῶς. Μετὰ δὲ θὰ μοῦ ξαναγράψετε. Μὴν ἐλπίζετε γρηγορώτε-ρα ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα, ὅμως, εἶναι βεβαιότατα. Γιὰ τὸ δέρμα σας γράψτε μου τὴν χροιάν του καὶ ὅλες τὶς ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ μοῦ γράφετε τώρα. Ὁ-σαύτως ἂν ἔχη ἐξανθήματα, πόρους, μι-μπίκια καὶ σὲ ποῖο μέρος. Καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως.

Δάντην. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ λάβω τὸ γράμμα σας μὲ τὸ ὁποῖον παρεπονεῖ-σθε ὅτι ἐξέχασα καὶ ἔλαβα τὸ δεύτερο μὲ-τὶς εὐχαριστίες σας καὶ τὶς νέες πληρο-φορίες. Κανένα γράμμα δὲν μένει ἀνα-πάντητο, ἀλλὰ τηρεῖται ἡ σειρά. Λοιπὸν κατ' ἀρχὰς θὰ κάνῃ ἡ ἀδελφὴ σας ἡμέ-ραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ μίαν ἐνέση ἐνδο-φλεβίως Hectobrome καὶ ταυτόχρο-νως αὐθαιματοθεραπεία. Δηλ.: μόλις τε-λειώσῃ ἡ ἐνέση τοῦ ὑγροῦ τῆς ἐνέσεως θὰ ἀπορροφᾶται ἀμέσως αἷμα ἀπὸ 5 c c μέχρι 15 c c προδευτικῶς καὶ θὰ τὸ βάψετε στὸν μηρό. Ὁ γιατρός σας ξέρε-ῖται ὅτι σὲ τὸ μέρος σας ὑπάρχουν καλοὶ γιατροί. Θὰ γίνουν κατὰ σειράν 20 ἐνέ-σεις Hectobrome καὶ συνεπῶς ἄλλες 20 συγχρόνως αἱματος. Ταυτόχρονα τὶς ἡμέρας ποὺ δὲν κάνῃ ἐνέση θὰ παίρνῃ ἐσωτερικῶς ἀπὸ ἓνα χάπι Hogival 300 μ. s. Μόνον τὶς ἡμέρες τῆς περιό-δου δὲν θὰ κάνῃ οὔτε ἐνέση, οὔτε θὰ παίρνῃ χάπι. Τοπικῶς σὲ μέρος τοῦ ἐκ-ζέματος θὰ βάψετε κομπρέσες βορικοῦ.

Σὲ τὴν ποτήριαν κολλασμένον νερό θὰ δια-λύετε 1 κουταλιά τῆς σουπας βορικό. Θὰ γίνεταί χλιαρὸ καὶ ὕστερα θὰ βάψετε κομπρέσες 10 τὸ πρωὶ ἐπὶ 5 λεπτὰ καὶ ὅς μιὰ καὶ ἄλλες 10 τὸ βράδυ. Κατόπιν θὰ τὸ πονδράσετε μὲ τὴν ἐξῆς σκόνη:

Poudre d' amidon	100 gr.
Talk	100

Σαποῦνι καθόλου νὰ μὴ βάξῃ στὸ μέ-ρος ἐκεῖνο. Ἐσωτερικῶς ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἀλμυρά, γαλινιστά, ψάρια καὶ μεγάλα κρέατα. Νὰ προτιμᾷ χορταρικά, ὠρεμα φρούτα, ἀνάλατο τυρί, γάλα, βούτυρο, γλυκά. Τὸ κρέας μεσημέρι καὶ ὅχι βρά-δυ καὶ πάντοτε ψητὸ καὶ χωρὶς σάλτσες. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεραπείας ξαναγρά-ψτε μου.

Μερόπη Γ. Θεσσ/νίκη. Τὸ χει-μῶνα νὰ πλένεσθε μὲ μόλις χλιαρὸ νερό. Μετὰ νὰ βάψετε πρὸς τὸ παρὸν ὀλίγη ἀπὸ τὴν κάτωθι κρέμα:

Acide d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50
Parafine molle	12,50
Borax	1 gr.
Eau de roses	25
Huile de roses q. s. pour aromatiser.	

Νὰ μὴ βάψετε κρέμα στὴν μύτη σας, παρὰ ἀφοῦ ἀλείψετε τὸ πρόσωπόν σας, τότε μ' ὅτι ὑπολείμματα ἔχουν μείνει στὰ δάκτυλα νὰ περνᾶτε ἐλαφρῶς 2—3 φορές τὴ μύτη σας ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω. Δις τῆς ἐδομαδος νὰ χρησιμοποιή-τε σκέτο κτυπημένο ἀσπράδι. Μετὰ 1) 4 νὰ τὸ ξεβγάψετε μ' ἀφθονο χλιαρὸ νερό. Εἶναι ἀπαραιτήτο. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ πλυθῇτε μὲ σκέτο νερό, ν' ἀλείψετε μὲ λίγο ἀπὸ τὴν παραπάνω κρέμα καὶ σὲ 5 λεπτὰ νὰ σκουπίζετε τὸ πρόσωπόν σας καλὰ μὲ βαμβάκι. Αὐτὰ μέχρις ὅτου μα-λακώσῃ τὸ δέρμα. Κατόπιν σὰς χρειά-

ζονται τονωτικῆ καλλυντικῆ γάλακτα: 1) γιὰ πρὸ τῆς πούδρας καὶ ἄλλο ἓνα γιὰ ξεμακιγιάρημα. Χρῶμα ροῦζ τὸ πρὸ σκουρο καὶ μπρονζὲ ἐπίσης νὰ παρακο-λουθῇ τὸ χρῶμα τοῦ ροῦζ τῶν χαιλιῶν. Ἄλλως εἶναι ἀνορθογραφία. Ξαναγρά-φτε μου μετὰ 45 ἡμέρες κούραν.

Ροῦσλα. Ἡ κάτωθι προδευτικὴ βαφὴ εἶναι ἀγνή καὶ μουνταίνει ἀρκετὰ-τὶς τρίχες, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται. Κά-θε πρωὶ καὶ βράδυ, ἀφοῦ κουνήσετε καλὰ τὴν μποτίλια, μὲ μιὰ βούρτσά τῶν δοντι-ῶν μὲ φάρμακο, περνᾶτε καλὰ τὶς ἄ-σπρες τρίχες:

Chlorure d' ammonium	0,75 cent.
Acetate de plomb	0,65
Fleurs de soufre	0,90
Alcool pur	10 gr.
Glycerine	20
Eau de roses	100

ΔΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ παθολόγος Ιατρός τῆς «Εβδομά-δος» δέχεται τοὺς ἀναγνώστας μας κα-θημερινῶς πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορ-τῶν ἀπὸ τὶς 4 1/2—7 1/2 εἰς τὸ Ιατρεῖον τοῦ Μιλτιάδου 11. Οἱ θέλοντες ἰδιαίτε-ραν ἀπάντησιν ν' ἀποστείλουν δι' ἐ-πιταγῆς εἰς τὴν «Εβδομάδα» ἐπ' ὀνό-ματι τοῦ Ἰατροῦ τῆς «Εβδομά-δος» δρ. 50.

Εἰς τὴν γραφεῖον τοῦ Ιατροῦ οἱ ἀποδε-δουλευμένοι ἀναγνώσται μας γίνονται δε-κτοὶ ἀπολύτως δωρεάν.

Γιόσιθ ἄρα, Πειραιᾶ. Ὅταν κανεὶς συνήθισῃ τὸν ὁργανισμό του σὲ μιὰν Α κατὰστασιν καὶ ἔπειτα γιὰ διαφό-ρους λόγους ἀλλάξῃ τακτικὴν, ἀσφαλῶς ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ θὰ ἔχῃ τὸν ἀντίκτυπὸ τῆς στῆν ὅλη κατὰστασι. Τὸ ἴδιον ἀκρι-βῶς συνέβη καὶ μὲ σὰς. Συνηθισμένη σ' αὐτὴ τὴν περίοδον τῆς ζέστης, νὰ κατα-φεύγετε σὲ δροσερώτερα καὶ ὁπωσδήποτε πρὸ ἀναπαυτικὰ μέρη, ὑποφέρετε τώρα ποὺ τὰ στερεώκατε. Δὲν νομίζω, ὅμως, ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχῃ σοβαρώτερας συ-νεπείας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, γιατί ὅταν στα-ματήσουν οἱ ζέστες ποὺ πειράζουν ὅχι μόνον σὰς, ἀλλὰ γενικῶς ὅλους τοὺς ὁρ-γανισμούς, τότε καὶ πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ τὸ χαμένο βάρος. Ἄν ὅμως ἔχετε τὴν εὐχέρεια καὶ θέλετε νὰ μετριάσετε ὁπωσ-δήποτε τὴν κατὰστασι, τότε μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κάμτε καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἐ-νέσεις Κάλσιουμ Γλοκονάτ τῶν 10 κ. ἐκ. ἐνδοφλεβίως, κάθε ἡμέραν ἀπὸ μίαν, καὶ ὅταν τελειώσουν τότε παίρνετε δι-σκία Σίμπα (τρία τὴν ἡμέρα). Αὐτὰ θὰ τὰ ἐπαναλάβετε δύο ἕως τρεῖς φορές. Ὅταν τελειώσουν τότε μοῦ γράψετε τὰ ἀποτελέσματα.

Μίμην Χρήστου, Τεσσ/νίκη. Καταφύγετε κατ' ἀρχὰς στοὺς κομ-πογιαννίτες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπευ-θῇτε ἀσφαλῶς, αὐτοί, ὅμως, ὅπως συμ-βαίνει πάντα σ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, περιπλέκουν τὴν κατὰστασι καὶ σὲ τέ-λος σὰς λένε ὅτι ἡ εἴσοδός καλὰ ἢ ὅχι ἄλ-λο θένε. Καὶ τότε μόνος, ἀφοῦ δῇτε ὅτι τίποτε δὲν ἔγινε, πάτε στοὺς γιατροὺς γιὰ νὰ πληρώσουν οἱ ἄμοιροι αὐτοὶ τὰ

ἐπαμεινῶ. Ὁπωσδήποτε, τώρα ζητᾶτε ἀπὸ μένα βοήθεια. Πῶς νὰ σὰς τὴν πα-ράσχω, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τί ἀκριβῶς συμβαίνει, τί ζημία σὰς ἔχει γίνει. Σεῖς θεωρήσατε περιττὸ νὰ μοῦ γράψετε λε-πτομερῶς. Ἀπλῶς μοῦ ἀναφέρατε τὸ ὄ-νομα καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀφῆσατε νὰ τὰ μαντεύσω ἐγώ, ἀλλὰ δυστυχῶς μάντις δὲν εἰμαι. Ἄν, λοιπόν, θέλετε νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, τότε λάβετε τὸν κόπον νὰ μοῦ ξαναγράψετε καὶ μάλιστα λεπτο-μερῶς, τί ἀκριβῶς σὰς συμβαίνει, γιὰ νὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Θ. Σ. Σ. Ἡ ἡλικία σας εἶναι τέτοια, ὥστε δὲν ὀφείτε ἀσκοπῶς νὰ ἐξέτασις οἰ-ρων καὶ αἵματος γιὰ σάκχαρον, γιατί πολλές φορές ὁ διαβήτης κάμνει τὴν ἐμ-φάνισίν του μὲ τέτοια συμπτώματα. Ὅταν δὲ ἡ ἀνάγκη ἀποδῇ ἀρνητικὴ γιὰ σάκ-χαρο, τότε νὰ πάρετε ἀντισταφυλοκοκκι-κὰ ἐμβόλια Ἀλεξάνδρου Κόμη (δύο κυ-ττῆς). Ἄν δὲν ὑπάρχουν στὸ μέσος σας, τότε ἀποταθῇτε στὸν ἴδιο: Ἀκαδημίας 70 δ καὶ αὐτὸς θὰ σὰς τὰ στείλῃ. Μέχρις ὅτου ὅμως προμηθευθῇτε τὰ ἐμβόλια, καλὸν εἶναι νὰ προμηθευθῇτε λίγη μα-για τῆς μύρας καὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ παίρ-νετε κάθε πρωὶ ἓνα κουταλάκι τοῦ γλυ-κοῦ νηστινός. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως θὰ γίνῃ ἡ ἐξέτασις τῶν οἴρων καὶ αἵματος γιὰ σάκχαρο. Εἶναι ἀπαραιτήτο.

Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ καθορίσω τὸ χρονικὸν διάστημα, ποὺ θὰ ἀπαιτηθῇ γιὰ τὴν θεραπείαν. Ὅσο γιὰ τὰ ἀποτελέσμα-τα, αὐτὰ θὰ εἶναι μάλλον εὐνοϊκά. Πάν-τως, ὅμως, εἶναι δουλειὰ ὀρθοπεδικοῦ καὶ σ' αὐτὸν νὰ καταφύγετε, χωρὶς χρο-νοτριβὴ καὶ ὅτι αὐτὸς σὰς πῇ νὰ τὸ ἀ-κολουθήσετε μὲ τὸν πλέον σχολαστικὸ τρόπο, ἂν πράγματι θέλετε νὰ γίνῃ τὸ κορίτσι σας καλὰ. Ἐγώ, δυστυχῶς, μ' ὀ-λίγη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχω νὰ σὰς φα-ίω χρήσιμος, συμμερίζομαι τὸν πόνο σας

ὡς μητέρα, δὲν μπορῶ νὰ ἀναλάβω ὅ-μως, γιατί μπορεῖ ἡ ἐπέμβασις μου, ὅσο ἐπιστημονικὴ καὶ ἂν εἴναι, νὰ βλά-ψῃ. Ἡ περίπτωση εἶναι ἀπὸ ἐκείνης ποὺ ἔχουν ἀμεσον ἀνάγκην παρακολούθησιν ἀπὸ εἰδικόν.

Χέλμω. Στοὺς πολλοὺς συνέβη αὐτὸ ποὺ ἐπᾶθατε, ἀλλὰ ἐξαργύρεται ἔπειτα ἀ-πὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποτυ-χία ἢ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ποθοῦμενον. Σεῖς, ἄγνωστο γιὰ ποῖο λόγο, πάθατε τὸ πρω-το. Τώρα θέλετε ἀπὸ μένα νὰ σὰς ἀπαλ-λάξω. Ὅτὰ τὸ πρᾶξω εὐχαρίστως ὅταν λά-βετε τὸν κόπον νὰ μὲ ἐπισκεφθῇτε στὸ γραφεῖόν μου τὶς ὥρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξετάσω καὶ νὰ δῶ περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν πρόκει-ται νὰ ἐπιβαρυνθῇτε μὲ τίποτ' ἀπολύτως. Ὅποτε μὴ διστάσετε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇτε. Εἶναι ἡ μόνη συμφέρουσα γιὰ σὰς λύσις.

Τακτικὴν ἀναγνώστριν. Ἐχετε ἀπόλυτα δίκην, γιατί οὔτε τὸ πο-λὺ εἶναι καλὸ, οὔτε καὶ τὸ ἐλάχιστο. Ἄν δὲ ἡ μνήμη μου δὲν μὲ ἀπατᾷ, κάποτε μοῦ ἐστειλαν ἓνα δειγμα μὲ τὸ ὄνομα ἐκ-χύλισμα μαγικοῦ ἀδένος, τὸ ὁποῖον ἔδω-σα σὲ μιὰν ἄλλην καὶ ὁπωσδήποτε εἶχε μιὰν ὠφέλεια, δὲν γνωρίζω, ὅμως, ἂν ὑ-πάρχῃ στὸ ἐμπόριον. Πάντως ἓνα διά-γραμμα ἐκ μέρους σας σ' ἓνα καλὸ φαρμα-κεῖο δὲν ὄφειλε τελειῶς ἀσκοπῶ, ἂν δὲ ὑ-πάρχουν λόγοι ποὺ σὰς δυσκολεύουν, ν' ἀ-ποταθῇτε σεῖς, τότε λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ μοῦ τὸ ξαναβυθίσετε, ὁπότε ἐγώ θὰ φροντίσω νὰ μῶθω ἂν ἔχῃ τεθῇ εἰς κυ-κλοφορίαν. Ἐπίσης δὲν θὰ ἦτο ἀσκοπος ἡ χρησιμοποίησις ὀλίγου Προγυνὸν Σέρινγκ, κουφέτα τῶν 1000 μονάδων νὰ πάρετε σύμφωνα μὲ τὴν ἀναγραφόμε-νην ὁδηγίαν. Ἄν δὲν καταρωθῇτε νὰ τὸ βοήτε, γράψτε μοῦ, ἡ ἐπισκεφθῇτε με στὸ γραφεῖόν μου τὶς ὥρες ποὺ βρίσκομαι, γιὰ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ προμηθευ-θῇτε.

Ἀμελὴ Σόζυγον. Δυστυχῶς δὲν θὰ σὰς ἀπαντήσω, καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ λάβε-τε τὸν κόπον νὰ ξαναγράψετε ὅσο μπορεῖ-τε ἐκτενέστερα, καὶ μάλιστα ἂν τυχὸν ὑπάρχουν τέτοια σίγματα καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῇ εὐθὺς ἀμέσως, εἶναι μὴπως πρόκειται περὶ λευκῆς. Ἀλ-λὰ σεῖς γράφετε ὅτι βγαίνει καὶ σπυρά-κι, ὁπότε τὸ πρᾶγμα περιπλέκεται. Λά-βετε, λοιπόν, τὸν κόπον καὶ γράψτε λε-πτομερῶς, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ βγάλω τὸ κατάλληλον συμπέρασμα.

Φίλον «Εβδομάδος». Πρέβε-ζαν. Γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ τριχοπτωσις, πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ. Γιατὶ οἱ λόγοι εἶναι πολλοὶ καὶ ἐπομένως ἡ θεραπεία διάφο-ρος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ συνηθέστερα αἰτία εἶ-ναι ἡ πιτυρίδα, γι' αὐτὸ δὲν ὄφειλε ἀ-σχημο νὰ παίρνατε ἓνα μπουκάλι Φατό-ρι καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν του νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε. Ὁπωσδήποτε θὰ σὰς ὠφελήσῃ. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς βλά-ψῃ ἂν δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ αἰτία. Γιὰ τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ φάρμακο ποὺ σὰς ἔ-δωσα ὁ γιατρός εἶναι καλὸ, ὥστε μπορεῖ-τε νὰ τὸ συνεχίσετε μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ κακὸν θὰ ὑποχωρήσῃ, Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα βλέπετε ὅτι ἐπιμένει, τότε στα-ματᾶτε το καὶ ἀφοῦ περάσουν λίγες ἡμέ-ρες τότε κάμνετε μερικὰς ἐπαλείψεις μὲ ἰώδιο. Τέλος γιὰ τὸ τρίτον ζήτημα, τὸ καλλίτερον καὶ ἀδολαβέστερον μέσον εἶναι ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῶν πολ-λῶν ὑγρῶν καὶ τῶν πολὺ λιπαρῶν φαγη-τῶν. Ὅσο γιὰ τὰ θαλάσσια μπάνια, δὲν βλέπω τὸν λόγο γιατί ν' ἀποφεύγονται. Μόνον ὅταν κανεὶς ἔχῃ κάτι σὲ τὴν στή-θος ἀπαγορεύονται. Γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον, ἐπιτρέπονται. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλεί-τερα δῶρα τῆς φύσεως.

Θεόφιλον Κωτσον, Φλώ

Οἶκος ΒΑΖΑΙΟΥ

Γουναρικῶν καὶ γυναικείων φορε-
μάτων, Ταγιέρ, νυφικῶν.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κας Αὔρας

Ἐπιδιορθώσεις καὶ φύλαξις

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Οἱ πελάται τοῦ Οἴκου Βαζαίου δα
μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐκτέ-

λεσιν καὶ ἀπὸ τιμᾶς.

Εὐαγγελιστρίας 5

Τηλ. 29-159

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε χεῖλη ὡγῆ καὶ ὠραία, χρησιμοποιεῖτε παν τοῦ καὶ πάντοτε τὸ Rouge χε-
λεῶν MICHEL. Εἶνε ὁ μοναδικὸς σύντροφός κάθε Κυρίας καὶ Δεσποινίδος στὴν θάλασσα, στὸ δουνό,
στὶς ἐκδρομὰς, στὸ θέατρον καὶ στὶς διάφορες συγκεντρώσεις.
Μὲ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἄλλων Rouge χειλῶν θὰ παρατηρήσετε ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀφίνουν εἰς
τὰ χεῖλη ἓνα παχὺ στρώμα καὶ γυαλίζουν ὅπως ἡ ριπολίνη, ὅταν δὲ στεγνώσουν ραγίζουν κατὰ τρό-
πον ὥστε νὰ παρουσιάσουν τὰ χεῖλη φέροντα κάτι, σὰν μικρὰ λέπια.
Τὸ rouge χειλῶν MICHEL θὰ σὰς δώσῃ τὴν χαράν, τὴν ὡγείαν καὶ τὴν ὡμορφίαν.
Τὸ Rouge χειλῶν MICHEL δὲν ἐπιδέχεται μετρίοτητος.
Ὁδηγίαι χρήσεως καὶ πληροφῶριαι δίδονται εἰς τὰ Κ)ματα Ἀρωμάτων καὶ Καλλυντικῶν.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα τῆς Ἑλλάδος.

Ε: ν α ν. "Ολη αυτή η κατάσταση οφείλεται στο σταφυλόκοκκο. Αυτό είναι η αιτία που προκαλεί όλα αυτά τα αντισηπτικά που σας κάνουν να τρομάζετε να δ΄ήτε το πρόσωπό σας στον καθρέπτη. "Αν, λοιπόν, θέλετε να απαλλαγείτε τελικά αυτής της καταστάσεως, δεν έχετε παρά να ακολουθήσετε την εξής τακτική: 1ον) Θά αποφεύγετε τα ερεθιστικά: δηλ. καρυκεύματα, οινόπνευμα κτλ. 2ον) Θά πάρετε μαγιό της μπύρας και έπι- αυτήν θά παίρνετε νηστικός κάθε πρωί ένα κουταλάκι του γλυκού. 3ον) Θά πάρετε ένα κουτί αντισταφυλόκοκκο κα έμβολια "Ιατρού Α. Κόμη. "Αν δεν υπάρχουν σε μέρος σας, προμηθευθείτε τα από τον "Ιδιον: "Ακαδημίας 70 δ. Είναι τὰ μόνο που μπορούν να σας απαλλάξουν. 4ον) Σταματήστε τις αλοιφές που βάζετε και αντ' αυτών κάμετε το εξής: Πρωτού τὰ σπάσετε βάζετε μερικές κομπρέσες ζεστές, 4 — 5, και μετά θά τὰ σπάτε. Μόλις δέ γίνη αυτό, τότε με λίγο καθαρό οινόπνευμα περνάτε το πρόσωπό σας. Μετά αλείφετε όλο το πρόσωπο με λίγη κρέμα Φυλίσ, και τέλος, βάζετε απλά ένα έως δύο κομπρέσες ζεστές. Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον θά απαλλαγείτε οριστικώς.

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελε- ταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:

18 Καράτ. το ζεύγος δρχ. 850

14	>	>	>	>	700
12	>	>	>	>	650
10	>	>	>	>	600
8	>	>	>	>	500
6	>	>	>	>	425

"Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε- λεία και ήγγυημένη επίσκεψη όρολογίων δια 3 έτη. "Εξαιρετική ειδικότης δια έ- πισευδές όρολογίων αμερικανικών Γόλ- θαμ. "Ελτζη, "Ελλινδής, Ζενίθ, "Ωμέγα, Λονζίν. "Επίσης αφίχθησαν τα τελευ- ταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια Εμάτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρά την "Ομόνοια και Πανεπίτη- μών 50 Τηλέφωνον 20-441

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δρχ. 75 ήμιλινα ε' ζούρ δρχ. 125 χρωματιστά δρχ. 135 κουβέρτες πικέ δρχ. 130, σερβίς φα- ρμακίου δρχ. 285, μπουρνούζια, προσό- ψια κτλ. δρχ. 20. Γραφείον Θησέως

'Η όμορφιά είναι έπιστήμη

(Συνέχεια εκ της σελίδος 27)

την γνωρίσω στους αγαπητούς μου άνα- γνώστας και των δύο φύλων. Θεωρού- μαι εύτυχης διότι δια της γνώσεως των εκεί λεπτομερώς γραφόμενων πρακτικών συμβουλών και οδηγιών συνετέλεσα ώ- στε οι άναγνώσται μου να γίνουν άφ' έ- ός κάτοχοι πολλών μυστικών της αισθη- τικής τέχνης, ενώ άφ' έτέρου δια της γνώσεως διαφόρων λεπτομερειών της ν' αποφεύγουν διάφορα μέσα καταστρεπτι- κά τόσο για την όμορφιά των όσον και γενικώς για την υγείαν των. "Η τέχνη της όμορφιάς βασίζεται εξ όλουλήρου στην κοσμητική, γιατί αυτή δίνει τα μέ- σα της διατηρήσεως και της ωραιότητος του προσώπου. Καθώς είπαμε παραπάνω ή κοσμητική ύπηρεεί άνέκαθεν και έπαιξε σπουδαίον ρόλο από της "Αρχαιότητος.

"Η κοσμητική μας έδωσε τα προϊόντα για το καθάρισμα της επιδερμίδος, για την τόνωση των χαρακτηριστικών της και της χροιάς, για την συντήρηση της φυσικής ωραιότητος και για την τεχνική τόνωση ώρισμένων άτελειών της φύ- σεως.

"Η σύνθεση του ιδεώδους κοσμητικού πρέπει να είναι άγνη και να μη περιέχει ουδεμίαν έρεθιστική ή τοξική ούσια.

Δυστυχώς ό όρος ούτος δεν μπορεί ά- τηρηθή πιστώς στην πλειονότητα των βα- φών, σε μερικά ψιμύθια, προ πάντως δε στα άποτριχωτικά προϊόντα. Για τον λό- γον αυτόν πρέπει ν' αποφεύγεται ή χρή- σις των διότι μετά τινα χρόνον από ταύ- της παρουσιάζονται δερματικές παθήσεις του προσώπου ή της κεφαλής, σοβαρά και έκτεταμένα εξανθήματα κι' εκζέματα και κάποτε και όξείες ή χρόνιες δηλητη- ριάσεις.

"Η αισθητική βασίζεται στην κοσμη- τική τέχνη και γενικώς ή όμορφιά έπ' της γενικής υγείας του οργανισμού.

Γι' αυτό έφ' όσον επιθυμείτε να είσθε πάντα ώραιες κι' έλκυστικές πρέπει προ πάντως να φροντίζετε άπ' την τρυφερό- τητη ήλικία να βάξετε σταθερές κι' υγι- εις κανόνες στη ζωή σας, γιατί άλλω- τως ή όμορφιά της νεότητος περνάει γρήγορα. Για την διατήρηση της όμορ- φιάς και της νεότητος πρέπει ν' απο- φεύγονται προ πάντως οι ακρότητες, οι έξωφρενικές δίαιτες και οι μοντέρνες καταχρήσεις ποτών το μεγαλείτερο έμ- πόδιο στα ζητήματα αυτά.

Για να διατηρηθή όμως ένα σώμα ώ- ραίο, γερό και καλοδεμένο χρειάζεται και γυμναστική.

Στην Εύρώπη, δίνουν μεγάλη σημασία στο κεφάλαιο αυτό. "Η μέριμνα για την αισθητική υγεία του κοριτσιού εκδηλώνε- ται από το σχολείο ακόμη και από την πιό τρυφερή ήλικία.

"Η ρυθμική γυμναστική έχει επιβληθή δια νόμου στα διάφορα παρθεναγωγεία. "Αλλά και στα σπίτια οι Εύρωπαίοι δεν ύστερούν στην εκτέλεση των άπαιρ- τήτων κάθε πρωί γυμναστικών άσκήσε- ων, έπειδή γνωρίζουν καλώς την άποτε- λεσματικότητά των.

Βλέπετε στίς φωτογραφίες πόσον πρα- κτικά κι' εύκολα μεταβάλλεται μια κοι- νή πόρτα της κρεββατοκάμαρας σε γυ- μναστικό όργανο.

"Ολίγη καλή θέληση κι' όλα κατορά-

θοούνται.

Και για να τελειώνω θ' άπαντήσω και σ' ένα ακόμα περιμάχητο ζήτημα: Είναι επιβεβλημένη ανάγκη για να νάναι ένα πρό- σωπο ώραίο και για να παραμείνη δρο- σερό κι' άνθηρό να χρησιμοποιή καλλυν- τικά;

Τα σημερινά έπιστημονικά κι' άγνα καλλυντικά—όχι βέβαια οι παλούμενες εις χύμα και αντί δραχμής ακόμα διάφο- ρες κρέμες και από τον τελευταίο έμπο- ράκο—μπορούν να χρησιμοποιούνται ά- φόβως και με την βεβαιότητα ότι άνα- πλάσσουν, τινώνουν, και τρέφουν την έ- πιδερμίδα, δίνοντας σ' αυτήν μια έξαι- ρετική και φυσική όμορφιά. "Αρκεί να χρησιμοποιούνται καταλλήλως, εκεί που πρέπει και όπως πρέπει.

"Όστε συμπερασματικώς στο έρώτημα αυτό θα σας άπαντήσω άπλούστατα τούτο:

Μ ή βάζετε καλλυντικά έ- αν είσθε νέα, άταν έχετε πρόσωπο δροσερό κι' εύχά- ριστο, κι' ένα ώραίο χρώμα.

Στην περίοδο αυτή της άνθούσης νεό- τητος οφείλει κάθε δεσποινίς ή Κυρία νάναι πολύ προσεκτική σ' ότι άφορά την ωραιότητά της και αν θέλη να διατηρή- ση αυτήν και κατά την δευτέραν περίο- δον της ζωής της. "Ενα άπόλουντρο κά- θε 20 ήμέρες το όποιον μπορεί κάλλιστα να γίνεται στο σπίτι, όπως δείχνει ή εί- κών, ή τεχνική χρήση του αύγου και με- ρικές έπαλείψεις με μια δροσερή άπλή λοσιόν ή με λεμόνι, είναι άρκετά για τον καθαρισμό και την συντήρηση της έπι- δερμίδος στη νεανική ήλικία.

Να βάξετε πάντοτε καλ- λυντικά έαν ή φύσις δεν έ- πηρεξε γενναιόδωρη για σας. Τεχνικώς μ' αυτά θα διορθώσετε την φύσι και θα ύποδοθήσετε σημαντι- κά την όμορφιά σας.

Να βάξετε τέλος, όλες καλλυντικά προ- φυλακτικώς όταν ύπάρχει ανά- γκη: κάθε φορά που ό αέρας, ό ήλιος, μια είαδήποτε αίτία μπορεί να καταστρέψη το πρόσωπό σας, να σας άσχημήνη, να σας γηράση...

Δερματολόγος Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ

ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΟΣΟ ΜΕ ΤΗΝ *Κορυμπανλίν* ΠΟΜΠΕΙΑ

ΟΛΟΙ ΟΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΣΑΣ

... Μά ήσυχάσατε γιατί με θαυμα-
σμέ άπέραντο όμιλούν ...

Μήπως δέν έχετε στο πρόσωπό σας
«ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ»
πού σάς χαρίζουν ή πούδρα, ή
κρέμα, τά Φάρ, τά κραγιόν COTY;

Ένα πλήρες μακιγιάζ, μόνον με
προϊόντα COTY θα σάς δώση έν-
φραση φωτεινή, φυσική, μάτ,
άρχοντική πού τόσο ένθουσιάζει
όλους τούς άνδρας.

COTY

